

ЛИЙ ГОЛДБЪРГ Г-Н МОНК И МРЪСНОТО ЧЕНГЕ

Част 8 от „Мистър Монк“

Превод от английски: Деница Райкова, 2011

chitanka.info

*На Валъри и Мадисън... и на „Орео“, задето ми
правеха компания в писането през дългите самотни часове
нощем.*

БЛАГОДАРНОСТИ И БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Това е първият роман за Монк от няколко години насам, който не е писан на различни компютри в най-различни градове, държави и всевъзможни транспортни средства. Написах целия ръкопис на бюрото си в Лос Анжелис.

Бих искал да благодаря на моя приятел, писателя Майкъл Конъли, и на преквалифициралите се в ченгета автори Лий Лофланд и Пол Бишъп, за съветите им по полицейските въпроси.

И, както винаги, задължен съм на Анди Брекман, създателя на „Монк“, за това, че ми повери своите герои и за неизменната му подкрепа и ентузиазъм.

Бих искал да благодаря също и на Джина Макоби, Кристен Уебър и Кери Донован, че направиха възможно всичко това.

Макар че полагам усилия да се придържам към хронологията на телевизионната поредица „Монк“, това невинаги е възможно, като се има предвид дългият период от време между момента, когато са написани книгите ми, и момента на публикуването им. Възможно е през този период в ефир да се появят нови епизоди, различаващи се по детайли или ситуации, споменати в книгите ми. Ако се натъкнете на подобни хронологични несъответствия, моля проявете разбиране.

С нетърпение очаквам да се свържете с мен на www.leegoldberg.com.

1. Г-Н МОНК И СТАРИЯТ УРОК

Казвам се Натали Тийгър. Прекарах голяма част от живота си в опити да разбера коя съм, коя искам да бъда, и какво искам да правя.

Макар да не разполагам с отговорите на тези въпроси, до голяма степен съм се примирила с факта, че няма да бъда рокзвезда, щатски сенатор или световноизвестен супермодел.

Освен това вероятно няма да открия лечение за някоя ужасна болест, да водя собствено телевизионно токшоу, да въдворя мир в Близкия Изток, или да измисля някакво удобно и хитро изобретение, което напълно ще промени живота ни.

Не че непременно съм се стремела към някое от тези неща в миналото, но сега официално престанах да си търся кариера и да си мечтая за възвишени постижения.

Поставих си по-скромни цели — като например, да си намеря стабилен приятел, да успявам да изпера прането, преди да ми свърши чистото бельо, и всеки месец да изплащам напълно сумите по кредитната си карта.

Имаше време, когато изпитвах отчаяна нужда да се самоопределям чрез някаква кариера, но изглежда не намерих такава, която да приляга на моето „аз“ (не че някога съм била напълно сигурна кое е това мое „аз“). Междувременно опитвах всевъзможни професии — от крупие на блекджек до инструктор по йога — но в нито една не се задържах: никоя не ми се струваше подходяща.

Това, което се оказа, че съм, и това, което в крайна сметка започнах да върша, ме завари по-скоро неподготвена.

Определено не планирах да бъда овдовяла самотна майка с дъщеря тийнейджърка, или да работя като асистентка на гениален, страдащ от обсесивно натрапчиво психично разстройство детектив.

И въпреки това, ето ме тук.

Ако това, какви сме, е отражение на онова, което правим, как се възприемаме и как ни виждат останалите, тогава предполагам, че съм

любяща, отзивчива майка на Джули и способна, надеждна и усърдна асистентка на Ейдриън Монк.

Изпълнявам тези задължения спокойно и повече или по-малко щастливо, вече от много години, и въпреки това все още имам чувството, че не съм намерила себе си.

Предполагам, че това е защото не правя нещо, което винаги съм си мечтала да правя, или което ми се струва съвършеното изражение на собствената ми същност и на природните ми таланти — не че имам понятие какви може да са те.

Завиждам на хората, които нямат тези проблеми — а това май са почти всички, които познавам.

Вземете покойния ми съпруг Мич, например. Още от дете той винаги е искал да бъде летец-изстребител, съпруг и баща. Така че си поставил за цел да постигне именно това, и успял.

Мич загина като човека, какъвто искаше да бъде, правейки онова, за което беше предопределен. Сигурна съм, че дори в последните си мигове никога не се е усъмнил в това. Когато си помисля за него, и как загина в Косово, тази сигурност, заедно с увереността ми, че е знаел колко много го обичаме аз и Джули, ми дарява истински покой.

Ейдриън Монк е друг добър пример за онова, което имам предвид. Той копнее за ред, предсказуемост, симетрия и чистота. Отначало копнеел да стане инспектор към отдела по мерките и теглилките на щата Калифорния, но това скоро се променило. Още в началното училище показал удивително умение за разкриване на дребни мистерии, като например кой е откраднал парите от продажбата на сладки, или кой е виновникът за счупеното шкафче в съблекалнята.

Не бил подтикван от желание да се меси в чуждите работи, или от любопитство, нито от нужда от внимание или стремеж към справедливост, а по-скоро от непреодолимо натрапчиво желание да възстанови равновесието и реда в заобикалящия го свят.

За него една загадка е форма на хаос и бъркотия, която трябва да бъде разчистена, или липса на равновесие, която трябва да бъде поправена. Именно неконтролируемата му нужда буквално да оправя нещата, да ги поставя там, където им е мястото, му дава възможност да вижда дребните детайли, които всички други пропускат, и да разкрива престъпленията, които хвърлят в смут всички други.

За него справедливостта не е философски, морален или етичен идеал. Тя е равновесие, което трябва да бъде поддържано. В известен смисъл той станал инспектор по мерките и теглилките.

Не съществува абсолютно никакво съмнение, че Ейдриън Монк е бил предопределен да бъде детектив. Това е естественото продължение на неговата личност, на неговите таланти и на психологическото му разстройство.

Всички знаят това. Той също. Има хиляда неща (точно хиляда, между другото: той ги е подредил в каталог и е направил индекс), по отношение на които е несигурен, но фактът, че е велик детектив, не е едно от тях.

Ето защо той не се отказва от опитите да се върне в Полицейското управление на Сан Франциско, макар че оттам го уволнили, след като преживял пълен душевен и емоционален срыв след убийството на съпругата му Труди.

И именно затова неговият приятел, капитан Лилънд Стотълмайер, наел Монк като консултант към отдел „Убийства“, въпреки многобройните му фобии и странности на поведението му.

Стотълмайер знаеше, че да бъде детектив, е съществено важна част от личността на Монк и че работата е единственото, което отново ще му връща целостта — поне до деня, в който най-после открие човека, сложил бомба в колата на съпругата му.

Но цената, че направи тази услуга на Монк, се оказа висока, и нямам предвид безбройните неща, които капитан Стотълмайер и най-близкият му помощник, лейтенант Ранди Дишър, трябва да правят, за да поддържат Монк щастлив. (Като например да се погрижат на местопрестъплението да не се мяркат черно-бели полицейски коли, защото това ще съсипе концентрацията му. Той смята, че ако колите се боядисват в два цвята, това трябва да се прави симетрично — черно от едната страна и бяло — от другата. Всичко друго нарушава природните закони.)

Обаждат се на Монк за консултации всеки път, когато има престъпление, което напълно озадачава Стотълмайер и неговите детективи. Той неизбежно разрешава загадката с такава лекота, че капитанът се чувства глупаво, задето сам не е видял уликите. Знам това, защото капитанът го е казвал многократно.

Именно това наистина харесвам у Стотълмайер. Той винаги изразява признателността си и засвидетелства на Монк цялото уважение, което заслужава. Но знам, че му струва много. Фактът, че разчитат на Монк, намеква, че капитанът и неговите хора не са достатъчно добри да разкрият престъплението сами... или поне не толкова бързо.

Онова, което влошава още повече нещата, е че дори по случаите на убийство, които Стотълмайер и неговите детективи *можеха* и неизбежно *щяха* да разкрият сами, Монк често открива решението, докато те още си вадят тефтерчетата.

Истината е, че всеки път, когато Монк се представи блестящо на някое местопрестъпление, той непреднамерено демонстрира, че Стотълмайер не е толкова добър в работата си, колкото него.

Монк изобщо не си дава сметка за това, разбира се. Но аз си давам.

Нещата продължават така ден след ден, година след година, и това сигурно се отразява тежко върху самочувствието на капитана.

Знам, че се отразява тежко върху моето, а аз дори не искам да бъда детектив.

Когато отново и отново ставам свидетел на вроденото умение и афинитет на Монк към работата му, това само ми напомня, че аз тепърва трябва да демонстрирам нещо подобно в собствения си живот.

Сигурно е много по-ужасно за Стотълмайер, който не само упражнява същата професия, но и е на ръководен пост.

За всички тези конфликти си мислех сутринта, когато влязохме в залата за лекции на една от по-новите сгради в Калифорнийския университет — Юридическия факултет на Сан Франциско.

Идеята беше да се срещнем със Стотълмайер в управлението, за да приберем чека със заплатата на Монк и, като последица, моята заплата, но на капитана и на Дишър им се бяха обадили и ги бяха повикали да разследват някаква стрелба в университета. Тъй като отчаяно се нуждаехме от парите, а Монк не можеше да устои на посещението на някое местопрестъпление, ние също отидохме там.

Беше голяма зала за лекции с бели дъски за писане и плоски монитори зад катедрата. Много скоро тебеширите и гъбите за триене ще бъдат също толкова остарели и рядко употребявани, колкото и пишещите машини, виниловите грамофонни плочи и индигото.

Всички места за сядане бяха снабдени с електрически контакти и поставки за лаптопи. Представих си, че да си студент тук, сигурно е като да слушаш лекции в бизнес класата на полетите на реактивните самолети на „Бритиш Еървейс“. Липсваше само стюардесата, която бута количка по пътеката между седалките и сервира напитки и леки закуски.

Преброих набързо студентите в помещението. Бяха стотина и още бяха по местата си, въртейки се нервно, докато няколко детективи ги разпитваха един по един.

Въпросите вероятно бяха свързани с мъртвеца.

На мен жертвата ми изглеждаше като един от студентите, само дето, за разлика от останалите имаше огнестрелна рана в гърдите и беше мъртъв.

Тялото му беше проснато в най-долния край на пътеката, която се простираше в левия край на стаята. По пода имаше петна от кръв, които показваха, че се е претърколил на половината път надолу по пътеката, преди кракът му да се натъкне на онези луксозни места за сядане.

Видях, че в кръвта лежи пистолет. Мястото беше отбелязано с номериран жълт конус, каквито слагат на местопрестъпленията, в случай, че никой не е забелязал оръжието, кръвта или тялото.

Лейтенант Дишър беше пред залата за лекции, вдигнал молив над тефтерчето си, докато разпитваше бузест мъж с прошарена коса, който носеше костюм и вратовръзка.

Бузестият мъж имаше къса брада, която предположих, че си беше пуснал, за да подчертае по-добре първата си брадичка и да отвлече вниманието от двойната.

Държеше брадичките си високо вдигнати, гърба си — изправен, и навел дългия си нос, се взираше отдолу нагоре в Дишър, сякаш гледаше пакостливо дете. Запитах се дали стойката му е била такава, преди да стане професор, или това вървеше с работата, или пък беше напразно усилие да изопне отпуснатия си врат.

Лейтенант Дишър беше в средата на трийсетте, непрекъснато стареещ се да се хареса, и изненадващо дружелюбен за детектив от отдел „Убийства“, което успокояваше повечето хора и ги предразполагаше да бъдат откровени пред него, като разкриваха далеч повече, отколкото биха разкрили пред всеки друг с полицейска значка.

Но от онова, което виждах, не мислех, че мъжът, с когото говореше Дишър, е от тези хора.

Имаше двама криминалисти, които правеха снимки, събираха вещественни доказателства и много усърдно се опитваха да изглеждат също толкова страхотни и хладнокръвни като Дейвид Карузо и Мардж Хелгенбъргър, докато работеха. Не им се отдаваше. Бяха твърде затормозени да мислят за впечатляващи пози и не разполагаха с нужния гардероб, стилистите или добре оформените и поддържани тела, за да го постигнат.

Стотълмайер не се опитваше да впечатли никого. Всъщност изглеждаше по-уморен и по-измъчен от обикновено. Сакото и памучните му панталони бяха измачкани, а рунтавите му мустаци имаха нужда от подрязване. Стоеше с ръце на хълбоците, загледан надолу към тялото, когато се приближихме. Поздрави ни с бърз поглед и кимване.

— Не беше нужно да идвате чак дотук — каза Стотълмайер.

— Дойдохме за чека на господин Монк — поясних.

— В службата е — отвърна той. — Отбийте се по-късно днес следобед и ще ви го приготвя.

Монк се наведе да огледа тялото, като държеше ръцете си разперени пред себе си като филмов режисьор, очертаващ с палци границите на кадър.

— Господин Монк си мислеше, че ако ви помогне да се оправите тук, няма да се наложи да чакаме до следобед.

Той подозрително ме измери с поглед:

— Идеята е била на Монк?

— Може и да съм му дала някои съвети по въпроса — казах. — Чекът и без друго закъснява с една седмица.

— От отдела непрекъснато ми съкращават бюджета и се налага да определям приоритети по отношение на разходите си — оправда се Стотълмайер. — Боя се, че консултантите са най-долу в списъка.

— Тогава забравете за идеята да получите помощ от господин Монк днес — заявих. — Той не работи безплатно.

— Нямам нужда от помощта му точно сега — каза Стотълмайер. — В случилото се тук няма никаква загадка.

— Онзи тип на пода е нахълтал в стаята посред лекцията и е насочил пистолет към професора — каза Монк, като се изправи. —

Стрелецът се е готвел да стреля, но професорът го е прострелял пръв.

— Точно това се е случило — съгласи се Стотълмайер. — Било е явен случай на самозащита и имаме пълна зала свидетели, които да го потвърдят.

— За какво му е бил на професора пистолет? — попита Монк.

— Той е бивш федерален прокурор, който навремето е тикнал в затвора доста страховити хора — каза Стотълмайер. — Има разрешително да носи скрито оръжие.

Монк погледна към предния край на стаята.

— Това професор Джеремая Коуън ли е?

— Да, познаваш ли го? — попита Стотълмайер.

— Преподаваше ми „Въведение в криминалното право“, когато следвах в Бъркли.

— Точно по този предмет е изнасял лекция днес — каза Стотълмайер. — Но не мисля, че урокът, който са получили студентите му, е бил в учебната програма.

Монк завъртя глава, сякаш се опитваше да освободи шип във врата си. Но аз знаех, че не вратът му го безпокои. Шипът беше в ума му. Имаше някакъв детайл, който не пасваше, и това ме разтревожи.

— Днес няма да работите, господин Монк — предупредих го. — Не са ви платили.

— Аз не работя — каза той.

— Тогава какво беше това? — Завъртях глава, както беше направил той.

— Нищо не беше — каза той.

— Разбира се, че е било нищо — каза Стотълмайер. — Този случай беше приключен, преди да пристигнете. Вече не е останало нищо за правене, освен книгата.

— Хубаво, тогава няма причина да не побързате да се върнете в службата, за да подпишете чека на господин Монк.

Монк тръгна право към професор Коуън, който сякаш трепна отвратно, като го видя да се приближава.

Стотълмайер и аз последвахме Монк: никой от двамата ни не се радваше особено, че той се замесва в това.

— О, Боже мой — каза Коуън. — Та това е Ейдриън Монк.

— Още ме помните след всичките тези години? — изненада се Монк.

— Преди всяка лекция ти ми чертаеше на черната дъска редове, за да пиша по тях — каза Коуън. — Настояваше да използвам нова кутия с тебешери. И никога не ме оставяше да изтрия дъската: държеше да го правиш лично. Отнемаше ти часове.

Монк погледна Стотълмайер и мен и сви рамене с престорена скромност.

— Бях нещо като любимец на преподавателите. Целият факултет ме обичаше.

— Имаш късмет, че в онези времена не носех пистолет — каза Коуън.

— Защо носехте пистолет днес? — попита Монк.

— Винаги го нося — каза Коуън. — Но днес ми беше съвсем подръка, защото напоследък получавам тези откачени, заплашителни имейли от студент, който смята, че съм съсипал живота му, като съм му написал лоши оценки. Каза, че ще умра заради това.

Дишър посочи с глава към жертвата:

— Той ли беше?

— Така предполагам — каза Коуън.

Дишър присви очи:

— Защо?

— Защото изкрещя: „Вие съсипахте живота ми“, а после насочи пистолета си към мен.

— Може би има повече от един студент, който ви мрази — отбеляза Дишър.

— Възможно е — отвърна Коуън.

— Ние не правим предположения — каза Дишър. — Работим с факти.

— Разбира се — каза Коуън. — Колко неразумно от моя страна.

— Типът, който ви е изпращал имейлите, може точно сега да се крие зад някой храст, в очакване да скочи и да ви удуши с гарота, щом излезете от сградата.

— Добре е да идеш да провериш, Ранди — каза Стотълмайер.

Дишър продължи да стои там:

— Наистина ли?

Стотълмайер го изгледа гневно.

— Отивам да проверя храстите. — Дишър прибра тефтерчето в джоба си и забързано се отдалечи.

Стотълмайер въздъхна и се обърна към Коуън:

— Съобщихте ли за заплахите?

— Уведомих полицията на кампуса и им показах заплашителните имейли — каза Коуън. — Но те не можеха да направят много. Проследиха имейлите и откриха, че са изпратени от компютрите за общо ползване в кафенето на кампуса. Всеки може да ги е пратил.

Стотълмайер посочи към жертвата:

— Разпознавате ли го? Казва се Форд Олдман.

— Изглежда ми смътно познат, но само по този предмет имам близо сто студенти, без да броим другите, на които преподавам — каза Коуън. — Не може да се очаква да ги помня всичките, семестър след семестър, година след година. Сигурно са хиляди.

— Запомнили сте мен — каза Монк.

— Ти изпъкваше — каза Коуън. — Освен това, сега е едва втората седмица, откакто водя този клас. Едва започвам да опознавам лицата.

Монк изопна плещи. Нов шип. Това не беше добър знак. Стотълмайер също го долови.

— Да, това звучи напълно логично — каза Монк с напълно неестествен глас, като робот. — Абсолютно съм убеден, че това, което казвате, е вярно. Изобщо не се съмнявам. Капитане, ако обичате, бих ли могъл да поговоря за миг с вас по въпрос, който няма абсолютно нищо общо с убийството на този студент?

— Не беше убийство — каза Коуън. — Беше самозащита. Това е важно законово и морално разграничение.

— Прав сте — каза Монк със същия изопачен глас. — Трябваше да кажа: „убийство при самозащита“.

— Изобщо не беше убийство — каза Коуън, като от раздражение повиши глас с една октава.

Стотълмайер хвана Монк за ръката и го издърпа настрани, така че професорът да не ги чува. Последвах ги, защото това ми е работата. Отбелязано е в трудовата ми характеристика.

— Какво те прихваща, Монк? — попита капитанът.

— Той го е направил — каза Монк. — Той е убиецът.

— Да, Монк, знаем това — каза Стотълмайер. — Това е безспорно.

— Било е убийство, капитане.

— Било е самозащита — каза Стотълмайер. — Имаме сто очевидци и до един разказват една и съща история.

— Това е доказателството — каза Монк.

— За това, че съм прав — каза Стотълмайер.

— Че това е било *предумишлено* убийство — каза Монк.

Нямах представа защо Монк смята, че тази стрелба не е била това, което изглеждаше, но отдавна бях научила, че той винаги е прав, когато става въпрос за убийство.

— Господин Монк не работи безплатно — казах. — Ако искате да чуете повече, ще трябва да му подпишете чека.

— Но аз не искам да чуя повече — сопна се Стотълмайер.

— Когато карах курса по въведение в криминалното право, някой се втурна в стаята, стреля веднъж по професор Коуън, и отново изтича навън — каза Монк. — Това изплаши всички и приключи за десетина секунди. След това той разпита студентите за това, какво са видели, и получи всевъзможни противоречиви сведения. Стрелбата беше просто драматичен трик, за да демонстрира колко ненадеждни са показанията на очевидци. Но аз схванах правилно, разбира се.

— Било е преди двайсет години, Монк — отбеляза Стотълмайер. — Това е съвпадение.

— Онази стрелба също се случи през втората седмица от лекциите ми по този предмет. Мога да измъкна бележките си от лекциите и да ви покажа, ако искате.

— Още ги пазите? — попитах.

— Разбира се, че ги пазя — изуми се той. — Запазил съм всичките си учебници, от забавачницата чак до колежа.

— Защо?

— В случай, че имам нужда да се върна към ситуации като тази.

— Много от бившите ви преподаватели ли застрелват хора? — попитах.

— Случва се — каза Монк.

— Изненадан съм, че никой не е застрелял теб — каза Стотълмайер.

— Пазя ги също и за да мога да даря книжата си на университета, когато умра.

— Не знаех, че имате книжа — казах.

— Всички имат книга — каза Монк. — Моите имат предимството, че вече са изброени в индекс и подредени в каталог, в съответствие с десетичната система на Дюи, което е причината да мога да намеря записките си от лекциите за този предмет много лесно, ако капитанът ги поиска.

Стотълмайер разтърка слепоочията си. Монк започваше да му причинява главоболие.

— Но този стрелец не е използвал халосни патрони, Монк — каза Стотълмайер. — В пистолета му е имало истински куршуми. Може би стрелецът е избрал нарочно тази седмица като някаква гадна шега.

— Ето какво се е случило... — започна Монк, но аз го прекъснах.

— Не му се полага да чуе какво се е случило, защото не ви е платил за консултациите през последния месец — припомних. — Ако му предоставяте уменията си безплатно, той няма особен стимул да ви плаща навреме.

— Права си — каза Монк, прехапа устна, а после все пак се поддаде на изкушението. Не се бори с него твърде продължително. — Професор Коуън е помолил студента, Форд Олдман, да вземе участие в обичайната му постановка с очевидци. Но онова, което Форд не е знаел, било, че пистолетът му е зареден и че му залагат капан за собственото му убийство. Планът е бил почти перфектен и много рискован, защото ако професор Коуън не е стрелял пръв, е можел да загине.

— Какъв е бил мотивът на професор Коуън да убие Олдман? — попита Стотълмайер.

Завъртях Монк кръгом и го побутнах към вратата.

— Това е всичко, което ще получите безплатно, капитане — казах. — Сам сте.

Преди Монк да успее да се извърне, аз го сграбчих над лакътя и почти го извлякох от залата за лекции.

— Искате ли да ви изхвърлят от апартамента ви? — попитах. — Искате ли да изгубите асистентката си? Не раздавате опита и уменията си безплатно. Вие ръководите бизнес, господин Монк.

— Но аз още не знам какъв е мотивът на професора — каза Монк.

— Няма значение — заявих. — Нека полицаите свършат малко детективска работа за разнообразие. Упражнението може да им е от полза.

2. Г-Н МОНК СИ ПРИБИРА ЧЕКА

Когато няма случай за разследване, Монк обича да чисти апартамента си и да оправя нещата си. Проблемът е, че на земята няма по-чисто, по подредено място от хиляда и двестате квадратни фута от Сан Франциско, които той обитава. По-вероятно е да откриете микроскопични следи от живот върху повърхността на Марс, отколкото върху неговите кухненски плотове. И можете да използвате апартамента му за калибриране на всяко устройство за нивелиране на земята.

Затова когато вече няма какво да дезинфекцира или балансира в дома си — а това се случва след броени минути — той започва да ме умолява да му позволя да изчисти моята къща.

Знам какво си мислите: Питате се защо си правя труда да споря с него за това. Вие незабавно бихте се съгласили, ако шефът ви доброволно предложи да почисти щателно къщата ви и да ви плати да си седите и да безделничите, докато той търка.

Но не говорим просто за някого. Говорим за Ейдриън Монк. Когато почиства дома ви, той на практика го оголва чак до пироните, а след това връща всичко на мястото му според собствените си мистериозни правила за ред.

Това може и да не ви звучи толкова зле, освен ако не сте го преживявали в действителност.

Например, след като изпразни и лъсне хладилника ми, той поставя всички останки от храна, месо, плодове и зеленчуци в отделни пластмасови кутии и херметични найлонови торбички, поставя им етикети и ги подрежда по рафтовете по хранителна група, големина и срок на годност. (Наречете ме луда, но не виждам смисъла да сложиш една ябълка в прозрачно пликче и да залепиш отгоре етикет, на който пише „Ябълка“.)

Няма храна, дори парче шоколадов кейк, която да изглежда апетитна, след като е херметически затворена в пластмасов съд от

каталог на „Тъпъруеър“ и ѝ е поставен етикет. Тя се превръща в научен образец, а кой би искал да яде подобно нещо?

Освен това Монк пренарежда всичките ми мебели, всички картини по стените, и всички книги и дреболии по рафтовете, така че всичко да е центрирано, балансирано и симетрично, независимо от личните ми вкусове.

Смятам, че известна доза небрежен безпорядък показва характер и прави дадено място да изглежда обитавано.

Но ако се натъкне на нещо, което не се вписва както според него е редно, Монк го изхвърля, независимо от паричната или сантименталната му стойност за мен.

След като свърши, това все още са си нашите неща, но вече нямам усещането, че живеем в тази къща. Тя прилича на идеален дом за семейство андроиди. Това дори не е най-лошото. Като част от чистенето, той преравя подробно всичките ми дрехи, бижута, лекарства и тоалетни принадлежности, като иска да му дам отчет за всичко и да изтъкна правдоподобна причина за наличието му в живота ми, още по-малко пък в стаята, дрешника или чекмеджето ми.

Аз съм доста либерален и открит човек, и прекарвам по-голямата част от времето си с Монк, затова и без друго няма много неща за мен или за миналото ми, които да не знае. Но всеки обича да запазва за себе си частица от личността си, независимо колко малка и незначителна е тя. Това е невъзможно, ако допуснете Монк в дома си, камо ли пък ако му позволите да тършува из чекмеджетата ви.

Дъщеря ми, Джули, е на възраст, когато особено усърдно защитава личното си пространство и отказва да ме пуска в стаята си, освен ако и тя не е там, а дори тогава трябва едва ли не да представя писмена молба, придружена с лична карта и снимка. Тя никога не би ми простила, ако пусна Монк в стаята ѝ, макар да няма вероятност това да се случи. Тя има хамстер, и макар той да е в клетка, Монк не би се навил да влезе в стаята ѝ, освен ако не е облечен в екип за работа с опасни материали, със собствен запас от въздух.

Въпреки всички проблеми и дразнещи ситуации, които възникват, ако позволя на Монк да почисти къщата ми, понякога все пак се поддавам на постоянните му молби. Това се случва, когато съм наистина заета или наистина мързелива, или и двете; мръсните съдове и прането са се натрупали, а по рафтовете има достатъчно прах, че

почистването на къщата да може да мине в графа „археологически разкопки“.

Денят след посещението ни в университета беше един от тези моменти.

Разковничето за това, как да оцелеете при почистване на къща в стил „Монк“ е да не му позволявате да върши всичко наведнъж. Строго го ограничавам до определени задачи или участъци от къщата като например почистване на кухнята или пране. Но дори при това положение пак трябва да изразходвам мъчително количество време и енергия, за да се оправдавам за разни неща, като например защо не съм изгорила някоя лекьосана блуза, вместо да я държа в дрешника си, където може да зарази останалите ми дрехи.

— Това е старо петно — казах. — Не може да се предаде.

Седях на кухненската маса и четях някои важни неща в „Инкуайърър“. Наваксвах с информацията кои звезди са „безславни“ без грим и фотографски трикове за прикриване на коремните им тлъстини и целулитата.

— Стане ли веднъж петно върху някоя дреха, то привлича други петна — обясни Монк. — И насекоми. Ако носиш това, направо си просиш нашествието на въшките.

Монк беше в долепеното до кухнята перално помещение, екипиран с домакинска престилка и ръкавици за миене на съдове, докато сгъваше дрехите ми. Носеше ръкавиците, в случай че без да иска, влезе в съприкосновение със сутиени или гащички. Трябваша ми месеци да го убедя, че не е нужно да носи и предпазни очила.

Той стисна блузата ми между палеца и показалеца си и я задържа на една ръка разстояние, извърнал глава от дрехата, сякаш беше наикисната в урина и заразена с едра шарка.

— Това е една от любимите ми блузи — казах. — Имам я от години. Обличам я, когато се мотая из къщи или се занимавам с цапаци неща, защото не е нужно да се тревожа, че ще я съсипя.

— С подобна безумна нагласа защо дори въобще да си правиш труда да я переш? Защо просто не се търкаляш в мръсотия и екскременти цял ден и да я закачиш отново в дрешника, като свършиш?

— Може би ще го направя — казах, само за да го подразня.

Миг по-късно усетих мирис на дим.

— Какво правите? — Извъртях се рязко и го видях да поднася запалена кибритена клечка към долния край на блузата ми и да я подпалва.

— Намесвам се решително — каза Монк, като държеше блузата ми провесена над мивката в пералното помещение. — По-късно ще ми благодариш.

— Не може да идвате в къщата ми и да горите дрехите ми — казах му. — Как ще ви се хареса, ако аз ви причиня това?

— Миналата седмица те помолих да изгориш един чифт мои панталони и ти отказа. — Той пусна горящата блуза в мивката, преди пламъците да успеят да опърлят пръстите му.

— Няма да изгоря напълно годен за носене чифт панталони, защото сте намерили върху тях котешки косъм — казах.

— Този косъм може да е бил дом на хиляди бълхи — рече Монк.

— Не беше.

— Ами ако са били африканизирани бълхи-убийци? Може да нахлуят на цели пълчища в леглото ми довечера и да ме убият, докато спя.

— Няма такова нещо като африканизирани бълхи-убийци — казах.

— Има африканизирани пчели-убийци — каза той. — Кой знае още колко други насекоми са били африканизирани? Докато ме караш към къщи довечера, трябва да спрем по пътя и да купим мрежа против комари, за да я опънем около леглото ми.

— Може би трябва да си вземете стоманена мрежа.

— Добра идея — каза той.

— Ами ако домашните птици и добитъкът също са били африканизирани? Как ще се предпазите от ордите африканизирани пилета-убийци и африканизирани крави-убийци?

— Не ставай смешна — каза Монк.

— Вие сте онзи, който повдигна въпроса за африканизираните бълхи-убийци — припомних.

— Само за да изтъкна важен довод — рече той.

— Че няма нищо лошо в това да изгаряте изцапаните ми с петна дрехи.

Монк въздъхна облекчено.

— Радвам се, че най-после започваш да се вразумяваш.

Телефонът иззвъня и аз посегнах отчаяно към него, като давеща се жена, която сграбчва спасителен пояс.

— Ало, на телефона е Натали — казах.

— Аз съм — каза Стотълмайер. — Нося чека на Монк, ако искате да се отбиете и да го вземете. Иначе мога и да му го пратя по пощата.

— Не мърдайте — казах. — Идваме веднага.

— Не бързам — каза той.

Обърнах гръб на Монк, свих ръка и покрих с нея устата си и слушалката, и прошепнах:

— Мисля, че ако тръгнем на секундата, мога да попреча на господин Монк да изгори всичките ми дрехи.

— Не му позволяваш да се занимава с прането ти, нали?

— Вие сте виновен, че не го държите зает — казах.

— Голяма грешка. Дай му вместо това да ти измие колата или да подстриже тревата — каза Стотълмайер. — Иначе може да ти изгори къщата.

Когато влязохме в дежурната стая на отдел „Убийства“, Лейтенант Дишър стоеше до автомата за кафе „Мистър Кофи“ и се взираше отчаяно в разтворения си портфейл. Като ни видя, грейна.

— Хей, може ли някой от вас да развали една двайсетачка? — попита той.

— За какво? — отвърнах.

— Трябват ми дребни, за да си купя чаша кафе.

— Безплатно е, Ранди.

— Вече не — каза той.

Хвърлих поглед зад него към автомата за кафе на масата. Сега сред дузините покрити с петна и назъбени чаши на детективите имаше кутия за събиране на пари. Един надпис на кутията гласеше: КАФЕ: 1,50 долара.

— От отдела налагат повсеместни бюджетни съкращения — каза Дишър. — Става брутално. Дори разпределят на дажби моливите и химикалките.

— Отсреща има кафене — отбеляза Монк.

— Видял ли си колко струва? По-евтино е да си напълниш резервоара догоре с бензин, отколкото да си купиш чаша от тяхното

кафе — каза Дишър. — Затова ми трябва дребни.

— Съжалявам, не мога да разваля двайсетачка — отрязва го Монк. — Не и с чиста съвест.

Не схванах, затова го изгледах.

— Ранди ви дава банкнота от двайсет долара, а вие му връщате същата сума в по-дребни банкноти — казах. — Какво неморално или неетично има в това?

— Защото ще трябва да му дам една десетачка, осем банкноти по един долар, и осем монети по четвърт долар, само за да изравня нещата. Не нося никакви банкноти по пет долара, разбира се.

— Разбира се.

Веднъж Монк написа петиция с настояване Монетният двор на Съединените щати да изтегли от обращение банкнотата от пет долара и да я замени с банкнота от четири или шест долара. Беше стоял цяла седмица пред една банка на „Уелс Фарго“, за да събира подписи, но получи само един: моят. И дори той беше даден под изключителен натиск, затова не се брои.

— Тогава Ранди ще използва шест от монетите по четвърт долар или една от банкнотите по един долар и две монети от по четвърт долар, за чашата кафе — каза Монк. — Така ще му останат осемнайсет и петдесет — нечетна сума, съставена от нечетна смесица от банкноти и монети. Това е анархия.

И двамата се втренихме в него. След една дълга минута се обърнах към Дишър:

— Аз мога да ти дам долар и петдесет, Ранди.

Дишър поклати глава:

— Не, благодаря. Мисля, че сега ми трябва нещо по-силно от чаша кафе.

— Не можеш — каза Монк. — На работа си.

— Тогава може би просто ще се застрелям — каза Дишър, като пхна портфейла в джоба си и се върна на бюрото си пред кабинета на Стотълмайер.

Монк погледна объркано след него.

— Какъв му е проблемът?

Беше безсмислено да се опитвам да му обяснявам, затова просто се отправих към остъкления кабинет на Стотълмайер, който

осигуряваше на капитана завладяващ изглед към дежурната стая, и абсолютно никакво усамотение, освен ако не спуснеше щорите.

Когато влязохме, Стотълмайер седеше на бюрото си и се занимаваше с някакви книжа.

— На това се казва бързина — каза Стотълмайер, като вдигна поглед към нас. — Колко правила за движение нарушихте, докато стигнете дотук?

— Отказвам да отговоря, на основание, че това може да ме уличи — казах.

— Осем — каза Монк.

Обърнах се към него:

— Осем ли?

— Всъщност бяха седем, но тъй като това е нечетно число, включих и пресичането на червен светофар, докато шофираше вчера на път към университета.

Подадох се от вратата на кабинета на Стотълмайер и се провикнах към Дишър:

— След като се застреляш, имаш ли нещо против да взема на заем пистолета ти?

— Заповядай — каза той.

— Благодаря. — Обърнах се отново към Стотълмайер. — Сега ще ми издадете ли фиш за глоба?

— Прегази ли някого? — попита той.

— Не — отвърнах.

— Тогава това не е работа за моя отдел. — Стотълмайер посегна към един пощенски плик на бюрото си и го подаде на Монк. — Ето чека със заплатата ти, заедно с личното ми извинение за забавянето.

— Включили сте писмено извинение? — попита Монк.

— Не, не съм — каза Стотълмайер. — Поднасям ти го сега, лично.

— Бих предпочел да е писмено — каза Монк.

Стотълмайер хвърли поглед към мен:

— Ще ми послужиш ли с онзи пистолет, след като свършиш с него?

— Имате си собствен — казах. — Като говорим за пистолети, какво става с онзи професор, който застреля студента?

— Днес следобед го арестувахме за убийство — каза Стотълмайер. — Форд Олдман, студентът, когото е убил, работел по дисертацията си и се натъкнал на някакъв неясен труд, който един учен-юрист написал в началото на двайсети век. Студентът забелязал някои прилики между пасажите в научния труд и една глава в една от книгите на Коуън, затова изпратил на професора любезен имейл, в който го питал за това. Нямамо намек за заплахата. Хлапето търсело само малко допълнителни сведения.

— Вместо това получил куршум — казах, доволна от себе си, задето прозвучах толкова закоравяла. Ченгетата уважаваха това. — Коуън не е искал да бъде разобличен като плагиат.

— Щяло е да бъде особено смущаващо, защото миналата година Коуън е написал становище за „Сан Франциско Кроникъл“ в което осъжда политически, студенти и писатели за това, че представят труда на други хора като собствен. — Стотълмайер се консултира с една вестникарска изрезка на бюрото си. — Коуън нарекъл това „неприемливо подкопаване на академичните стандарти, довело до ширещо се интелектуално безчестие на публичния дискурс“. Вдигнат във въздуха със собствената си петарда — каза той.

— Шшшшт. — Монк трескаво размаха ръце пред лицето ми. — Как можеш да говориш така пред служител на закона! Би трябвало да се срамуваш от себе си. Надявам се, че не използваш подобни неприлични думи пред дъщеря си.

— *Петарда* не е неприлична дума — казах.

Той отново ми изшътка и пак размаха ръце.

— Не използваме думата с „п“ в цивилизовани разговори — каза Монк. — Всъщност, не я използваме изобщо. Тя е забранена.

— Петардата е експлозивно устройство — казах. — А не част от мъжката анатомия.

Това доведе до още шъткане със зачервено лице и размахване на ръце от страна на Монк.

— Така става, когато носиш мръсни дрехи — каза той. — Съвсем скоро започваш и да говориш мръсотии. Преди да се усетиш, вече пушиш хашиш, пиеш контрабанден алкохол и продаваш тялото си на моряци.

— Винаги съм се питал как жените свършват така — каза Стотълмайер. — Сега знам.

— Ами заплашителните имейли, които Коуън твърдеше, че е получил? — попитах.

— Коуън вероятно си ги е изпращал сам от компютрите за обществено ползване в интернет кафето на университета. Намерихме свидетели, които казват, че непрекъснато бил там. — Стотълмайер се обърна към Монк. — Истината е, че Коуън вероятно щеше да се измъкне безнаказано, след като извърши перфектното убийство, ако не беше ти.

— Щяхте да го хванете — каза Монк.

— Не мисля — каза Стотълмайер. — Нямаме достатъчно персонал и достатъчно средства, затова когато се появи лесен за разрешаване случай, не се опитваме да го отворим отново, просто продължаваме.

— Не съм ви виждал да правите това — каза Монк.

— Ти не си тук в окопите всеки ден, Монк. Има много неща, които не виждаш.

— Виждам повече, отколкото повечето хора — отбеляза Монк.

— Това е вярно и именно това умение повдига въпроса за нещо друго, за което трябва да поговоря с теб — каза Стотълмайер. — Отделът иска от теб една услуга.

— Няма да искате да израждам бебе, нали?

— Не — каза капитанът.

— Или да обръсна космите на нечий гръб?

— Не — каза капитанът.

— Или да доя крава?

— Имам предложение, Монк. Вместо да изброяваш безкрайния списък от неща, които не искаш да правиш, какво ще кажеш да ме оставиш да ти съобща каква е услугата?

— Не включва дъвчене на дъвка или плюене на тютюн, нали?

— Тази година в Сан Франциско се провежда конференцията на детективите от отдел „Убийства“ в големите градове, и искат да интервюират теб и мен на живо утре сутринта по въпроса за работните ни взаимоотношения.

— Защо? — попита Монк.

— Защото успяваме да разкрием много убийства заедно — каза Стотълмайер.

— Ще трябва ли да съм пред публика?

Стотълмайер кимна:

— Само двеста ченгета от всички краища на страната. Но няма да си сам. Аз ще съм на сцената заедно с теб.

Монк се присви:

— Изпитвам неудобство да говоря пред публика.

— А на мен ми е неудобно да навирам в очите на други ченгета високия ни процент на приключени случаи — каза Стотълмайер. — Но тази молба беше отправена пряко от шефа. Мисля, че иска да покаже злорадството си.

Обадих се:

— Погледнете нещата откъм благоприятната страна, господин Монк.

— Никога няма благоприятна страна — каза той.

— Това означава, че шефът на полицията знае за вашите постижения и уважава способностите ви. Гордее се с работата, която вършите, и иска да се поперчи с вас — казах. — Да говорите на тази конференция, може да се окаже важна стъпка към възстановяването ви на работа в полицията.

Монк погледна мен, после Стотълмайер.

— Вие така ли мислите?

Стотълмайер сви рамене:

— Никога не вреди да се подмажеш малко на шефа.

— Добре, ще го направя — каза Монк. — Стига да не се стигне до истинско мазане.

— Няма — каза Стотълмайер. — А ако някакви жени вземат да раждат, аз ще изродя бебето.

3. Г-Н МОНК ОТГОВАРЯ НА ВЪПРОСИ

Хотел „Дорчестър“ е построен през двайсетте години на двайсети век от особено егоистичен и алчен едър поземлен собственик на име Уилям К. Дорчестър, който живеел на най-горния етаж на двайсететажната сграда в нелепо готически мезонет и бил известен с това, че използва намиращата се отдолу Пауъл Стрийт като личен плювалник.

Като жест към британското си наследство, Дорчестър настоял портиерите в хотела да се обличат в яркочервените униформи с надиплени бели яки и ръкавиците, носени от пазителите на кралските бижута. Днес портиерите още носят тези униформи. Щяха да изглеждат по-елегантни, облечени в панталони на карета като на Спондж Боб.

Щом минете покрай тях, мястото притежава определена забавна и исторически уместна показност, която е точно отражение на времето, когато е било построено и на човека, вложил средствата за построяването му.

Фоайето има сводест, облицован със златни листове таван и кристални полилеи. Стените са покрити с огромни стенописи, които предават пристигането на испанските пътешественици, Златната треска, и морската търговия в Залива на Сан Франциско, докато самият Дорчестър наблюдава отвисоко всичко това от небесата подобно на някакъв благосклонен бог.

Подовете, колоните и величественото стълбище са покрити с френски и италиански мрамор. Твърди се, че дори писоарите в мъжката тоалетна са издялани от мрамор, макар никога да не съм ги виждала лично. Въпреки това мога да ви кажа, че в дамската тоалетна няма мраморни тоалетни чинии.

Конференцията на детективите от отдел „Убийства“ в големите градове се провеждаше на втория етаж, така че Монк, Стотълмайер и аз се качихме по величественото стълбище и открихме, че показното великолепие свършва на най-горното стъпало.

Вторият етаж изглеждаше сякаш в началото на седемдесетте е бил преобядисан в крещящо ярки цветове и не е бил подновяван оттогава. Кланът Брейди^[1] щеше да се чувства там точно като у дома си.

Монк, Стотълмайер и аз отидохме до балната зала. Изглеждаше сякаш сме влезли на приятелско събиране на клиентите от мъжкия отдел на „Джей Си Пени“. Помещението беше пълно с шкембести мъже, облечени в чисто нови костюми, широки вратовръзки и жълти табелки с имената им, напомнящи жълти полицейски ленти, на шиите си.

На вратата ни посрещна мъж, който приличаше на голям сив каменен блок, съживен по силата на някаква магия. Изглеждаше квадратен навсякъде — от равната подстрижка на темето до обувките с квадратни носове на краката. Дори ръцете му изглеждаха квадратни.

Той ни се представи, въпреки че името му беше написано на табелката, а Стотълмайер, ако се съди по намръщената гримаса на лицето му, явно вече го познаваше и не го харесваше особено.

— Аз съм детектив Пол Брадок, от полицейското управление на Банинг. Ще бъда ваш модератор — каза той, докато се ръкуваше подред с нас. — Ще бъде просто задаване и отговаряне на въпроси. Ще задам един-два въпроса като за начало, а след това ще дам думата на останалите.

Монк ми направи знак да му подам мокра кърпичка. Вместо това извадих от чантата си шишенце с течен дезинфектант за ръце. Предположих, че ще се ръкува с много хора и не исках да мъкна голяма кутия с мокри кърпички и накрая да се окажа с дамска чанта, пълна с херметични торбички с използвани кърпички.

— Аз съм Натали Тийгър, асистентката на господин Монк — казах.

Изстисках малко дезинфекционен гел в лявата длан на Монк и той разтри ръце толкова енергично, че можеше да запали огън. Брадок го наблюдаваше, развеселен.

— Боже мой, вие наистина го правите. Мислех си, че е просто градска легенда. Предполагам, че мога да зачеркна този въпрос от списъка си.

— Бих искал да видя останалите — каза Стотълмайер. Брадок се ухили:

— Това ще бъде измама, Лилънд.

— Откога имаш проблем с това, Пол? — остро попита Стотълмайер.

— Не ми се иска да прекъсвам спонтанността на дискусията — каза Брадок: широката му усмивка дори не трепна. — Ще се видим на подиума.

Детективът се отдалечи. Стотълмайер го проследи гневно с поглед.

— За какво беше всичко това? — попитах.

— Едно време той работеше в Полицейското управление на Сан Франциско — каза Стотълмайер. — Сега вече не работи.

— Вие ли сте причината за това?

Стотълмайер поклати глава:

— Трябва да обвинява за това единствено себе си.

Отправихме се към подиума, който представляваше издигната платформа с маса, зад която имаше четири растения в саксии.

Върху масата имаше бяла покривка. Зад масата имаше три стола, а върху нея — три чаши, кана с вода и два микрофона.

Предусетих задаваща се катастрофа. Извиних се и отидох да намеря Брадок в тълпата.

— Извинете — казах. — Ще трябва да поканите още един гост на масата и да добавите още един стол, една чаша и два микрофона. Или ще се наложи да махнете един стол и една чаша, да добавите един микрофон и да стоите, докато изпълнявате ролята на модератор.

Брадок ме погледна, сякаш от носа ми изпълзяваше някакво насекомо.

— Защо ми е да правя това?

— Защото господин Монк няма да седне на маса за трима гости. Той обича четните числа. Затова може да имате двама или четирима гости, това си е ваша работа, но всеки от тях трябва да има собствен микрофон.

— Шегувате се — каза той.

— Боя се, че не — казах.

— Той луд ли е?

— Господин Монк обича нещата да изглеждат по определен начин — поясних. — Вие искате той да се чувства удобно там горе, нали? Защото ако не се чувства удобно, той няма да отговаря на

никакви въпроси, просто ще е обсебен от мисли за всичко, което не е наред, и ще се опитва да го оправи.

Брадок въздъхна:

— Ще накарам да отнесат допълнителния стол и чашата. Ще стоя прав с микрофон.

— Благодаря ви — казах и се върнах на масата, където открих, че Монк вече е махнал третия стол и е сложил върху него третата чаша за вода, за да ги отнесат работниците.

Сега Монк подреждаше двата стола, чашите и микрофоните, така че всичко да е разположено на равни интервали, центрирано и симетрично.

Стотълмайер беше зает в разговори с няколко други ченгета и с всички сили се опитваше да се разграничи от постъпките на Монк.

Не можех да го виня. Аз щях да направя същото, ако не ми плащаха да не го правя.

Работниците от хотела се появиха, отнесоха допълнителния стол и монтираха микрофон на стойка за Брадок.

Монк мереше краищата на покривката с джобния си метър, за да се увери, че се спускат равномерно от всички страни, точно когато Брадок се качи на сцената.

— Добре, всички заемете местата си, ако обичате — каза Брадок в микрофона. — Бихме искали да започнем.

Монк и Стотълмайер седнаха на масата. Аз седнах на първия ред, за да мога да скоча на сцената, ако възникне сериозен и неотложен проблем, като например гънка в покривката на масата или разлята чаша вода.

Брадок се обърна към Стотълмайер и Монк:

— Ще започваме ли?

— Не можем — каза Монк.

— Защо не? — отвърна Брадок.

— Още не са дошли всички — каза Монк.

Брадок се огледа из просторната конферентна зала:

— На мен стаята ми изглежда претъпкана.

— Липсват трима души.

— Ваши приятели?

— Не — каза Монк. — Не знам кои са. Само знам, че не са тук. В публиката има двеста и един души.

— На мен това ми се струва доста добър брой — отбеляза Брадок.

— Двеста и двама или двеста и четирима ще е по-добре — настоя Монк. — Или можете да помолите един човек да си излезе.

— Аз ще си изляза — каза Стотълмайер.

Брадок направи гримаса, махна на един келнер да се приближи, и зашепна в ухото му. Само след няколко минути празните места се заеха от трима помощник-келнери. Брадок се обърна към Монк:

— Сега доволен ли сте? — попита.

— Вие не сте ли? — отвърна Монк.

Брадок се насили да се усмихне, обърна се към публиката и се представи. След това обясни, че през последните осем години Полицейското управление на Сан Франциско използва услугите на Ейдриън Монк като специален консултант, работещ изключително и само с капитан Лилънд Стотълмайер, човекът, уредил споразумението.

— Онова, което прави споразумението за консултантски услуги още по-необичайно, е че преди десет години самият Ейдриън Монк е бил детектив в отдел „Убийства“, докато бил обявен за психологически негоден за работа и принуден да върне значката си — каза Брадок, след което погледна Монк. — Страдате ли все още от тези проблеми?

— Страдам откакто съм се родил — каза Монк. — Животът е страдание.

— Той държи нещата под контрол — каза Стотълмайер и отпи глътка вода. — Да продължаваме нататък, Пол.

— Как бихте описали работните си взаимоотношения? — попита Брадок.

— Професионални и продуктивни — каза Стотълмайер. — Когато имаме случай, който ме впечатлява като особено сложен или необичаен, аз се обръщам към Монк, за да го погледне от своята уникална перспектива. Никой не анализира едно местопрестъпление така, както той.

Монк отпи от водата си, сложи чашата си до тази на Стотълмайер и присви очи, за да види нивото на водата във всяка. Брадок погледна Монк:

— А вие? Как бихте го описали вие?

— На мен ми изглежда равно — каза Монк, като провери още веднъж нивото на водата в двете чаши с метъра си.

— Той има предвид работните ни отношения — каза Стотълмайер, като изтръгна метъра от ръката му.

— И това също — каза Монк.

— Аз съм старомодно ченге. Съсредоточавам се върху стандартната процедура за разследване, като събирам фактите и доказателствата — обясни Стотълмайер. — Монк използва друг, по-личен подход. Той притежава инстинктивен усет как би трябвало да се напасват нещата, и когато те не се напасват по този начин, това наистина силно го тревожи. Той се опитва да организира нещата и докато го прави, открива улики, които може да убегнат при традиционните методи.

— Как му се плаща? — попита Брадок.

— Издават ми чек — каза Монк. — Сложен е в плик, но мога да ви уверя, че никой не ближе запечатващата лента, което, както всички добре знаете, е нехигиенична и отвратителна практика, упражнявана от психопати, дегенерати и лунатици.

Настъпи продължително мълчание, докато всички се взираха в него.

Стотълмайер отпи нова глътка вода и се прокашля.

— Гарантираме му минимум осемнайсет случая на година и му плащаме за всеки случай отвъд този брой.

— Не всеки случай — каза Монк.

— Всеки случай, по който те викаме — каза Стотълмайер.

— И други ли има? — попита Брадок.

— Понякога Монк се появява на местопрестъплението, без да е повикан. Говоря за рутинни случаи, които не изискват неговите умения.

— Искате да кажете, че можете да се справите сами — каза Брадок.

— Можем да се справим сами с всеки случай — каза Стотълмайер. — Но има някои, които са по-трудни от други, и в тези случаи оценяваме квалифицираната помощ винаги, когато можем да я получим, било от други институции за прилагане на закона, журналисти, цивилни експерти в различни области, или всеки друг със свързана със случая информация или специални познания.

Монк отпи от водата си, остави чашата си до тази на Стотълмайер, и сравни двете. Това, което видя, не му хареса, макар че

на мен ми изглеждаха еднакви.

— А какво става, когато господин Монк се появи неканен на мястото на някой от тези рутинни случаи? — попита Брадок.

— Решавам ги. — Монк отпи нова глътка вода, толкова малка, че можеше да се брои за изпарение. Но този път, когато сравни двете чаши, изглеждаше удовлетворен. Облегна се назад в стола си и се отпусна.

Брадок погледна Стотълмайер:

— Значи той върши вашата работа вместо вас дори по дребните случаи и не ви иска пари за това. Вие сте късметлия.

— Когато Монк разкрие някое убийство, това е добре за гражданите на Сан Франциско, които защитаваме и на които служим — каза Стотълмайер. — Не става въпрос за мен.

Стотълмайер отпи нова глътка вода, за голямо и очевидно смайване на Монк.

— Всъщност, господин Монк разкрива много по-голям брой случаи на убийства, отколкото са тези, за които му плащат — каза Брадок. — През последните седем години господин Монк лично е разкрил близо сто и петдесет убийства, а процентът на приключени случаи на вашето управление е достигнал невероятните деветдесет и четири процента.

— Само толкова? — каза Монк. — Би трябвало да се срамуваме от себе си.

Монк присви очи към чашата си, вдигна я и отпи внимателно премерена глътка, после я остави до тази на Стотълмайер.

Капитанът изглежда гневно Монк:

— Повечето полицейски управления имат късмет, ако успеят да разрешат и половината си случаи на убийства. Нашият процент на разкрити случаи е с трийсет процента по-висок от средния за страната.

— Обяснете шестте процента на неразкрити убийства в Сан Франциско — каза Монк.

Стотълмайер посочи към Брадок:

— Той задава въпросите, Монк.

— Сигурно са били случаи, които никой не ми е показал — каза Монк. — Ако ми ги дадете сега, ще ги реша.

— Те не са за теб. Тава са главно престрелки между банди и свързани с наркотици убийства — каза Стотълмайер. — Натоварили

сме с тези случаи детективи със задълбочени познания за културата на бандите и богат опит по улиците.

Стотълмайер вдигна чашата си, изпи всичката вода и стовари чашата обратно на масата толкова силно, та си помислих, че ще се счупи.

— Но те не ги решават — каза Монк. — Аз ще го направя. Умея да се справям с опасни ситуации. Наясно съм с такива типове.

Из публиката се разнесе смях. Стотълмайер видимо се смути заради Монк и се размърда неловко на мястото си. Същото направих и аз, но никой от двамата ни не можеше да направи нещо друго, за да му помогне.

— Да не искате да кажете, че сте непогрешим, господин Монк? — попита Брадок.

— Не — каза Монк. — Има един случай, който не успях да разреша.

— Следващият въпрос — каза рязко Стотълмайер и погледна към публиката. — Сигурен съм, че някой *там* има въпрос, който би искал да зададе.

Идваше ми да го прегърна заради това. Той винаги се опитваше да предпази Монк от болката, самопричинена или друга.

Един детектив се изправи:

— Аз съм Зев Бъфман, от полицейското управление на Оуенсбъро, Кентъки. Имам въпрос. Какъв беше процентът приключени случаи на отдел „Убийства“ във вашето управление, преди Монк да започне работа като консултант при вас?

— Боя се, че нямам цифрите пред себе си — отвърна Стотълмайер.

— Аз ги имам — каза Брадок. — Бил е четирийсет и три цяло и пет процента. Как ще обясните това, капитане?

Мисля, че Стотълмайер би искал да го обясни, като удари Брадок с юмрук в лицето. Вместо това той избра по-дипломатичен подход:

— Имаше множество фактори, Пол. Процентите на жестоките престъпления и убийствата в града се бяха повишили, а в същото време ние не разполагахме с достатъчно персонал и с достатъчно средства. От министерството орязаха четири милиона долара от бюджета за извънредни работни часове, което доведе до сто деветдесет и пет хиляди по-малко извънредни часове, и четирийсет и осем

полицаи или напуснаха, или се пенсионираха преждевременно. Невъзможно е да разкриваш престъпления, когато не разполагаш с време и хора. Градската управа в крайна сметка ни възстанови бюджета за извънредни часове и процентът на убийствата спадна, но сега историята се повтаря. Броят на убийствата се е повишил с двайсет процента от миналата година, а ни орязват бюджета.

Монк взе каната и внимателно наля в чашата на Стотълмайер достатъчно вода, за да изравни нивото ѝ с това в собствената си чаша.

— Не си спомняте данните от статистиката, но сте си приготвили убедителни оправдания — каза Брадок.

— Лесно забравям статистиката, но никога не забравям, когато моите детективи са зле третирани.

— Знаете ли какъв е бил процентът на приключените случаи на убийство, когато господин Монк още е бил на работа в полицията? — попита Брадок.

— Не, но се обзалагам, че вие знаете — каза Стотълмайер.

— Бил е седемдесет и седем процента — каза Брадок. — А лично господин Монк е имал сто и двайсет процента на приключени случаи.

— Сто и двайсет процента? — обади се една жена-детектив от публиката. — Как изобщо е възможно?

— Решавах собствените си случаи, и други, които не ми бяха възложени — каза Монк.

— Както правите сега — отбеляза Брадок.

— Обичам да съм постоянно зает — каза Монк.

— Колко интересно — каза Брадок. — Какъв е личният ви процент приключени случаи, капитане?

— Не знам, но съм сигурен, че е по-малък от неговия и не се срамувам да го призная — каза Стотълмайер. — Монк е най-добрият детектив, когото съм срещал, може би най-добрият, който е живял някога. Той може да надмине всеки в тази стая. Имаме късмет, че е при нас.

— Това е слабо казано — рече Брадок. — Точно в момента всяко управление в страната ви завижда за процента на приключените случаи. Но какъв ще бъде този процент без Ейдриън Монк?

Монк се наведе към капитана:

— Моментът неподходящ ли ще бъде да поискам повишение?

Не го беше замислил като шега, защото не притежава чувство за хумор, но във всеки случай публиката го прие точно така. Зрителите избухнаха в гръмък смях, който заглуши последвалата размяна на реплики между Монк и Стотълмайер. Но аз я чух.

— Не разбирам — каза Монк. — Какво е смешното?

— Аз — каза Стотълмайер. Взе чашата на Монк и изпи всичката му вода.

[1] Кланът Брейди — Американска комедия на ситуациите, в която действието се върти около огромно „комбинирано семейство“ — Б.пр. ↑

4. Г-Н МОНК ИМА ДОБРИ ПРИЯТЕЛИ

Нямаше начин Монк да отпие отново от чашата си и Стотълмайер го знаеше. Единственото, което Монк можеше да направи, беше да поддържа двете чаши пълни на еднакво ниво, независимо от коя чаша пиеше капитанът.

Този план може би щеше да проработи, ако Стотълмайер не беше взел каната с вода и не я беше изпразнил в една от саксиите зад тях.

Сега всичко, което Монк можеше да направи, беше да се моли капитанът да не се осмели да наруши цялото равновесие във вселената, като отпие от водата, в която и да е от двете чаши.

Но страхът, че Стотълмайер все пак може да го направи, на практика парализира Монк, който не можеше да откъсне очи от чашите, сякаш със силата на волята си призоваваше водата да се превърне в лед и да замръзне.

За щастие някой в публиката се изправи и помоли Монк и Стотълмайер да разкажат някои от най-необичайните си и озадачаващи случаи, така че разговорът приключи с горе-долу позитивна нотка, преди Брадок да успее да задълбае още.

— Общо взето, мисля, че мина добре — каза Монк, когато напуснахме хотела и излязохме на Пауъл Стрийт.

Стотълмайер кимна:

— В сравнение с това да бъдем изгорени на клада намазани с катран и овалени в перушина, или пребити с камъни, предполагам, че да.

— Изглеждахте малко нервен — каза Монк.

— Наистина ли?

— Положението стана малко рисковано с водата, но аз имах подкрепата ви — каза Монк. — Можехте да бъдете унижен пред всичките си колеги.

— Радвам се, че това не стана — каза Стотълмайер. — Благодаря ти, че ми спести всякакво смущение.

Монк не схвана сарказма на капитана, така че вероятно беше неизбежно следващите му думи, независимо какви са, само да влошат положението:

— Дребна работа — каза Монк. — За това са приятелите.

Стотълмайер се обърна към мен:

— Благодарен съм ти, че зададе онзи въпрос за най-интересните ни случаи.

— Или трябваше да е това, или щях да замеря с нещо модератора ви — казах. — Какъв му е проблемът на Брадок?

— Той само попита онова, което повечето ченгета в стаята вече си мислеха.

— Беше лична нападка, капитане — казах.

— Аз не го приемам така — отвърна Стотълмайер. Лъжеше, разбира се. Но нямаше да спечеля нищо, като го предизвиквам да говори по въпроса, а и няха достатъчно време. Закъснявахме повече, отколкото бях очаквала, и щеше да ми се наложи да наруша няколко правила за движение, ако Монк искаше да стигне навреме за часа си при своя психиатър. Затова поехме по различни пътища.

Откакто д-р Крогър се оттегли, Монк посещаваше д-р Нийвън Бел. Съвсем не бяха толкова близки с д-р Крогър, но аз смятах, че това е добре. Струваше ми се, че колкото по-малко Монк е зависим от психиатъра си, толкова повече се доближава до положението на разумен, независим човек.

Докато Монк изсипваше тревогите си върху д-р Бел, аз се разходих нагоре по улицата, която беше толкова стръмна, че в тротоара бяха изсечени стъпала. Разходката ми харесваше: от нея кръвта ми започваш да пулсира и бях възнаградена с прекрасен изглед към града отгоре.

Монк мразеше тази улица и всички подобни на нея в Сан Франциско, защото викторианските къщи бяха зигзагообразно разположени срещу склона. Но поне вече не настояваше да е с превръзка на очите, за да избегне гледката. Предполагам, че това беше напредък.

Помислих си за жестоките критики, на които Стотълмайер беше подложен по време на конференцията и ми стана криво, че не бяхме успели да го защитим по-добре (макар да знаех, че Монк щеше да

изтъкне, че е свършил своя дял, като е поддържал нивото на водата в чашите.)

Брадок не каза нищо невярно, но можеше да изтъкне същите доводи, без да ги превръща в нападка срещу личността и компетентността на Стотълмайер.

Монк изобщо нямаше да работи за Полицейското управление на Сан Франциско, ако не беше Стотълмайер. Капитанът не беше повикал Монк, за да се перчи с процента си на приключени случаи, или за да изтъкне себе си. Направи го, защото беше единственият човек в Сан Франциско, когото наистина го беше грижа за Монк, независимо от психологическите му проблеми.

Стотълмайер нае Монк като консултант, за да го спаси от изолиран и нещастен живот. Това беше страхотен акт на приятелство и добрина, и вероятно струваше на капитана целия политически капитал, който беше събрал по време на кариерата си. Затова се вбесях, като виждах да използват онова, което беше направил за Монк, като оръжие срещу него.

Не можех да поправа вредата, нанесена на Стотълмайер по време на конференцията, но поне можех да му предложа известна приятелска утеха. Затова на връщане към кабинета на д-р Бел се обадох на капитана и го поканих на кафе, след като и двамата приключим работа.

Никой от нас нямаше важен човек, който да го чака вкъщи, затова знаех, че той няма никакви истински оправдания да отклони поканата ми. Наречете ме нескромна, но бях напълно сигурна, че да прекара известно време с мен сигурно беше по-добре, отколкото да се прибере в един празен апартамент и останките от храна в хладилника.

Освен това, след всичко, което беше претърпял днес, вероятно имаше нужда да поговори с някого, независимо дали си го признава или не.

Срещнахме се в един „Старбъкс“ близо до къщата ми в Ной Вели — странен квартал, който се беше замогнал и беше станал направо луксозен, откакто купих напълно построената си, но (незадължително) нуждаещата се от допълнително декориране къща, която така и не успях да доразкрася. Все очаквах Комитетът по надзор на квартала да нападне къщата ми с факли, за да ме прогони, задето нямам силиконови гърди, немска кола или iPhone. Спасяваше ме фактът, че

бях слаба, естествена блондинка с дяволита усмивка, но знаех, че това няма да ги възпира за още дълго.

Двамата с капитана подадохме на бармана огромна сума пари за две чаши кафе и се настанихме в две неравни, несъответстващи си кресла с облегалки за главата.

Той беше свалил вратовръзката си и разкопчал най-горните две копчета на ризата си, разкривайки горната част на тениската с остро деколте. Изглеждаше ужасно.

— Е, какъв е поводът? — попита Стотълмайер.

— Помислих си, че може би ще искате да поговорите за случилото се днес — казах.

— Всъщност няма много за обсъждане.

— Можем да поговорим за лъжата, която ми казахте — предложих.

— Коя по-точно? — попита той с усмивка. — Вече им губя бройката.

— Когато казахте, че не сте приели въпросите на Брадок лично — казах. — Той си беше поставил за цел да ви засегне. Какво е станало между вас двамата?

— Имаме различен подход към полицейската работа. Аз следвам закона, а той е готов на всичко, за да образува случай, дори ако това означава да стъпче правата на хората. Или самите хора — каза Стотълмайер. — Дадох му избор: Да напусне Полицейското управление на Сан Франциско, иначе щях да съобщя в Министерството на вътрешните работи онова, което знаех за него, и той можеше да си опита късмета с тях. Затова той напусна и отиде да работи в Банинг. Това беше преди осем години.

— Значи за него това е било шанс най-после да разчисти сметките си с вас — казах.

— В такъв случай си изгърмя напразно патроните. Всичко, което каза, беше, че Монк е по-добър детектив от мен. Това не е точно разкритие.

— Но въпреки това е болезнено — казах.

— Гордея се с успеха на Монк — каза Стотълмайер.

— Дори ако засенчва вашия?

— Аз съм началник на отдела, Натали. Работата ми е да изваждам наяве най-доброто в хората, които работят за мен, а това

включва и Монк. Аз поемам вината, когато се издънят, а шефът обира лаврите, когато успеят. Такова е естеството на работата. Важното е, че хващаме лошите.

— Вие *наистина* изваждате наяве най-доброто у Монк. Именно благодарение на вас той изобщо е в състояние да разкрива престъпления — казах. — Но се питам дали наистина си давате признанието, което заслужавате.

— Разбира се — потвърди Стотълмайер. — Всеки път, когато Монк надхитри някой хитроумен убиец с непоклатимо алиби, се поздравявам, че не послушах бюрократите и психиатрите, които искаха да го отпишат.

— Да, но съм виждала лицето ви, когато господин Монк разреши някой случай на място — казах. — Освен това съм ви чувала да се упрекувате, че не сте видели сам уликите. Направихте го и вчера заради случая с професор Коуън.

— Искан ми се да бях толкова проникателен като него. Не съм. Затова се радвам, че Монк е там да хваща престъпниците, които ние сме можели да подминем, защото аз не съм такъв детектив, какъвто е той — каза Стотълмайер. — Но истината е, че не бих искал да съм. Цената е прекалено висока.

— Имате предвид натрапчиво обесивното му разстройство?

— Имам предвид всичко, което Монк пропуска — поясни Стотълмайер. — Прости удоволствия като това да ближеш фунийка сладолед, да плуваш в езеро, да отидеш на футболен мач, да се засмееш на хубава шега, да помилваш куче, да изпушиш една пура, да поиграеш с децата си, да отидеш на къмпинг в гората, да караш кола или да пиеш кафе с приятел. Какво има Монк?

— Вас и мен, и брат си Амброуз — отвърнах.

— Тъжно е — каза Стотълмайер.

— Но неспособността му да се наслаждава на нещата, които споменахте, и да създава връзки, са все симптом на психологическото му разстройство.

— И именно това психологично разстройство го превръща във велик детектив — каза Стотълмайер. — Това е всичко, което той има в живота си, освен постоянното чистене и подреждане. Аз имам семейство. Знам, че съм добър в това, което правя, но самочувствието ми не зависи от броя на случаите, които разрешавам. Аз изграждам

преценката си на основата на това, какви мъже ще станат синовете ми, по надеждността на приятелствата си, и по уважението на равните на мен.

— Днес не ви засвидетелстваха особено уважение — подчертах.

Стотълмайер сви рамене:

— Може да са имали нещо предвид. Може би съм започнал да се ослабям твърде много на Монк. Може би съм станал мързелив, като знам, че той е там да ме подкрепи, ако се издъня. Може би същото важи и за хората ми. Не знам.

За миг отпихахме мълчаливо от кафетата си. Стотълмайер ме гледаше с любопитно изражение на лицето. Срегнах погледа му.

— Какво? — попитах.

— При теб всичко наред ли е?

— Защо питате?

— Заради тази внезапна загриженост, че самочувствието ми е накърнено.

— Попитах само заради тормоза, който понесохте днес — казах.

— Познаваме се отдавна, Натали. Тази вечер не ти казах нищо за себе си, което вече не знаеш. Затова се питам дали това има по-малко общо с мен и повече — с нещо, което се опитваш да проумееш за себе си?

— Вие детектив ли сте или психиатър?

— В моята работа трябва да бъдеш по малко и от двете — каза Стотълмайер. — А и доста време съм бил брачен консултант.

Оставих чашата си с кафе на масата и го погледнах в очите:

— Коя съм аз, капитане?

— Не знам накъде биеш.

— Когато ме погледнете, кого виждате?

— Една уверена, интелигентна жена, която знае как да се грижи за себе си и останалите.

— Хей, ако можех да пея, щях да съм Мери Попинс.

— Е, а ти коя искаш да бъдеш? — попита той.

Въздъгнах, внезапно почувствала се много уморена, въпреки кофеина, нахлуващ във вените ми.

— Някой, който знае отговора на този въпрос.

Стотълмайер кимна.

— Имам един стар приятел, когото не съм виждал от известно време. Казва се Бил Пешел. Утре му отивам на гости — каза той. — Ако наистина искаш да ми помогнеш, ела с мен.

Не разбирах какво общо има гостуването при приятеля му със загрижеността ми как се чувства Стотълмайер заради негативното за него сравнение с Монк пред колегите му. Но не можех да му откажа.

— Ще трябва да доведе и господин Монк — казах.

— Колкото повече, толкова по-весело — отвърна той.

Когато се прибрах, Джули седеше с кръстосани крака на кухненската маса, прелистваше учебник по обществени науки с жълт маркер в ръка и ядеше „Уийт Финс“ направо от кутията.

Купих корнфлейкса „Уийт Финс“ за Монк, за да има какво да похапва, когато ни посещава. Той ги обича, защото парченцата са съвършено квадратни.

— Тези са за господин Монк — предупредих я. — А той никога няма да ги яде, ако знае, че ръката ти е била в кутията.

— Не му казвай — рече тя.

— Той ще разбере — казах.

— Как?

— Той е гениален детектив. И вероятно е преброил парченцата, останали в кутията. И вероятно е премерил отвора, който е изрязал в пликчето. И вероятно може да съпостави големината на отвора с ширината на ръката ти и да заключи, че именно ти си извършила посегателството.

— Той е откачен — каза Джули.

— Мислех, че харесваш господин Монк и се възхищаваш на способностите му — отвърнах и бръкнах в кутията за няколко парченца. Злото вече беше сторено.

— Така е — каза тя. — Но хайде, мамо, той е сериозно побъркан.

— Не сме ли всички такива — попитах.

— Аз не съм — рече тя.

— Не бързай, има време — успокоих я.

— Хей, много благодаря.

— Приеми го, скъпа: никой не излиза от детството невредим, макар че ти имаш по-добър шанс от повечето, тъй като си отглеждана

от най-любящата, разбиращата, и — смея ли да го кажа — най-страхотната майка на света.

— Ако беше вярно, щеше да ми позволиш да си направя татуировка.

— Няма художник, който е достатъчно добър да те използва като платно за рисуване. — Не исках да се разхожда с татуировка на задника.

— Ти имаш татуировка — каза тя.

— И съжалявам за това — казах. — Просто се радвам, че е на място, където никой не може да я види.

— Не и напоследък — каза Джули. — Като стана дума за това, как мина срещата ти със Стотълмайер?

Не можех да повярвам колко дръзко и нахално започваше да се държи Джули с мен. Но пък и тя вече не беше малко момиченце. Беше жена. И освен това не беше глупава. Джули знаеше, че не съм се обрекла на целомъдрие.

Отказът ми да ѝ позволя да си направи татуировка беше последното ми, отчаяно усилие за някакъв родителски контрол. След няколко месеца тя щеше да е възрастен човек, поне по законите на щата Калифорния, и нямаше да има нужда от разрешението ми за каквото и да било. Можеше да татуира цялото си тяло, да постъпи във Френския чуждестранен легион, или да избяга и да се омъжи за някой тип, с когото се е запознала само преди час.

Неизбежната ѝ свобода да прави всевъзможни грешки беше нещо, за което се опитвах да не мисля, иначе щях да започна да се задушавам. По-добре беше да се съсредоточа върху темата на дневен ред, а именно, моята напълно невинна и целомъдрена среща с капитан Стотълмайер.

— Не беше романтична среща — казах. — Бяхме просто двама приятели, излезли на чаша кафе, и беше много приятно, благодаря ти, че попита. Под външната маска на сурово ченге той всъщност е мил, чувствителен човек.

— Прекалено е стар за теб, мамо.

— Не се интересувам от него в романтичен план. Той е някой, с когото мога да си говоря.

— За това са приятелките ти — каза тя. — Твоята тайфа.

— Нямам тайфа — казах аз. — Освен това, той познава по-добре от всеки друг специалните проблеми, с които трябва да се справям. Свързват ни общи неща.

— И двамата сте над трийсетгодишни и необвързани?

— И двамата сме дълбоко загрижени за Ейдриън Монк — уточних.

— Приличате на двама разведени родители, които си делят попечителството над него — каза тя.

— Ние сме най-близкото подобие на семейство, което господин Монк има — поправих я.

— Ами брат му?

— Той никога не излиза от къщи — казах. — Ние сме онези, които го виждат всеки ден. А с тази загриженост и обвързване вървят известни отговорности и трудности.

— Защото той е откачен — каза Джули.

— Защото е специален — казах. — Като теб.

Целунах я по главата и разроших косата ѝ.

— Изобщо не съм като господин Монк — каза тя.

— Мислиш, че не ми създаваш трудности?

— Не и наполовина толкова, колкото ти на мен — каза тя.

— Това е работа на майката — отговорих.

— В такъв случай си много добра в това — каза тя и ми се усмихна широко.

Беше хубаво да знам, че съм добра в нещо.

5. Г-Н МОНК И БАРМАНЪТ

Мил Вали е общност, населена с хора, които всеки ден пътуват до други градове на работа и се прибират вкъщи само да нощуват, от другата страна на моста „Голдън Гейт“ в Сан Франциско в гористия Марин Каунти. През голяма част от седемдесетте и осемдесетте години градът бил известен предимно с размяната на партньори, ставаща в онези спални, у сауните и всяка друго място, на което се събирал някакъв брой или комбинация от хора, достатъчно възрастни сами да вземат решения.

Единственото, с което Мил Вали беше прочута в момента, беше колко скъпи са жилищата там. Всичко започваше от един милион. Аз не можех да си позволя дори къщичка за птици там.

Бил Пешел живееше с дъщеря си, Каръл Атуотър, съпруга ѝ, Фил, и двете им деца в къща в стил „ранчо“ с три спални на улица с толкова спретнато подстригана трева и толкова чисти тротоари, че извикаха усмивка върху лицето на Монк.

Стотълмайер се беше облегал на капака на полицейския си автомобил „Краун Виктория“ на бордюра и дъвчеше клечка за зъби, когато пристигнахме. Паркирах успоредно на блестящия спортен „Мерцедес“ на автомобилната алея и излязох. На задния прозорец на спортната кола имаше надпис със залепени като стикер бели букви, който гласеше: „в памет на обичната ни Клара Пешел“.

Не разбирам смисъла на тези автомобилни мемориали. Как е възможно да почетеш паметта на обичан човек като си купиш хубава кола? Почти винаги виждам тези възпоменателни надписи върху спортни коли или огромни джипове. Дали превръщането на поршето или „Хамъра“ ти в надгробен камък на колела за мъртвия член на семейството ти оправдава по някакъв начин насладата от вдишването на газовете? Или тези възпоменания всъщност са за хора, които шофьорът е убил с колата си?

За мен тези възпоменателни знаци са дори по-глупави от жълтите предупредителни надписи „Бебе на борда“, които намекуват, че

може и да сте обмисляли да се блъснете в колата, ако не сте предупредени, че сред пасажерите има невинно дете.

Спортната кола също имаше един от онези надписи. И две детски седалки отзад.

— Клара беше съпругата на Бил — поясни Стотълмайер, като проследи погледа ми.

— Тогава защо ѝ посвещава кола? — попитах.

— Може би дъщеря ѝ я е купила с наследството, което Клара ѝ е оставила, и е искала да отбележи подаръка — каза Стотълмайер.

— Намирам го за странно — казах. — Е, кой е този човек, когото сме дошли да видим?

— Бил беше един от най-надеждните ми информатори — съобщи Стотълмайер. — Едно време имаше долнопробен бар в квартала на кръчмите. Разпродаде всичко преди десет години, оттегли се в Сарасота, а после, след като жена му почина, се премести обратно тук при дъщеря си.

Монк приклекна до ливадата и се възхити на спретнатото подстриганата, яркозелена трева.

— Бих искал да взема името на градинаря им.

— Но вие нямате двор — казах.

— Просто бих искал да му направя комплимент за прекрасната работа — каза Монк.

Обърнах се към капитана:

— Често ли посещавате Бил?

— Опитвам се да идвам дотук веднъж месечно или там някъде.

— Толкова ли сте близък с всичките си информатори?

— Неговите сведения ми помогнаха да реша голям брой важни случаи — каза Стотълмайер. — Може би днес нямаше да съм капитан, ако не беше той.

Погледнах Монк.

— Вие познавахте ли го?

— Аз не използвах поверителна информация — каза Монк.

— Не ти се налагаше — каза Стотълмайер.

Посочих към него:

— Ето, точно за това говорех снощи.

— Виждали сте се снощи? — попита Монк.

Не му обърнах внимание и настоях:

— Непрекъснато правите такива омаловажаващи собствените ви детективски способности забележки. Това разкрива, че се чувствате несигурен и маловажен.

— Предпочитам да мисля за това като за безпристрастно и напълно откровено излагане на фактите — каза Стотълмайер, после се обърна към Монк. — Да, пихме кафе снощи.

— Защо направихте това?

— Защото обичам кафе и ми е приятно да се събирам с приятелите си — каза капитанът. — Това е нещо, което правят човешките същества, Монк. Нарича се общуване. Трябва да пробваш някой път.

— С други хора? — каза той.

— Това е идеята — казах.

Той поклати глава:

— Така се предават заразните болести. Общуването би трябвало да се осъществява само под строго лекарско наблюдение в стерилна среда.

— Звучи забавно — каза Стотълмайер и тръгна към вратата.

Звучеше като зловещите сцени от празнуването на Деня на благодарността в дома на Монк в детските му години, които бях виждала. Масата в трапезарията, подът и възглавничките на диваните бяха покрити с предпазни найлонови калъфи. Майка му им сервираше резени студена пуйка с чифт щипци, които държеше с облечени в гумени ръкавици ръце, сякаш или месото, или децата бяха радиоактивни.

— По-важно — хигиенично е — каза Монк, и ние се повлякохме след капитана.

Каръл Атуотър беше в началото на трийсетте, слаба, но на границата на закръглеността, все още бореца се с доста от онези упорити натрупани по време на бременността килограми. Беше облечена в спортни дрехи с дизайнерска марка, които бяха твърде скъпи, за да изглеждаш небрежно и всекидневно в тях.

— Здравейте, капитане — каза тя.

— Моля те, Каръл, казвай ми Лилънд — каза той, после кимна с глава към нас. — Това са моите приятели Ейдриън Монк и Натали Тийгър.

— Трябва да ви предупредя, че положението тук е малко шантаво тази сутрин — каза тя. — Всъщност е така, още откакто татко се нанесе.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Стотълмайер.

— Правите го с това, че сте тук и ме освобождавате от него за няколко минути — каза тя, като отстъпи встрани, за да ни пусне вътре. — Страхотно е, когато се отбивате вие или някое от другите ченгета. Не мога непрекъснато да седя с него и да пия.

— Разбирам те — каза Стотълмайер.

Аз не бях сигурна. Познавах я само от пет секунди, но вече имах впечатлението, че не е жена, която цял ден ще седи с баща си и ще пие коктейли.

— Татко е на обичайното си място — каза тя, като посочи пред нас.

От антрето се влизаше в просторна стая, осеяна с детски играчки. Имаше камина, широкоекранен телевизор, закрепен на стената, и преливаща кутия за играчки в единия ъгъл. Двойни френски врати се отваряха към задния двор, където видях плувен басейн, заобиколен с ограда от ковано желязо, и пръскачките, които напояваха невероятно зелената морава около него.

Невръстно момиченце по тениска и памперс седеше на одеяло в средата на стаята и щастливо гризеше с беззъбите си венци пластмасова поничка. Усмиваше се и пръскаше лиги навсякъде по себе си. Прииска ми се да я отмъкна и да си я отнеса вкъщи.

Монк стоеше на разстояние, сякаш детето беше свирепо куче.

Стаята беше отделена от отворената кухня с дълъг плот с четири високи столчета пред него.

Бил Пешел стоеше зад кухненския плот и подсушаваше с кърпа няколко чаши. Изглеждаше ми в края на шейсетте или началото на седемдесетте си години. Носеше престилка над хлътналите си гърди и широкия си корем. Кичурчета коса стърчаха от почти плешивата му глава като туфи изсъхнали, прорасли плевели. Покритите му с никотинови петна зъби бяха с почти същия цвят като задебелялата му кожа.

Зад него, на отсрещния плот, имаше редица бутилки без етикети, пълни с вода. Той ни махна да се приближим, с широк жест на кокалестата си ръка.

— Привет, хора, хайде, влизайте — подкани ни той. — Тук на бара има много място или може да си вземете маса, ако предпочитате.

Той посочи в посока на бебето. Каръл вдигна бебето, подуши памперса и направи гримаса. Монк ахна ужасено:

— Да не сте си изгубили ума?

— Пак ли се е подмокрила тази стара пияница? — попита Пешел. — Би ли й показала вратата, ако обичаш, Бев? Плаши клиентите.

Така, както го каза, може и да се шегуваше. Но имах чувството, че не е така. Първо, наричаше дъщеря си „Бев“, а тя се казваше Каръл.

— Ще отида да преоблека малката и да видя дали не мога да я сложа да поспи — каза Каръл.

— Не бързай — каза й Стотълмайер, после седна на едно от високите столчета и се усмихна на Пешел. — Бих искала джинс с тоник, моля. Моят партньор ще пие една бира.

— Не можете да направите това, капитане. На работа сте, а аз не пия — каза Монк. — Единственият алкохол, който докосва устните ми, е във водата за уста, и веднага го изплювам отново.

Стотълмайер направи на Монк знак с ръка да млъкне.

— Натресоха ти поредния новобранец, а? — обърна се Пешел към Стотълмайер.

— Боя се, че да — каза Стотълмайер.

Пешел измъкна чаша за кафе измежду бебешките шишета на сушилнята за съдове, напълни я с вода от чешмата и я сложи пред Монк, който изглеждаше много объркан.

— Пий до дъно, бойскаут — рече Пешел. — Да ти пораснат малко косми на гърдите.

— Не искам никакви косми по гърдите, както и на още някои места — каза Монк. — Но това не е бира. Това е чешмяна вода.

Пешел се ухили на Стотълмайер:

— Хлапето говори наперено, но не го виждам да пие. Искаш ли малко разредител с това нещо?

— Той е добре. — Стотълмайер изгледа гневно Монк, като се опитваше да го накара да се включи в играта. Но импровизациите не бяха силната страна на Монк.

Седнах на високото столче до Монк, отпих от чашата му и избърсах въображаемата пяна от устните си.

— На мен ми се струва съвсем добро на вкус.

Пешел се усмихна:

— Работещо момиче ли си, скъпа?

— Не — казах. — Само жадно и самотно.

— Нямам нищо против твоя занаят — каза той. — Но каквото и да забършеш тук, получавам десет процента комисионна.

Той ми намигна и отиде надолу по бара до Стотълмайер.

— Как е бизнесът? — попита го капитанът.

— Муден. — Пешел се пресегна за една от пълните с вода бутилки без етикети зад гърба си и наля малко в една чаша, после добави доза от друга бутилка. Сложи една салфетка пред Стотълмайер и постави чашата върху нея. — Освен тази точеща лиги стара пияница, май никой не е идвал тази вечер.

— Значи ме повика без причина — каза Стотълмайер. — Освен малко освежаване.

— Не съм казал това. — Пешел постави купа кучешки бисквити пред Стотълмайер и се наведе по-близо. — Хай Конрад беше тук онази вечер, скъса се да дрънка. Хвалеше се за онзи обир, дето бяха разбили витрината на бижутерийния магазин.

— Това са дреболии. Сега съм в отдел „Убийства“. — Стотълмайер отпиваше бавно от питието си, сякаш беше наистина силно. — Подобна новина не си заслужава цената на тая удавена във вода пиячка, дето я сервираш.

— Само загревам — каза Пешел. — Ами ако ти кажа, че дойде една наконтена мадама, дето търсеше някой да убие богатия й съпруг и да маскира станалото като злополука?

— Защо ѝ е да идва при вас? — попита Монк.

— Отдавна държа бар тук — каза Пешел. — Познавам хора, които пък познават други хора.

— В жилищен квартал? — каза Монк. — Това не може да е законно. Имате ли разрешително да продавате алкохол от дома си?

— Държал съм бар тук, още докато ти си сучел от цицката на майка си — заяви Пешел.

Кръвта се отдръпна от лицето на Монк.

— Никога не съм правил това. Що за отблъскващи, ужасни думи. Капитане, арестувайте този човек.

Стотълмайер ми направи знак да изведе Монк. Дръпнах Монк за ръкава.

— Видях няколко накривени картини в коридора — казах. — Може би ще можете да ги оправите.

— Бих искал да поправа него — каза Монк, докато го хващах под ръка и го отвеждах. — Той е луд.

Пешел се провикна след мен:

— Не забравяй моята комисионна, сладурче.

Щом се озовахме в антрето, където не можеха да ни чуят, казах:

— Господин Пешел страда от Алцхаймер или нещо подобно. Мисли, че още е барман и че това е кръчмата, която някога е притежавал. Трябва да му играете по свирката.

— Не знам как — каза Монк.

— Е, първо, не му противоречете.

— Тогава как някога ще научи истината?

— Няма, господин Монк. Това е неговата истина.

— Колко тъжно. — Монк хвърли поглед към него, после отново към мен. — Поне все още знае кой е.

Именно тогава осъзнах защо Стотълмайер ме беше довял тук. Не беше, за да помогна на него. Беше заради мен, за да поставя неприятностите си в перспектива.

Пешел все още знаеше кой е — той имаше професия, която го определяше — но във всяко друго отношение беше объркан. Не знаеше къде се намира във времето и пространството, или дори с кого е. Всичко, което знаеше, беше, че е барман. Но съм сигурна, че би заменил тази сигурност за всички останали връзки, които обогатяваха живота му и които нямаше сега. Аз имах всичко, което Пешел нямаше. Тогава от какво можех да се оплача?

Предполагам, че Стотълмайер се опитваше да ми каже да бъда благодарна за онова, което имах. Може би се опитваше да ми каже, че съм едно зачитащо само собствените си желания мрънкало. Или във всичко това имаше съвсем различно послание за мен?

6. ЖИВОТЪТ НА Г-Н МОНК Е ПРОМЕНЕН ЗАВИНАГИ

Докато си мислех защо Стотълмайер ме беше довел да се запозная с Бил Пешел, Монк се беше придвижил надолу по коридора, оправяйки картините, за които не можех да кажа, че са наистина изкривени.

Настигнах го, докато подминаваше отворената врата на момчешка стая. Надникнах вътре. Леглото приличаше на състезателна кола, по целия под имаше пластмасови състезателни писти, а всяка равна повърхност беше покрита с колички за игра с различни размери. Предположих, че е на възраст между шест и осем години, ако съдех по играчките му и пижамата на пода.

Следващата стая отсреща беше на сестра му. Стените бяха покрити с картинки на анимационни герои, а на пода около креватчето имаше плюшени животни.

Каръл стоеше до масата за преповиване, като тъкмо залепваше нов памперс на извиващото се във всички посоки бебе.

— Дъщеря ви е възхитителна — казах. — Това е такава прекрасна възраст.

— И да, и не — каза тя. — С нетърпение чакам деня, когато ще мога отново да спя и да нося блузи без петна от повръщано по раменете.

— Поне не ви моли да си направи татуировка — казах. — И можете да я гушкате колкото си искате, без да се опитва да избяга.

— Искате ли да я подържите?

Протегнах ръце:

— Страшно много.

— Би трябвал първо да сложиш ръкавици — намеси се Монк. — И маска на лицето. Всички би трябвало да го направим.

— Защо? — попита Каръл.

— Бебето — посочи Монк.

— С бебето всичко ще е наред — каза Каръл.

— Не се тревожа за бебето — поправи я Монк. — А за нас, останалите.

— Ще рискувам — казах.

Каръл вдигна бебето и го сложи в ръцете ми. Детето имаше онзи прекрасен бебешки аромат на толкова пудра, бебешки лосион и чиста неподправена обичливост, която ме кара инстинктивно да изпитам топлина в цялото тяло. Погледнах в ясните очи на малката, закачливо потърках носа си в нейния и бях възнаградена с широка, беззъба усмивка.

Монк се сви и извърна очи, като прикова поглед върху нещо на пода до масата за преповиване. Завъртя глава на една стана, после на друга, като се опитваше да разбере какво вижда.

Беше бял пластмасов контейнер, наподобяващ голям термос. Разпознах го веднага, разбира се, както би го познал всеки родител.

— Какво е това?

— Това е контейнер за опаковане на използвани памперси — каза Каръл. — Слагаш вътре памперс за еднократна употреба, завърташ шайбата около отвора, и тя запечатва памперса в найлонова торбичка.

Имах такова нещо, когато Джули беше бебе. Това означаваше, че не ми се налага да пера платнени пелени, както правеше майка ми, или да изхвърлям цяло кошче за боклук, пълно с памперси. Дори изпразването на контейнера за опаковане на памперси не беше особено неприятно. Единственото, което трябваше да направиш, беше да отвориш дъното на контейнера над торба за боклук или кофата за боклук пред къщата, и запечатаните пелени излизаха под формата на дълга връв, наподобяваща опакована в найлон връзка наденици.

Сега, благодарение на контейнера за запечатване на пелени, дъщеря ми може да направи своята малка заявка за безсмъртие — мръсните ѝ памперси ще изтраят в продължение на цели столетия на някое сметище за заравяне на отпадъци в земята, та бъдещите антрополози и археолози да ги оглеждат за намеци за начина ѝ на живот.

— Колко здрави са торбичките? — попита Монк.

— Торбичките са трипластови, за да задържат миризмата и микробите — каза Каръл, като му подаде една от опаковките с торбички за смяна. — Това е дар Божии за майките.

— За всички ни — каза Монк.

Той изучаваше опаковката с разширени от почуда очи.

— Значи, нека изясня това. Да не искате да кажете, че каквото и да сложите в този контейнер, то бива поотделно опаковано и запечатано?

Тя кимна:

— Аз го използвам само за памперси и мръсни влажни кърпички.

— Но бихте могли да го използвате за други неща — каза Монк.

— Какви например?

— Всичко, което изхвърляте — каза Монк.

— И защо да правя това?

— Би ви спестило времето ръчно да отделяте и да слагате в торби всички неща в боклука си.

— Кой прави това? — попита Каръл.

— Че кой не го прави? — изуми се Монк и протегна ръка към мен. — Кърпичка.

Ръцете ми бяха заети с бебето, затова Каръл му подаде една мокра кърпичка от кутията върху масата за преповиване.

Той почисти ръцете си, пусна кърпичката в една отворена торбичка в контейнера за опаковане, и завъртя външния пръстен, който запечатана херметично торбичката и отвори нова.

Очите му заискриха от радост.

— Леле — каза той и ми направи знак за нова кърпичка.

Каръл му подаде кутията и след това ми даде знак да я последвам в коридора.

— Сега разбирам защо ви доведе капитанът — каза тя.

— Защо? — попитах.

Тя хвърли поглед към Монк, който отново избърса ръцете си и пусна кърпичката в контейнера за опаковане на памперси.

— Имате си работа със същия проблем като мен.

Поклатих глава и подруснах бебето.

— Господин Монк не страда от деменция. Просто е ексцентричен.

— Така казвахме и ние за татко. Той си мисли, че още държи бара си. Повечето ченгета, които познаваше някога, му затварят телефона, когато им се обажда в малките часове на нощта със своите сведения. Малцината, които идват на гости, рядко се връщат втори път. Твърде потискащо е.

— А старите му клиенти?

— Те са или мъртви, или в затвора, или са хора, на които никога не бих позволила да стъпят в къщата ми.

Сетих се как той погрешка взе бебето за стара пияница, а мен — за проститутка. Ако това отразяваше по някакъв начин постоянните му клиенти, нежеланието на Каръл да ги покани в къщата си беше доста логично.

— Сигурно ви е тежко да се грижите за него и за децата си — казах. Бебето сграбчи носа ми и го стисна. Направих гримаса и малката се разкикоти радостно.

— Сутрините не са толкова лоши. Синът ми е в предучилищна група и се прибира след обяда. Когато го доведе вкъщи, тук става истинска менажерия — каза тя. — Времето около вечеря е особено тежко. Истински ад е да приготвям вечеря, докато татко се е паркирал в кухнята, обслужва бара си и води разговори от преди двайсет години с хора, които не присъстват. Обаче това забавлява децата.

— Как се справя съпругът ви с това? — попитах, а носът ми отново беше попаднал в изненадващо силната хватка на бебето.

— Фил е страхотен. Седи на плота и позволява на татко да му приготвя питиета по цяла нощ — каза тя. — Но знаем, че скоро ще ни дойде твърде много да се справяме с него и той ще има нужда от личен асистент. Благодаря на Бога, че онези огромни дивиденди от акциите на татко в „InTouchSpace“ продължават да постъпват.

— Как изобщо се е сдобил с акции на „InTouchSpace“? — попитах.

— Бакшиш от един негов клиент — каза тя. — Той влезе, преди това да се превърне в най-голямата социална мрежа в Интернет.

Това беше като да се сдобиеш с акции от „Майкрософт“, „Старбъкс“ и „Гугъл“, преди да направят големия удар. Нищо чудно, че Пешел и покойната му съпруга са били в състояние да се оттеглят във Флорида след пенсионирането си.

Монк се присъедини към нас с огромна усмивка на лицето, и протегна ръце към Каръл:

— Може ли да ви прегърна?

От шока едва не изпуснах бебето. Монк не прегръща никого.

— Защо? — попита Каръл.

— Защото променихте живота ми — заяви той.

Тя хвърли поглед към мен и аз ѝ кимнах, като ѝ дадох да разбере, че всичко е наред.

— Добре — каза тя колебливо. — Предполагам.

Монк леко постави ръце на раменете ѝ и съвсем леко наклони горната част на тялото си към нея. Между тях имаше поне един фут разстояние и никакъв физически контакт, освен допира на ръцете му. Беше най-странната прегръдка, която бях виждала. Очевидно за Каръл, която изглеждаше объркана, беше още по-странна.

— Толкова се радвам, че се запознах с вас — каза Монк. — Ще запомня този ден завинаги.

— Аз също — каза тя.

Точно тогава Стотълмайер дойде при нас.

— По-добре да се връщам в управлението.

— Благодаря, че се отбихте — каза Каръл. — Знам, че това означава много за баща ми.

— На мен ми е толкова приятно, колкото и на него — каза Стотълмайер. — Точно като в старите времена е, само че в много по-приятно обкръжение.

— Знам, че гостуването при него ви струва много повече, не само времето, бензина и търпението. — Тя бръкна в джоба си и подаде на Стотълмайер няколко измачкани банкноти. — Това са парите, които му дадохте, когато бяхте тук преди.

— Беше страхотна информация — каза Стотълмайер с леко глуповато изражение.

— Преди петнайсет или двајсет години — каза тя и натика банкнотите в ръцете му. — Ще ви върна всички пари, които му пъхнахте днес в джоба, но този път ще гледам да му проверя джобовете, преди да сложа панталоните му в пералнята.

— Защо? — попита Монк.

— За да не минават парите на капитана през пералната машина — каза тя.

— Какво лошо би имало в това?

— Защото целите ще се измачкат и разкашкат.

— Ето защо после трябва да изгладите банкнотите — каза Монк.

— Аз така правя, когато си почиствам парите.

— Перете и гладите парите си? — попита тя невярващо.

— Вие не го ли правите? — попита той.

— Не — каза тя.

— За Бога, жено. Имаш деца — каза той. — Парите са по-мръсни от памперсите на бебето ти. Помисли си за всички ръце, които са ги пипали, и всички места, на които може да са били.

Каръл се обърна към мен:

— Ексцентричен е, спор няма.

Целунах бебето и неохотно го върнах на майка му.

— Беше ми приятно да се запозная с вас — казах на двете.

Тя ни отведе до вратата. Сбогувахме се и Стотълмайер изпрати Монк и мен до колата ми.

— Знам защо ме доведохте тук — казах на капитана.

— Така ли? — попита невинно той.

— Аз също знам — каза Монк. — Може ли да ви прегърна?

— Не — каза Стотълмайер и рязко се обърна и отиде до колата си.

Монк ме погледна?

— Ти знаеше за контейнера за опаковане на памперси отпреди?

— Да — казах. — Отглеждала съм дъщеря, нали знаете. Не се е родила тийнейджърка.

— Защо никога преди не си ми казвала за тях?

— Защото вие не се интересувате от бебета или от техните памперси — отговорих му. — Те ви плашат.

— Не ти ли хрумна, че контейнерът за опаковане на памперси е революционно изобретение, от което има много повече ползи за човечеството, отколкото само изхвърлянето на пелените?

— Милиони хора имат контейнери за херметично опаковане на пелени, господин Монк. Не е като да съм ги пазила в тайна от света.

— И никой не е оценил пълния му потенциал? — удиви се Монк. — За мен е потресаващо. Все едно да използваш електричеството само за осветление. Ако капитанът не го беше открил тук, можеше никога да не узная за него.

— Мислите, че капитанът ни доведе тук затова — за да видите контейнера за херметично опаковане на пелени?

— Разбира се — каза Монк. — Каква друга причина би могло да има?

— Прав сте — казах. — Изобщо не ми хрумна. Сигурно затова вие сте детективът, а аз съм асистентката.

Не бях готова да говоря с Монк за дребната си криза на самоличността.

— Знаеш ли къде продават контейнери за херметично опаковане на памперси? — попита той.

— Да — казах.

— Това е следващата ни спирка — каза той. — Трябва да купя няколко.

— Няколко ли?

— По един за всяка стая от апартамента ми — каза той. — И по един резервен за всяка стая от апартамента ми.

7. Г-Н МОНК ПОЛУЧАВА ЛОШИ НОВИНИ

Денят не беше добър за нито едни родители от Сан Франциско, на които се бе случило да тръгнат на пазар за нов контейнер за опаковане на памперси, или просто да си купят нови торбички за него.

Монк ме накара да го заведа до всички магазини на „Бebetата — това сме ние“, „Таргет“ и „Уол-Март“ в града, за да се запаси с всички контейнери за херметично опаковане на памперси и консумативите за тях, които смяташе, че ще са му необходими за следващата година. След като свърши, рафтовете бяха голи, а най-близките налични контейнери за херметично опаковане бяха или от другата страна на залива, или долу в Дейли сити.

Бяха нужни няколко курса до колата, за да разтоварим всичко в апартамента му. Връщах се за последните два контейнера, когато Монк ме спря на вратата на апартамента си.

— Искам да задържиш тези двата — каза той. — Те са подарък за теб и Джули.

— Много мило от ваша страна, господин Монк. Но ние наистина нямаме нужда от контейнери за опаковане на памперси.

— Всички имат нужда от тях — каза Монк. — Ще занеса вестта.

— Оценявам грижовния ви подарък, господин Монк, наистина, но нямам бебе, а и никоя от двете ни не носи памперси.

— Ще замениш с тях кофите си за боклук — каза той. — Можеш да сложиш един в кухнята и един в стаята на Джули като за начало.

— Джули няма да сложи в стаята си контейнер за опаковане на памперси.

— Защо не?

— Защото непрекъснато виси в стаята си заедно с приятелите си — казах. — Какво биха си помислили за нея, ако видят контейнер за опаковане на използвани памперси?

— Че тя е чист, почтен гражданин — каза Монк. — И патриотка.

— Ще си помислят, че или е бременна, или се изпуска в гащите, и из училището ще плъзне слух. Ще стане за посмешище.

— Всичко, което Джули трябва да направи, е да обясни на приятелите си, че го използва да опакова отделно всяко нещо, което изхвърля.

— Тогава ще си помислят, че е чудачка — казах.

— По-късно ще ми благодари — каза Монк.

— Защо да ви благодари, че я смятат за чудачка?

— Нищо ли не знаеш за тийнейджърския живот? — каза Монк.

— Това е знак на уважение.

— Така ли?

— Аз бях такъв — каза той.

— Не думайте.

— Много специален. Бях коронясан за крал на чудациите — неведнъж, а абсолютно всяка година в гимназията — каза Монк. — Това е рекорд, който и до ден-дневен никой в моето училище не е счупил.

— Имаше ли много ученици, които искаха да бъдат короновани за крале на чудациите?

— Това е като да си крал на абитуриентския бал, само че по-хубаво. Не ти се налага да ходиш на никакви танци — каза Монк. — Дори не те канят.

— Джули обича танците.

— Би трябвало да сложиш край на това, преди нещата да стигнат твърде далече — каза Монк.

Не исках да знам какво означаваше „твърде далече“ в света на Монк, затова просто изоставих темата.

— Ще го направя.

Благодарих му за подаръка и се заловихме да слагаме контейнери за опаковане на памперси във всяка стая в къщата му, а също в коридорите и дрешниците. Но едва започвахме.

Той ме накара да занеса контейнери, заедно с комплиментите му, на останалите наематели в сградата му, дори на човека с изкуствения крак, който живееше на горния етаж (Монк особено много искаше да му даде един.) Не го правеше от щедрост. Монк искаше да е сигурен, че всичкият боклук от неговата сграда е толкова „чист“ като неговия.

Не си направих труда да му кажа, че въпреки подаръка му, никой от съседите му няма да запечатва всяко отделно нещо в кофата си за смет в торбичка и да го подрежда според неговите указания (които

беше разпечатвал и им беше раздавал в многобройни случаи през годините). Съвсем скоро щеше да разбере и сам.

Когато се прибрах вкъщи, сложих моя контейнер за опаковане на памперси в един ъгъл на кухнята, защото знаех, че това ще е първото нещо, което той ще търси с поглед всеки път, когато ме посещава. Не се налагаше обаче да се тревожа, че ще провери в стаята на Джули за нейния. Защото тя беше сложила на вратата си табелка с надпис „Опасност — радиоактивни отпадъци“, и той вярваше на думата ѝ.

Джули забеляза контейнера за опаковане на памперси чак когато разчиствахме след вечеря. Хвърли поглед към него и ме изгледа странно.

— Има ли нещо, което би трябвало да знам? — попита тя.

— Не съм бременна, ако за това намекваш, и контролирам пикочния си мехур просто чудесно. Господин Монк ни подари това, за да го използваме като кофа за смет.

— Защо?

— За да опаковаме всичкия си боклук — казах. — Имам едно за твоята стая, ако искаш.

— Няма начин. Беше достатъчно лошо, когато ни подари пластмасови кутии „Тъпъруеър“ за четките ни за зъби, бельото и чорапите. Това е прекалено.

— Това е просто начинът му да покаже, че го е грижа за нас — казах. — А аз му показвам колко много държим на него, като го оставям да си мисли, че следваме някои от неговите правила.

Тя поклати глава, грабна една сладка и тръгна към стаята си.

— Изобщо не ти плаща достатъчно, мамо.

— Така е — съгласих се, — не ми плаща.

На другата сутрин пристигнах в апартамента на Монк точно в девет, както винаги. Той ме чакаше на вратата с два контейнера за опаковане на памперси, с панделки, завързани около тях.

— Вече ни подарихте контейнери за опаковане на памперси — припомних му. — Още два ще са прекалено голямо богатство.

— Не са за вас — каза той. — За капитан Стотълмайер и лейтенант Дишър са. Да идем да ги занесем.

Подаде ми единия, взе другия, и се върнахме при колата ми за пътуването до центъра.

Бяхме удостоени с няколко странни погледа, когато пренесохме контейнерите за опаковане на пелени през дежурната стая на отдел „Убийства“ и спряхме до бюрото на Дишър. Стотълмайер още не ни беше забелязал: вратата му беше затворена и изглеждаше погълнат от някакви книжа.

Монк сложи контейнера за опаковане на памперси върху бюрото на Дишър.

— Това е за теб.

Дишър го погледна изучаващо.

— Какво е?

— Контейнер за херметично опаковане на памперси — обясни Монк.

Детективите наблизко започнаха да се хият. Дишър почервения от смущение и ни погледна гневно.

— Ако това е твоята представа за шега, не мисля, че е забавна. Вече не съм ченгето-новобранец тук и ми писна да се държат с мен, сякаш съм.

— Ранди, искат ти личната карта всеки път, когато се опиташ да си купиш бира — казах. — Или се опиташ да идеш да гледаш филм, на който деца и юноши се допускат само с придружител. Помоли ме да отида с теб на „Черния рицар“, за да не ти се налага да показваш личната си карта.

— Имам новина и за двама ви — под тази измамно момчешка външност се крие душата на белязано от битки, хладнокръвно ченге. — Той посочи към детектива на съседното бюро. — Имам три години повече стаж от Лансдейл. Дайте контейнера за памперси на него.

— Нямам представа за какво говориш. Това е за боклука ти — каза Монк. — Ще промени живота ти.

— Как може едно кошче за боклук да направи това?

— Ще опакова отделно всичко, което изхвърляш, в отделна торбичка, за да не се налага ти да го правиш.

— Никога не съм го правил — каза Дишър.

— Знам, Господ да ми е на помощ, знам — каза Монк, после се обърна към останалите детективи в стаята. — Би трябвало всички да

го използвате. — Те просто се взираха в него. — Ще ми благодарите по-късно.

Той почука на вратата на Стотълмайер и влезе, без да чака покана. Чинно го последвах, като държах контейнера за опаковане.

Стотълмайер беше свел поглед към разбърканите книжа пред себе си и пресмяташе някакви числа с калкулатор, който беше толкова стар, че цифрите се бяха изтрили от клавишите.

— Влизайте направо, чувствайте се като у дома си — покани ни той. — Не позволявайте затворената врата или човекът, който работи на бюрото си, да ви спрат.

— Имам подарък за вас — каза Монк и ми даде знак да изляза напред. Направих го и поставих контейнера за опаковане на памперси на бюрото на Стотълмайер, сякаш беше направен от злато и покрит с диаманти.

Той вдигна глава и погледна контейнера:

— Да не би да знаете нещо, което аз не знам?

— Какво искате да кажете? — попита Монк.

— Доколкото знам, напоследък не съм ставал баща на никакви деца — каза Стотълмайер. — Дори не съм се доближавал до тази възможност.

— Не се правете, че не схващате — каза Монк и посочи контейнера за опаковане на памперси. — Точи затова ни взехте при онзи изкуфял барман.

— Заради контейнера за памперси?

— Искате да ме запознаете с това прекрасно изобретение, защото знаехте, че ще разпозная пълния му потенциал.

— Това е чудато предположение, дори за теб — каза Стотълмайер. — Да не би д-р Бел да ти дава някакви нови лекарства?

Монк размахаше показалец към него:

— Виждам право през вас.

— Наистина ли? — Стотълмайер стана и затвори вратата. — Тогава знаеш какво се каня да кажа.

Не ми хареса тонът на гласа му, когато затвори вратата, нито изражението му, когато се обърна.

— Ще ми благодарите сега, вместо по-късно — каза Монк. — Но не е нужно. Дори само радостта от това, да имам в живота си този контейнер за опаковане на памперси, е достатъчна благодарност.

— Канех се да поговоря с теб по този въпрос по-късно, но след като си тук, предполагам, че моментът е толкова лош, колкото и всеки друг.

— Мисля, че правилната фраза е „толкова добър, колкото и всеки друг“ — каза Монк.

— Не и за онова, което имам да ти съобща — каза Стотълмайер. — Министерството оряза бюджета ми до крайност. От седмици търся начини да спестя пари, без да се налага да прехвърля твърде много проблеми на детективите си. Но идеите ми за творчески компромиси се изчерпаха и трябва да направя някои трудни избори.

— Сигурен съм, че хората ще разберат това — каза Монк.

— Ти си този, за когото се безпокоя. Боя се, че трябва да отменя споразумението ни за работата ти като консултант.

В никакъв момент по-рано нищо не намекваше, че договорът на Монк е застрашен. И въпреки това сега, малко повече от ден, след като Брадок използва успехите на Монк, за да унижи Стотълмайер, споразумението внезапно беше отменено. Не смятах, че е съвпадение.

Почувствах как бузите ми пламват от гняв.

Монк примигна:

— Не си ли върша добре работата?

— Вършиш я — каза Стотълмайер. — Изключително добре, всъщност.

— Тогава как може да го оставите да си отиде? — попитах.

— Защото трябва да мисля на първо място за моите детективи — каза Стотълмайер. — Как би изглеждало, ако го задържа, докато те губят парите си за извънреден труд и за отпуски?

— Ще изглежда, че правите най-доброто за жителите на Сан Франциско — заявих. — Или сте забравили, че господин Монк е по-добър детектив в разследването на убийства, отколкото всичките ви детективи, взети заедно?

Това беше удар под кръста, но той си го заслужаваше. Освен това беше истина и той го знаеше, което беше действителната причина за уволнението на Монк.

И моето също. Ако Монк не получаваше заплата, тогава и аз нямаше да имам.

Стотълмайер се втренчи в лицето му. Така правят ченгетата, за да сплашат престъпниците. Но аз не отстъпвах от позицията си и

продължавах да го гледам. Бях твърдо решена това да не подейства при мен.

— Това може и да е вярно. Но ето я реалността: те са ченгета, а той не е — каза той. — И ще ти кажа и нещо друго. Докато всички те бяха излезли там навън и правеха стачен кордон преди две години, Монк седеше зад бюрото ми, като стачкоизменник. Ти може би си забравила това, но те със сигурност не са.

— Нито пък вие, очевидно — казах. — Това е отмъщение.

Бяхме толкова близо един до друг, че носовете ни почти се докосваха.

— Това, което искам да кажа, е че не мога да измъкна пари от техните джобове и да ги сложа в неговия. Просто не мога.

— О, пощадете ме, капитане. Тук въпросът не е за стачката или за съкращенията в бюджета: става дума за онова, което се случи на конференцията — казах. — Става дума за гордостта ви.

— Разочарован съм от теб — каза той. — Мислех, че ме познаваш по-добре.

— И аз така мислех.

Гледахме се гневно в продължение на една дълга минута, без никой от нас да мигне. Виждах ръбовете на контактните му лещи.

Монк се прокашля, за да привлече вниманието ни и да ни напомни, че още е в стаята:

— Капитанът е прав.

— Не, не е — казах, като продължавах да гледам гневно. Очите започваха да ми парят от продължителното време без да мигна.

— Наемането ми на работа винаги е било акт на милосърдие и съжаление — каза Монк, — а това е лукс, който полицията вече не може да си позволи.

— Никога не е било така, Монк — каза Стотълмайер, като откъсна очи от мен, за да погледне него. Откраднах си няколко бързи примигвания, в случай че отново почнем да се гледаме втренчено. — Взех те на работа, защото си най-добрият детектив, когото познавам. Но за нещастие, точно сега най-доброто не ни е по джоба.

— Разбирам — каза Монк. — Ето защо ще го правя безплатно, докато управлението отново може да си позволи да ми плаща.

— Не мога да ти позволя да го направиш — възпротиви се Стотълмайер.

— Нито пък аз — казах.

Стотълмайер ми хвърли поглед:

— Хубаво е да знам, че все още можем да постигнем съгласие за нещо.

Вратата се отвори рязко и Дишър буквално скочи в стаята.

— Съдия Кларънс Стантън току-що е бил застрелян в парка „Голдън Гейт“ — обяви Дишър. — Мъртъв е.

— А стрелецът? — попита Стотълмайер.

— Избягал е — каза Дишър.

— По дяволите — изруга Стотълмайер. — Веднага отведи там всички полицаи, които са на разположение в момента. Трябват ми показания от всички, които може да са видели нещо.

— Ние ще ви последваме — каза Монк.

— Не, няма — каза Стотълмайер. — Нищо ли не чу от това, което току-що ти казах?

— Казахте, че се нуждаете от всички, които са на разположение — рече Монк. — Аз съм на разположение.

— Не и на наше — каза Стотълмайер. — Съжалявам.

Той забързано излезе с Дишър и почти всички детективи в стаята. Монк ме погледна.

— Ходи ми се на разходка в парка — каза Монк. — Ти какво ще кажеш?

— Уволниха ви, господин Монк. Не сте добре дошъл на местопрестъплението.

— Това все още е обществен парк — каза Монк. — А аз съм член на обществото.

— Не ви препоръчвам да правите това — казах. Но знаех, че няма как да го спра.

8. Г-Н МОНК СЕ РАЗХОЖДА В ПАРКА

Местопрестъплението беше пътека за джогинг, разположена между едно езерце и гъсто залесен участък от парка „Голдън Гейт“, която някога бе представлявала песъчлива, брулена от ветровете пустош с площ хиляда акра, преди в началото на деветнайсети век да бъде трансформирана в засаден с тучна зеленина оазис.

С гъсти китки от борови и евкалиптови дървета, няколко езера, хиляди цветя и широки, обрасли с трева поляни, това е страхотно място да се махнеш за малко от стреса на градския живот, да правиш дълги разходки, да играеш разни игри, да караш велосипед, да правиш любов, да се наслаждаваш на пикник, и да убиваш хора.

Ще призная, че самата аз в един или друг момент съм вършила в парка „Голдън Гейт“ всички тези неща, без едно.

Откъм океана духаше силен вятър, който довя миризмата на кръв и бездимен барут до носовете ни, преди да стигнем до тялото. Сигурно е имало много кръв и много куршуми.

Полицайте, които подсигуряваха местопрестъплението, бяха свикнали да виждат Монк и мен, затова вдигнаха жълтата лента, опасваща местопрестъплението, за да ни пуснат да минем, без да ни поискат документи за самоличност или някакви обяснения. Очевидно не бяха научили, че вече не сме във ведомостта за заплатите.

Жертвата носеше тениска и шорти за джогинг. Лежеше по гръб на пътеката за бягане в огромна локва кръв, тялото му беше осеяно с огнестрелни рани. Изглеждаше ми към петдесетте, ако съдех по бръчките на лицето му и сивите нишки в косата му, макар че имаше добре поддържаното тяло на много по-млад мъж. Очите му бяха отворени и безизразни като камък.

— Двама свидетели са видели слаб човек с тъмни очила и прекалено широк суичър с качулка да излиза от онези дървета и да изпразва пистолета си в съдията, като стреля право в целта — каза Дишър, като се консултира с тефтерчето си. — След това стрелецът е избягал.

— Има път, който върви по протежение на другата страна на горичката и излиза от парка — каза Стотълмайер. — Може да е имал паркирана кола там или някой го е чакал с кола.

Стотълмайер и Дишър бяха с гръб към нас, когато се приближихме, затова видяха Монк едва когато започна да обикаля около тялото, разперил ръце пред себе си, сякаш определя рамките на гледката.

— Защо стрелецът не е хвърлил пистолета си в езерото? — попита Монк.

— Защото е имало свидетели и е искал да се отърве от оръжието на място, където никой няма да го намери — каза Дишър.

— Защо говориш с него? — скара се Стотълмайер на Дишър. — Той не би трябвало да е тук.

— Но не е ли по-рисковано да го хванат, когато оръжието на престъплението е все още у него? — попита Монк, сякаш капитанът изобщо не се беше обаждал.

— Ще го питаме, като го хванем — каза Стотълмайер. — Изчезвай оттук, Монк.

— Съдията е прострелян в рамото, гърдите, бедрото, врата и ръката над лакътя — отбеляза Монк, като приклепна до тялото. — Сякаш стрелецът е стрелял необуздано или не е бил много наясно с огнестрелните оръжия.

— Или просто е бил разгневен и е бързал — каза Дишър. — Съдия Стантън води процеси по много криминални дела и си е създал много врагове. Може би някой от тях току-що е бил освободен от затвора.

— Казах ти да престанеш да му говориш — каза Стотълмайер, след това се обърна отново към Монк: — Или си тръгни, или ще наредя на двама полицаи да те извлекат оттук. Решението е твое.

Монк погледна от тялото към дърветата, и после пак към тялото.

— Това е обществен парк — каза той. — Не можете да ме изхвърлите.

— Добре дошъл си да посещаваш парка, но трябва да останеш извън полицейския кордон, също като всички останали — каза Стотълмайер. — Сега си върви. Не искам да те виждам на друго местопрестъпление, освен ако не ти се обадя, но ако бях на твое място,

не бих седял до телефона да чакам. Тази бюджетна криза ще продължи доста време.

— Не е нужно да чака — казах. — Разчуе ли се веднъж, че е свободен наемник, полицейските управления из цялата страна ще се надпреварват да потърсят услугите му.

— Надявам се — каза Стотълмайер. — Наистина се надявам.

— Да вървим, господин Монк. — Дръпнах го леко за ръкава и го поведох към полицейския кордон.

Повдигнах лентата, за да го пусна да мине. Монк погледна назад към тялото, после отново към дърветата, и посочи към едно място.

— Трябва да е дошъл право оттук, за да пресече пътя на съдията тук — каза Монк.

— Случаят не е ваш, господин Монк. Не ви плащат. Няма причина да се замесвате.

— Капитанът се нуждае от мен — каза Монк.

— Той не ви иска — припомних му.

— Не може да си позволи да ми плаща — каза Монк. — Има разлика.

— Не става дума само за парите.

Монк прекоси поляната на път към дърветата. Лупината беше разцъфнала, обкръжавайки подножието на високите борове с ярки цветове.

Някои от цветчетата бяха полегнали, там, където някой ги беше стъпнал. Там се беше крил убиецът преди стрелбата. Монк надникна в дърветата и огледа терена.

— Има следи от велосипедни гуми, които идват от улицата, влизат в горичката и отново излизат навън.

Той обикаляше наоколо, като внимаваше да не оскверни вторичното местопрестъпление. Последвах го. Той наклони глава на една страна, после на друга, приклепна, изправи се и приклепна отново, върна се в посоката, от която беше дошъл, а после се върна по стъпките си по същия път напред. Беше достатъчно да ми призлее от толкова движение.

— Убиецът не е бил мъж — каза той. — Била е жена.

— Как можете да определите, като гледате в земята? — попитах. — Не ми казвайте, че разпознавате отпечатъка, оставен от обувките ѝ.

Той поклати глава:

— Мога само да кажа, че са били маратонки. Не мога да определя дали са били на мъж или на жена, само като погледна походката. Но съм сигурен, че криминалистите могат, като сравнят отпечатъците от тези с базата си данни от обувки.

— Тогава откъде знаете, че стрелецът е бил жена?

— Велосипедът ѝ е паднал — каза Монк и посочи към няколко отпечатъка в прахта. — Върху камъка ей там има петънце розова боя. Този цвят се смята за типично женски. Един мъж не би искал да го видят на колело с този цвят.

— Намираме се в Сан Франциско, господин Монк. Това може и да ви шокира, но тук има много мъже с женствени наклонности, които не се стесняват да ги показват.

Монк потрепери от главата до пръстите на краката. Не мисля, че има фобия към самите хомосексуалисти като такива. Той просто страда от фобии поначало. Неговото чувство за ред изисква, че ако нещо е предназначено за жена, или пряко свързано с женствеността, тогава би трябвало да се използва само от жена.

Щеше да е точно толкова разстроен от жена, която носи мъжка вратовръзка или използва афършейв вместо парфюм.

Като се замисля, една жена, залята с афършейв, би разстроила и мен.

— Има още — каза Монк. С него винаги има още. — Колелото е оставило отпечатък в прахта. Вижда се формата на седалката и къде е била свързана с дръжките на кормилото. Жените са анатомично различни от мъжете.

— Сериозно ли? Мислех, че не сте забелязали.

— Опитвам се да не забелязвам — каза Монк. — Но тези различия се отразяват върху начина, по който изработват дамските велосипеди. Жените имат по-широки бедра от мъжете, затова седалките на техните велосипеди са различни. Освен това те имат по-къси торсове и по-дълги крака от мъжете, и това се отразява в разстоянието между седалката и дръжките на кормилото. Това е също и причината горната тръба на рамката да е под ъгъл.

— Винаги съм мислила, че е за да се създаде удобство на жените, които носят рокли и поли, когато карат колело — казах.

— И това също — каза Монк. — Можеш ли да снимаш това?

Имах камера в мобилния си телефон. Направих няколко снимки на терена заради него.

— Откъде знаете, че не е бил мъж, който кара дамско колело?

— Убиецът не би рискувал да привлече толкова много внимание към себе си.

— Нека отново ви напомня, че сме в Сан Франциско — казах. — Мъж, който кара дамски велосипед, не би бил толкова необичайна гледка, дори и да носи рокля.

Монк отново потрепери:

— Би трябвало да кажа на капитана каквото знам.

— Той ще го разбере сам от отпечатъците от обувките и от един анализ на люспата боя — казах. Погледнах назад и видях капитана и другите офицери да се отправят в нашата посока.

— Така ли мислиш?

— Убедена съм — заявих, макар да не бях. — Но какво щеше да открие, или нямаше да открие капитанът за това убийство, наистина не е ваш проблем. Не ни плащат да се тревожим за това.

— Не съм толкова сигурен — каза Монк.

Явно се налагаха драстични действия.

— Имате нещо по обувките — казах. — Май е борова смола.

Монк нададе лек вик и забърза към пътя. Аз не бързах. Запитах се дали ще трябва да изгорим обувките му, когато се върнем в апартамента му, или ще е достатъчно просто да ги хвърлим в контейнера за опаковане на памперси.

Може би щеше да се наложи да направим и двете.

Няма да ви държа повече в напрежение. Направихме и двете. След това прекарахме остатъка от деня в апартамента му, като трескаво търсехме оправдания да сложим нещо, каквото и да е, в контейнера му за опаковане на памперси и да го запечатаме за вечността.

Той правеше бъркотии само за да може да ги разчисти и да изхвърли останките в контейнера за памперси. „Без да иска“, изпусна на пода пакет кафе, кутия зърнена закуска и две чаши.

Излязох отвън да изпразня контейнера и когато се върнах, намерих Монк да говори тайно по телефона в кухнята.

— Казвам се Анонимен, и нямам никаква връзка с Ейдриън Монк — изрече той с дълбок глас. — Ето моята информация: Убиецът, застрелял съдия Стантън в парка „Голдън Гейт“, е бил жена. Можете де го разберете от отпечатъка, който обувката ѝ е направила в...

Изтръгнах телефонния кабел от стената.

— Какво правите? — попитах.

— Обаждам се на горещата линия на полицията и оставям анонимно съобщение. Не се тревожи: никога няма да разберат, че съм бил аз.

— Няма значение дали ще разберат или не. Те ви уволниха, господин Монк, а сега вие им позволяващ да се възползват от знанието ви безплатно.

— Не всичко има цена — каза той.

— Вашите консултантски услуги имат, а полицията не я плаща — казах. — Само наранявате себе си, като правите това.

— Но аз помагам за залавянето на убиец — каза той.

— Как това помага на вас?

— Защото не мога просто да го отмина — каза Монк. — Това е същността ми: това е работата ми. Бих го вършил безплатно.

— Точно това и правите — казах.

— Но те не го знаят — отвърна той. — Това ни дава предимство в преговорите.

— Такива няма да има, ако продължавате с това.

— Не искам статистиката с приключени случаи на капитана да се понижи.

— Ако това не стане, господин Монк, те нямат стимул да ви наемат отново.

— Той е много добър детектив и хората трябва да знаят това — каза Монк.

— Прав сте, и е прекрасно, че искате да му помогнете, но ако продължавате да разследвате престъпления за полицията без заплата, как ще си изкарвате хляба? Как ще ми плащате?

— Това е същността ти: това ти е работата — каза той. — Ще го правиш безплатно.

— Не, няма.

— Да, ще!

— Да ви бъда асистентка ми е работата, и ми харесва, но това не е същността ми: не е изгаряща нужда, която съм принудена да задоволявам.

— Само така си говориш — каза Монк. — Изгаряш.

— Наистина го мисля, господин Монк — казах. — Ако не можете да ми плащате, тогава ще трябва да си намеря друга работа. Ами д-р Бел? Как ще плащате на него?

— Ще ме взема на принципа *pro bono*.

— Защо му е да го прави?

— Защото съм обаятелен — каза той. — Ти също би трябвало да ме приемаш на принципа *pro bono*.

— Няма, нито пък д-р Бел ще го стори. Затова, ако бях на ваше място, щях да спра да върша детективска работа безплатно и да намеря някой друг, който да ми плаща за това.

— Кой например?

— Например други полицейски управления — подсказах му. — Утре ще се върнем на онази конференция и ще проведем някой и друг непринуден разговор.

— Какво е това?

— Ще накараме хората да се разприказват, ще ги опознаем — казах. — Но, което е по-важно, това ще ги накара да опознаят вас.

Сега той придоби разтревожен вид:

— Налага ли се?

— Да ви опознаят, означава да ви обикнат — казах.

— Носи много кърпички — каза той.

9. Г-Н МОНК ПОЛУЧАВА ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Убийството на съдия Стантън беше новина на първа страница на „Сан Франциско Кроникъл“ на другата сутрин. Статията описваше някои от най-прочутите криминални дела, по които беше работил и издал присъди, и че му е предстояло да председателства процеса на прочутия гангстер Салваторе Лукарели, Кръстника от Западното крайбрежие.

В града имаше и други достойни да влязат в новините престъпления, включително автомобилно произшествие, при което шофьорът беше блъснал човек и избягал, в квартал Марина снощи, и един обир на Юниън Скуеър, завършил със смъртта на собственика на магазина.

Стотълмайер със сигурност щеше да си има доста работа. Но ако беше задържал Монк, повечето от случаите вероятно щяха да бъдат разрешени още преди обяд.

Ако звуча малко огорчена, то е защото наистина бях. Не само смятах, че се беше отнесъл нечестно с Монк, но беше предал и мен. Беше седял срещу мен в „Старбъкс“ и твърдял, че изобщо не храни лоши чувства към Монк. Лъжеше или себе си, или мен, или и двамата ни.

Не се съмнявах, че в крайна сметка Стотълмайер ще допълзи обратно при Монк: въпросът беше единствено кое щеше да рухне първо: капитанът или разплащателната ми сметка.

Но имаше и друг вариант. Монк можеше да си намери по-добре платена работа за друго полицейско управление, може би някъде наблизо — в Оукланд, Бъркли или Сан Матео.

Знаех, че на мен ще се падне да водя по-голямата част от общуването по време на конференцията, затова се издокарах малко повече от обикновено и — малко се срамувам да си призная това — избрах дрехи, които подчертаваха извивките на тялото ми и излагаха на показ малко повече кожа.

В края на краищата щях да си имам работа предимно с мъже и се нуждаех от всеки акцент, който можех да постигна. Не можех действително да разчитам на голяма подкрепа от страна на Монк. За късмет и на двама ни Брадок вече беше свършил по-голямата част от моята работа, като беше изтъкнал удивителния брой на приключените от Монк случаи по време на публичната им дискусия.

Отправих се към дома на Монк и на влизане го чух да говори по телефона в кухнята.

— Аз съм напълно анонимно лице, което знае, че свидетелят на пътното произшествие с избягалия шофьор снощи лъже — каза Монк. — Казал е на полицията, че шофьорът за малко не прегазил и него, но той отскочил. Свидетелят им е дал подробно описание на шофьора и част от регистрационния номер, за който твърди, че го видял, защото шофьорът върхлитал право върху него.

Влязох и видях броя на „Кроникъл“ на плота пред Монк. Беше отворен на статията за пътното произшествие с избягалия шофьор. Облегнах се на стената, скръстих ръце и загледах гневно Монк, който ми, обърна гръб.

— Но той не може да е видял нищо от това. Ако казаното от него е вярно, тогава фаровете на шофьора трябва да са блестели право в лицето му и да са го заслепявали. Смятам, че самият свидетел е бил шофьорът, блъснал човека и избягал, и че се опитва да подведе полицията с лъжлива информация.

Монк се обърна отново към мен, само за да може отново да погледне вестника.

— Имам също и някои анонимни сведения за обира на магазина за електроника на Юниън Скуеър...

Това беше повече отколкото можех да понеса. Изтръгнах кабела на телефона от контакта.

— Ако не смятате да положите сам усилие, тогава защо трябва аз да си правя труда? — казах. — Забравете за посещението на полицейската конференция днес. Можете да се обадите отново на горещата линия за информация, а аз ще използвам времето да започна да си търся нова работа.

Пъхнах щепсела на телефона обратно в контакта и посегнах за рубриката с обявите от вестника, която намръщено отнесох със себе си

на масата в трапезарията. Отворих я на обявите, в които търсеха хора за различна работа.

— Нечестно и неамериканско от твоя страна е да ме наказваш за това, че се държа като добър гражданин — каза той. — Мой дълг към обществото е да кажа на полицията каквото знам.

— Хей, това звучи добре. Има свободно място за продавач-консултант в „Мейсис“ — казах, като заградих с кръгче една обява. — Имам много опит в пазаруването и ми доставя удоволствие. Ще ми напишете ли препоръчително писмо?

— Не — каза той.

— Не мислите ли, че това е дребнаво?

— Защо Прекалено квалифицирана си за работата — отбеляза той.

— Защо? Правя много покупки за вас.

— И никой пазаруващ никога няма да е толкова взискателен в стандартите си, колкото съм аз — каза Монк. — Ще си пропилееш талантите. Ще бъде все едно мозъчен хирург да работи като медицинска сестра.

Помислих си, че това е дръзко сравнение от негова страна. Да бъда асистентка на Монк не беше мозъчна хирургия, макар понякога да имах чувството, че някой пробива дупка в мозъка ми без упойка.

Не му го казах, разбира се. Все още можеше да имам нужда от препоръчителното му писмо.

Монк вдигна телефона и започна да набира.

— О, погледнете, една таксиметрова компания търси шофьори — казах. — Бих могла да правя това. Умея да шофирам, имам общителен характер, и знам как да се ориентирам из града.

— Прекалено опасно е — каза той, като затвори телефона.

— Знаете ли колко пъти едва не съм загивала, докато ви помагам да хващате убийци? — казах. — Вероятно ще съм в по-голяма безопасност в някое такси.

— Забравяш всички болести, на които ще бъдеш изложена в едно мърляво такси — каза Монк. — Когато си с мен, си защитена от инфекция.

— И от печелене на пари — казах.

Телефонът иззвъня и стресна Монк. Той вдигна слушалката. Заслуша се. Трепна. После кимна.

— Просто се държа като добър гражданин — каза той, но очевидно онзи, който се обаждаше, вече беше затворил. Монк върна слушалката върху вилката.

— Това беше капитан Стотълмайер, нали? — попитах.

Монк кимна:

— Каза ми да престана да оставям анонимни насочващи сведения на горещата линия и че е напълно способен да разрешава случаи и сам.

— Затова е цялата тази работа — казах.

— Откъде е разбрал, че аз оставям информацията?

— Той е детектив — припомних му.

— Но аз бях анонимен.

— Те разполагат със сложна версия на програма за разпознаване на обаждания се и мигновено проследяват обажданията. Разбрали са кой сте в мига щом са вдигнали телефона.

— Ще трябва да използвам различни телефони — реши Монк. — Може ли да взема на заем твоя?

— Не, не можете — казах.

— Защо не?

Нищичко ли не беше чул от онова, което бях казала? Наистина ли смяташе, че ще му дам телефона си, за да води разговорите, които не исках да води? Как можеше някой толкова гениален да бъде толкова неопишимо тъп?

Но не му зададох тези въпроси. Имах по-добър отговор, такъв, който той можеше наистина да схване:

— Защото ми трябва да си уредя интервюта за работа.

Той нададе лек раздразнен вопъл. Една точка за Натали.

На вратата се почука. Той ме погледна. Аз погледнах него.

— Няма ли да отвориш? — попита той.

— Ще се обаждате ли с още информация на горещата линия на полицията?

— Не и в момента — каза той.

Станах, отидох до вратата и я отворих. Поздрави ме добре облечен мъж с голяма усмивка, големи гръдни мускули и голям доход. Носеше сив пуловер „Ермес“ с остро деколте върху бяла тениска, която му стоеше достатъчно свободно, за да предаде небрежно отношение, но не толкова свободно, че да не може да се определи, че отдолу е

строен и стегнат. Джинсите му „Тру Релиджън“ бяха толкова впити, че самата аз почти открих истинската религия. Ако включехме в общата картинка мокасините му „Армани“, слънчевите очила „Рейбан“ и ръчния часовник „Омега Сиймстър“, той носеше върху себе си годишната ми заплата.

Мъжът свали очилата си и под тях се показаха смарагдово зелените му очи. Задържах вратата и се опитах да не се унасям в блянове.

— Аз съм Никълъс Слейд — каза той. — На разположение ли е господин Монк?

Не, но аз съм — помислих си.

— За какво се отнася?

— Продавам абонаменти за списания и ако събера достатъчно, мога да спечеля пътуване да Мексико — каза той с палав блясък в очите.

— О, в такъв случай, влизайте направо — казах и се отдръпнах встрани.

Слейд влезе с едри крачки и без да се стеснява ме огледа преценяващо, когато мина покрай мен. Радвах се, че се бях издокарала за конференцията, вместо да облека обичайните си дрехи.

Монк дойде при нас в дневната.

— Това е Никълъс Слейд — представих го. — Продава списания. Или бяха курабийки, приготвени от момичетата-скаути?

— Всъщност раздавам безплатни екземпляри от „Уочтауър“ — каза той. — За да сте в крак с последните новини относно безсмъртната ви душа.

Монк побеля като платно. Аз се усмихнах:

— Той се шегува, господин Монк.

— Всъщност флиртувам, госпожице Тийгър. Не мога да се сдържа в близост до красиви жени. — Слейд се обърна към Монк: — Но всъщност вие сте този, когото дойдох да ухажвам, в професионален смисъл, разбира се.

— Какво мога да направя за вас? — поинтересува се Монк.

— Това, което умеете да правите по-добре от всеки друг — каза Слейд, и подаде на Монк визитната си картичка. — Аз съм изпълнителен директор и основател на „Интертект“, частна компания за охрана и разследване със седалище тук, в Сан Франциско. Бих искал

да ви наема като служител, консултант, или майстор на детективското дело, каквото искате. Вие ми кажете. Просто ви искам в екипа си.

— Не съм свободен — каза Монк.

— Нима някой вече ме е изпреварил и се е докопал до вас? Знаех си, че трябваше да се отбия снощи, но си помислих, че ще е прекалено агресивно — каза той. — Ще ви предложи повече от всяко предложение, което сте получили досега.

— Откъде знаете, че господин Монк вече не работи като консултант към полицията на Сан Франциско? — попитах и направих на Слейд знак да седне на дивана.

— Нямаше да съм кой знае какъв детектив, ако не знаех — каза той, като сядаше. Монк седна на страничната облегалка на едно кресло срещу него. Застанах до Монк като преданата асистентка, каквато съм.

— Имам много източници на информация в управлението — продължи Слейд. — Едно време бях детектив в отдела за борба с порока, докато преди десет години не ми дойде умът в главата и минах на частна практика. Поканиха ме да гостувам в една дискусия на конференцията на детективите, разследващи убийства, затова случайно се оказах там и видях интервюто на Монк. След като станах свидетел на този разгром, имах предчувствие, че Лилънд може да направи промяна в споразумението за консултациите.

— Наистина ли? — Изглеждах многозначително Монк, за да подчертая репликата на Слейд.

— Да нямаш нещо в окото? — попита Монк.

— Не, нямам. Чухте ли какво каза току-що господин Слейд?

— Да не ти се е изплюл в окото, когато го каза?

— Не, не е — казах.

— Тогава защо разширяваш така очи?

— Не го правя — казах. — Да оставим тази тема, става ли?

— Имаше разширяване — каза той и погледна Слейд. — Вие не можяхте да го видите, защото тя беше с гръб към вас. Само аз можах да го видя.

— Почти като таен израз между двама души — каза Слейд.

— Почти — каза Монк, — но повече изглеждаше, сякаш нещо ѝ е влязло в окото. Да не сте ѝ се изплюли в окото? Плюете ли, когато говорите?

— Не мисля — каза Слейд.

— Това е облекчение — каза Монк. — Защото не нося предпазни очила.

— Отдавна чакам благоприятна възможност да ви наема на работа, господин Монк.

— Какво ви спря да го направите досега? — попитах. — Господин Монк не беше обвързан с договор, изключващ възможността да работи за други.

— Не исках да засягам Лилънд. Твърде много го уважавам, за да направя това — каза той. — Но той направи огромна грешка, като ви остави да си тръгнете. Лилънд няма кого да вини, освен себе си, ако дойдете да работите за мен.

Монк изопна плещи:

— Не мисля, че ще се чувствам удобно в корпоративна среда.

— Вие не се чувствате удобно в никаква среда — казах.

— Изобщо не се налага да идвате в офиса, ако не искате — каза Слейд. — Можем да ви изпращаме досиета по куриер или с имейл. Можем да говорим по телефона, лично, чрез факс или видеоконферентна връзка. Каквото пожелаете. Може да си подбирате случаите и клиентите. Ще имате свободен достъп до всичките ни ресурси, които са значителни. Говоря за проучвания, научен анализ, наблюдение и работна ръка. Ще ви дадем цялата помощ и всички асистенти, от които имате нужда.

— Аз си имам асистентка — напомни Монк. Слейд ми се усмихна:

— Разбира се, че имате. Моето предложение важи и за госпожица Тийгър, както и пакетът ни от бонуси.

— Бонуси? — Мисля, че гласът леко ми изневери, когато произнесох това.

— Покриване на разходите за медицинско и стоматологично лечение за вас и дъщеря ви — каза той. — Знам, че изпълнявате и ролята на шофьор на г-н Монк, затова естествено, ще покриваме разходите ви за бензин, автомобилната застраховка, или, ако предпочитате, ще ви предоставим служебна кола.

Идеше ми да се разплача. Единственият бонус, който Монк ми предлагаше, беше нескончаем запас от препарати за дезинфекция.

Слейд се обърна към Монк:

— Нашият план за медицински грижи ще покрива също и разносните за психиатричното ви лечение, разбира се.

— Каква е уловката? — попита Монк.

— Ще работите изключително и само за „Интертект“ — каза Слейд. — Но ако интелектуалният стимул е онова, за което се безпокоите, нека ви успокоя. Ние разследваме всякакви случаи за индивидуалните и корпоративните си клиенти, включително убийства.

Прочистих гърло и се опитах да си придам най-доброто си непроницаемо изражение.

— Всички тези бонуси са даденост, господин Слейд. Онова, което не сте споменали още, е заплатата, която предлагате. Ако господин Монк трябва да предостави на ваше разположение международната си репутация и съвършената статистика на броя приключени случаи, той очаква пакет от компенсации, който гарантира, че той ще получи своя дял от феноменалните успехи, които ще донесе на вашата фирма.

Слейд извади от джоба си една картичка и взе една химикалка от масичката за кафе. Написа нещо на гърба на картичката и я подаде на Монк.

— Това ще бъде месечната ви заплата — каза той. — Това е само най-ниското ниво като за начало, с радост ще обсъдим клауза за повишение, която ще е обвързана с определени предварително обсъдени нива на представяне.

Хвърлих поглед към числото над рамото на Монк. Трябваше да погледна два пъти, за да се уверя, че не си го въобразявам. Беше огромен скок от онова, което му плащаше полицията. Монк поклати глава:

— Не мога да преживея това число.

Нямаше изобщо да оживее, ако оставеше тази работа да му се изплъзне. Щях да го убия със собствените си ръце в мига, щом Слейд излезеше.

— Какво ще е нужно, за да ви направи щастлив? — попита Слейд.

— Направете го четно число — каза Монк. Слейд взе обратно картичката и закръгли сумата на голямо, тлъсто число с много нули накрая.

— Трудно е да се спазари с вас човек, господин Монк — каза Слейд. — Имаме ли сделка?

Погледнах Монк. Той въздъхна нещастно.

— Да — каза.

Слейд се усмихна. Аз също. Той имаше хубава усмивка. Сега Джули и аз можехме да си позволим да имаме такава. Отбелязах си на ум да взема името на зъболекаря му.

— Толкова съм доволен. — Слейд протегна ръка. Монк я разтърси, после ми направи знак да му дам кърпичка.

— Позволете на мен. — Слейд бръкна в джоба си, извади туристически пакет „Ует Уанс“ и подаде една кърпичка на Монк. О, Слейд наистина умееше да се подмазва. — Кога мислите, че можете да започнете?

Монк избърса ръка и погледна часовника си.

Слейд извади от джоба си херметична найлонова торбичка и я подаде на Монк, който пусна кърпичката си в нея.

Слейд запечата торбичката. Взех я от него и я пуснах в един поставен наблизко контейнер за опаковане на памперси, завъртях халката и запечатах херметичната торбичка в друга найлонова торба. Надявах се, че антрополозите, които щяха да я разглеждат след столетия, ще оценят усилието.

— Каква страхотна идея — каза Слейд, като се възхищаваше на контейнера за опаковане на памперси. — Трябва да си взема такова нещо за офиса.

Трябваше му го призная: наистина го беше изрекъл със сериозно изражение. Но се тревожех, че това е престараване и че дори Монк щеше да го сметне за неискрено.

Но тогава Монк направи нещо невероятно.

Усмихна се.

— Мога да започна днес — каза той.

10. Г-Н МОНК ОТИВА НА РАБОТА

„Интертект“ се намираше на двайсетия етаж на висока сграда с офиси във финансовия район. Отбих се да попълня всички документи, необходими, за да ни включат във ведомостта за заплатите и плана за здравно осигуряване възможно най-скоро.

Докато вървах по коридора, видях, че всеки офис имаше прозорец със завладяваща гледка към прозореца на съседната сграда, но предполагам, че това беше по-добре, отколкото абсолютно никакъв изглед. По мои пресмятания „Интертект“ имаше най-малко трийсет служители — и това бяха само онези, които имаха кабинети.

Отведоха ме до един свободен кабинет, отделен за Монк, ако някога му потрябва, макар да се съмнявах, че той ще предприеме дългото изкачване по стълбите, за да го види, освен ако там няма и мъртво тяло.

Кабинетът вървеше заедно с лъскав компютър, лъскави мебели, и дори още по-лъскава секретарка в началото на двайсете си години, на име Даниел Хосак.

Тя ме уведоми, че е завършила университета „Магил“ в Монреал с диплома по психология, говорела три езика, и имала черен колан по таекуондо. Освен това беше благословена с тяло на модел на изискано бельо. Това не ми го каза. То беше очевидно от облеклото ѝ, което можеше да се определи повече като бельо, отколкото като дрехи.

Всъщност всички жени, които видях в „Интертект“, бяха млади, великолепни и оскъдно облечени.

Слейд щеше да преживее огромно разочарование, ако очакваше да се обличам по този начин.

Не беше споменал каква ще е заплатата ми, а аз бях забравила да попитам. Когато видях числото върху един от формулярите, примигнах силно, с надеждата, че не е мираж. Не беше.

Почти чувах как Рикардо Монталбан шепне в ухото ми: *„Добре дошла на Острова на мечтите“*.

— Нещо не е наред ли? — попита Даниел. Бях толкова запленена от сумата на заплатата си, че не бях осъзнала, че тя още стоеше до бюрото.

— Не, не, всичко е чудесно — казах и наистина го мислех. — Отдавна ли работите тук?

— От две години — отвърна тя.

Запитах се дали изкарваше колкото мен, или повече, но не попитах.

— Харесва ли ви?

— Обожавам тази работа — каза тя. — Научих толкова много. Ник е удивителен човек.

— Сигурно — казах. — Много детективи напускат полицията, за да се заемат с частна практика, но малцина са така успели като него. Каква е тайната му?

— Значителна капитализация и обаяние в изобилие — каза тя. — Направил някои благоразумни инвестиции на пазара за акции преди десет години и използвал печалбите си, за да създаде компанията. Научих, че успешната детективска дейност е съчетание от решителност, интуиция и умение да накараш хората да ти дадат каквото искаш. Ник наистина умее да общува с хората. Може да спечели всекиго, когото срещне.

— Това е сигурно — казах.

Тя ме изгледа многозначително:

— Ако имате намерение да се хванете с него, редно е да ви предупредя, че е много сладък и е страхотен любовник, но е свободен дух. Моногамията не е част от характера му. Той иска да се наслаждава на безбройните възможности, които предлага житейският бюфет.

Това звучеше като пряк цитат.

— Тази философия фактор ли е в практиката му за наемане на служители?

— Да не би това да е вашият начин да попитате дали спи с всяка жена, която наема на работа?

Свих рамене:

— Всичките сте млади и привлекателни.

— И умни — добави Даниел. — Тук няма нито една жена, било тя секретарка или служителка, която да не крие една-две дипломи под колана на жартиерите си.

— Носят колани с жартиери?

Тя любезно пренебрегна коментара ми:

— Преспиването с него няма да ви донесе назначение или повишение, или да ви спечели някакво специално отношение, отвъд онова, което прави за вас в леглото, разбира се, а то е наистина изключително.

Повдигнах вежди:

— Значи наистина твърдите, че страшно го бива в леглото?

— Ако се озовете в леглото с него, няма да съжалявате.

— Не си падам много по шведските маси и бюфетите, след това винаги се чувствам подута — казах. — Но оценявам информацията. Да си кажа честно, изненадана съм от откровеността ви.

— Защото не се стеснявам да обсъждам сексуални въпроси?

— Защото сте толкова откровена с интимни и потенциално неласкателни подробности по отношение на шефа си с човек, когото току-що сте срещнали — казах. — Не проявявате ли недискретност?

Тя се усмихна:

— Аз съм служител на „Интертект“, но сега работя за вас и господин Монк. Заслужавате пълната ми откровеност, ако смятаме да установим помежду си някакво доверие. А освен това Ник няма нищо против това, че говоря за любовния му живот, иначе не бих го правила. Той е много открит човек.

— В повече от едно отношение — отбелязах.

— Не нужно да се тревожите, че ще злоупотребя по някакъв начин с доверието ви, що се отнася до вас и господин Монк — каза тя. — Сега дължа лоялност на първо място на вас двамата. Ник даде това да се разбере много ясно, и то ме устройва напълно. Смятам за чест да работя с вас. Много се възхищавам на постиженията ви.

— Имате предвид тези на господин Монк — казах, като й подадох купчинката попълнени формуляри.

— Господин Монк не би могъл да се справи без вас — каза тя. — Не се заблуждавайте.

Точно каквото ми трябваше: съвет по самочувствие от двайсет и няколко годишна хлапачка с диплома от колеж и тяло, което можеше да разтопи статуята на Давид. Какво знаеше тя за несигурността?

Даниел продължи да говори и ми събщи, че е изцяло на наше разположение по всяко време на денонощието, седем дни в седмицата,

за всичко, което можеше да ни потрябва.

С други думи, аз се сдобивах с моя собствена Натали.

Не исках да побегне с писъци още първия ден, затова реших да я осведомя набързо за фобиите на Монк и obsесивно натрапчивото му разстройство.

Оказа се, че тя вече е проучила неговите „специални нужди“ и ни най-малко не се смущава от тях. Каза, че една от причините, поради които Слейд я избрал да работи с нас, била познанията ѝ по психология.

Даниел отиде до бюрото си, пусна попълнените ми формуляри в кутията за изходящи документи и докара нещо, което приличаше на шкаф за папки на колелца.

— Какво е това? — попитах.

— Отворени случаи, които господин Монк да прегледа — каза тя. — Всички предположения, които може да изложи пред детективите, които работят по тях, ще са добре дошли. Или, ако иска, може лично да поеме някои от случаите.

Изглеждаше огромно количество работа, но като се има предвид колко му плащаха, не можех да ги виня, че го затрупваха със случаи през първата му седмица.

Даниел докара количката до асансьора и я свали до колата ми на паркинга вместо мен. Всъщност, откара я до един чисто нов „Лексус“, паркиран до колата ми.

Колелата на количката се смъкнаха като на болнична носилка на колела и тя се плъзна право отзад в „Лексуса“. Даниел размахна пред мен връзка ключове.

— Това е служебната ви кола — обяви тя, като пусна ключовете в ръката ми. След това ми подаде кредитна карта. — Може да използвате тази карта за бензин и всякакви други разноски.

— Ами моята кола? — попитах, като кимнах към моя „Буик-Люцерн“ — изработено от метални листове превозно средство с вид на морска котка, за което трябва да притежаваш членска карта на Организацията на американските пенсионери, за да го караш. Беше ми подарък от нищо неподозиращия ми баща, който освен това добави и компактдисково устройство „Феранте и Тейхер“, за да мога — цитирам — „да надуеш до дупка уредбата и наистина да се възползваш от стереофонията“.

— Може да откарате обратно колата си, а аз да ви следвам с „Лексуса“ — предложи тя. — Или обратното. Както предпочитате.

— Мисля, че ще бъдем много щастливи в „Интертект“ — казах и ѝ подадох ключовете от буика.

Надявах се, че ще ѝ хареса да слуша разтърсващата пиано версия на Феранте и Тайхер по темата от *„Ти осветяваш живота ми“*, докато шофира. Беше една от любимите на Монк.

Монк се залови за работа още същия следобед, а същото направи и Даниел, която остана при нас, след като откара колата. Двамата седяха на срещуположните краища на масата в трапезарията му. Докато той преглеждаше папките, тя четеше снабдените му с индекси списъци на личните му фобии и си водеше подробни бележки. Аз изчетох наръчника за ползване на „Лексуса“ и списание „Пийпъл“.

— Случаят с изчезналите диаманти е бил работа на вътрешен човек — каза Монк, като затвори една папка и я плъзна надолу по масата към Даниел, която вдигна поглед, зашеметена.

— Кой е бил — чистачката, човекът по поддръжката на басейна, синът им с проблем със залаганията по интернет, подлият ѝ бивш съпруг, озлобената му бивша съпруга, или предприемачът, който е строил домашния им театър?

— Не е бил никой от тях — каза Монк.

Не знаех никой от фактите по случая, но и не ми трябваше. Повече ме интересуваше реакцията на Даниел към първия ѝ сблъсък с работния процес на Монк, който има по-малко общо с дедуктивните умозаклучения, и повече — със забелязването на бъркотията.

— Кой още остана? — попита тя.

— Дресьорът на кучета.

— Но дресьорът е работел с кучето в задния двор — каза Даниел. — Не е имал никакъв достъп до къщата.

— Кучето е имало — каза Монк. — Дресьорът е обучил кучето да открадне диамантите и да ги зарови в задния двор.

— Кучето ли? — каза тя невярващо.

— Това обяснява защо в къщата е имало пръст — каза той. — Пръстта наистина ме притесняваше.

— Това е изненада — казах.

— Не помня да съм видяла никаква пръст — каза Даниел.

— Имаше няколко зрънца пясък — каза той.

— Зрънца? — рече тя.

— Господин Монк може да открие мръсотия, невидима за невъоръженото око — обясних. — Или дори за най-мощните електронни микроскопи.

— Дресьорът планира да прибере диамантите следващия път, когато работи с кучето — каза Монк и погледна часовника си. — Който е след два часа.

— Невероятно — каза тя, като посегна за телефона си. — Трябва да се обадя на Ник, за да успеем да заловим дресьора на местопрестъплението.

— Така и така ще се обаждате, добре е да кажете на господин Слейд, че застрахователната компания има право: професионалният тенисист само се преструва, че ръката му е контузена — каза Монк. — Превръзката е на дясната му ръка.

— Това е защото тази ръка си е наранил, когато се е препънал в пукнатината на паркинга на кънтри-клуба — каза тя. — Не може да я свива или изпъва. Неговите лекари казват, че ръката му е скована неподвижно под ъгъл от деветдесет градуса.

— И въпреки това, на снимките от охранителната камера ясно се вижда, че ключовете му са в десния джоб — отбеляза Монк. — Как ги измъква, ако не може да изпъва ръката си?

Тя отвори папката и се взря с присвити очи в снимката. И двете се взряхме. Ако имах електронно око, може би и аз щях да видя ключовете.

— Как сме могли да пропуснем това? — попита тя.

— Често ще се улавяте да задавате този въпрос, когато сте близо до господин Монк — предупредих я аз. — Но има един друг въпрос, който ще задавате още по-често...

Монк вдигна друга папка:

— И може да кажете на господин Слейд, че шпионинът в „Йоха Хеликоптерс“, който продава търговски тайни на конкуренцията, е Улрих Зомерлик, сакатият инженер.

— Откъде знаете? — попита тя.

— Това имах предвид — казах ѝ аз. — Мисля да напиша този въпрос на малка табелка, която просто да вдигаме.

Монк отвори папката и вдигна снимка на слаб мъж в пуловер с копчета, който седеше в ръчно управлявана инвалидна количка.

— Той твърди, че е в инвалидна количка след инцидент с хеликоптер преди четири години. Но на тази снимка, направена за личната му карта, когато е бил нает на работа преди шест месеца, той има мехури по ръцете. Ако се е придвижвал с инвалидна количка през всичкото това време, досега щеше вече да има мазоли.

И двете погледнахме с присвити очи и тази снимка. Не виждах мехурите, но знаех, че когато става дума за открити рани, Монк има орлов поглед.

— Моето предположение е, че той използва тайни отделения в инвалидната количка, за да измъква контрабандно чертежи, дискове и всичко друго, до което успее да се докопа с покритите си с мехури ръце — каза Монк, като сложи снимката обратно в папката.

— Ще се обадя на началника на охраната в „Йоха Хеликоптърс“ и ще се погрижа Зомерлик да бъде задържан, а инвалидната му количка — конфискувана — каза тя. — Ще я разглобим.

— Уведомете ги, че цялото предприятие трябва да бъде евакуирано и обеззаразено — каза Монк.

— Защо?

— Защото ръцете на Зомерлик са покрити с мехури — каза Монк. — Бог знае какво друго е докосвал. Вероятно неговите телесни течности капят *навсякъде*.

Даниел се втренчи в него, не напълно сигурна какво да каже. Не можех да я виня. Вероятно съм изглеждала по същия начин първите няколко дни, след като започнах да работя с Монк.

— Вие сте удивителен, господин Монк — каза тя. — Улавяте подробности, които никой друг не вижда. Ще трябва да ме научите как го правите.

— Това е дарба — каза Монк. — И проклятие.

— Ще рискувам — каза тя с усмивка, флиртувайки едва забележимо. Беше мило, и вероятно такова бе пресметнато да бъде. Флиртът му убягна, но не и ласкателството.

Той й подаде папката и тя я добави към купчината в ръцете си. Взе папките и отиде да се обади на Слейд. Монк се обърна към мен.

— Мисля, че ще бъдем много щастливи в „Интертект“ — каза той.

11. Г-Н МОНК РАЗКРИВА ЗАГАДКА

Джули едва не припадна, когато онази вечер се появи в къщи с новия „Лексус“. Първото, което поиска да направи, беше да го кара. Позволих ѝ да кара из цял Сан Франциско с вдигнати прозорци, защото не искахме да изпуснем дори един скъпоценен полъх от уханието на нова кола.

Освен това тя настоя да кръстосваме нагоре-надолу по Двайсет и четвърта улица, главното сборно място на нашия квартал в Ной Вали, в продължение на час, заради случайната възможност някоя от приятелките ѝ да ни забележи.

За първи път досега имахме кола, в която тя не се срамуваше да я видят, затова искаше да бъде забелязана. Аз също исках. Надявах се из квартала да се разчуе, че имаме „Лексус“ и че това може да отложи изпълнението на плановете да ни прогонят с факли от квартала.

— Моля те, никога недей да губиш тази работа — каза Джули, докато за дванайсети път минаваше надолу по улицата.

— Сега, когато имаме две коли, можеш да разполагаш изцяло с буика.

Тя ме погледна ужасено:

— Защо ти не караш буика, а да ме оставиш аз да карам тази?

— Защото това е служебната кола — припомних ѝ. — Технически погледнато, сега не би трябвало да я караш, но съм във великодушно настроение.

— По-скоро ще предпочета да ходя пеша на училища, отколкото да пристигна там с буик — заяви тя. — Със същия успех мога да се появя, облечена в домашната рокля на баба и да стискам в ръка торбичка за колостомия.

— Баба ти няма торбичка за колостомия — казах.

— Убягва ти главното — каза тя.

— Просто те дразня — казах. — Напълно разбирам смущението ти. Аз също не изгарям от въннение при мисълта да карам буика. Това не е кола, която кара мъжете да те погледнат втори път.

— Освен ако не минаваш покрай някой старчески дом — каза тя.
— Ще те карам до училище с „Лексуса“ — предложих ѝ. — А буика ще държим за спешни случаи.

— Например?

Свих рамене:

— Баба ти може да поиска да го вземе назаем, за да впечатли някой мъж по време на среща.

— Тя има беемве — припомни ми Джули.

— Имам предвид, мъж на нейната възраст — казах.

— Ти — може би, но не и тя.

Достраша ме да попитам Джули какво има предвид с това или какво знае за любовния живот на баба си, затова не го направих.

Понякога невежеството наистина е благословия.

Класьорът на колелца беше почти изпразнен от папките, а масата в трапезарията на Монк беше покрита със снимки, когато влязох вътре на другата сутрин.

Той изучаваше снимките много внимателно, като се местеше методично от една на друга.

Хвърлих поглед към снимките. Видях мъртъв мъж, седнал в кожено кресло в домашния си кабинет. В гърдите му имаше забит чак до дръжката нож. Изглеждаше към четирийсетгодишен и заможен, ако се съдеше по ризата с монограм и облицования с дървена ламперия кабинет, в който беше убит.

— Прегледали сте почти всички случаи, които Даниел ви донесе — казах.

— Този е последният — обяви той.

— Трябва да сте започнали рано тази сутрин.

— Не съм спирал — каза Монк, като накланяше глава ту на една, ту на друга страна, докато разглеждаше снимките.

— Стоял сте буден цяла нощ?

— Имах много работа — каза той.

— Но вие нямате срок — казах. — Нямахте причина да работите цяла нощ.

— Опитвах се да си легна — каза Монк. — Но чувствах всичките онези неразрешени случаи там. Не можех да ги оставя така.

— Все едно да оставите след себе си бъркотия, без да я разчистите — досетих се.

Той кимна. Щеше да се наложи да говоря с Даниел да му дава само по няколко случая едновременно. С това темпо щеше да се изтощи само за броени дни. Посочих към снимките на масата:

— Приличат на официални снимки от местопрестъпление.

— Такива са — каза Монк.

— Тогава как се е добрал Слейд до тях?

Монк сви рамене:

— Не знам. Трябва да има много добри връзки.

— Е, какъв е случаят?

— Обир с нахлуване в дома, докато собствениците са били там, и убийство, станали преди шест месеца в луксозно жилище в далечния край на „Скайлайн Булевард“ в Оукланд. Убийците избягали с бижута на стойност около двеста хиляди долара. Виновниците още не са заловени, макар че полицията е напълно сигурна кои са. Жертвата, Лу Уикършам, бил сериозно задлъжнял на голям брой недружелюбно настроени хора. Полицията смята, че тези хора са изгубили търпение и са дошли да си приберат парите.

Имаше снимки в близък план на раната на Уикършам, на ножа, на едно порязано място на ръката му, на изцапана с кръв носна кърпичка на пода, счупен прозорец, парчета стъкло по килима, и на претършувания му кабинет. Имаше и няколко снимки на останалата част от къщата, която също беше щателно претърсена.

— Тогава защо не арестуват хората, на които Уикършам е дължал пари? — попитах.

— Няма доказателства — каза Монк. — Отпечатыците са били избърсани от ножа. Следата по случая е изстинала. Затова вдовицата на Уикършам, която била в Европа по време на убийството, наела „Интертект“ да разследват.

— Каква е теорията ви?

Преди Монк да успее да отговори, на вратата се почука. Отидох да отворя. Отвън стоеше Даниел с нова количка с папки.

— Добро утро, госпожице Тийгър — изчурулика тя и избута количката право покрай мен.

— Даниел — казах, като затворих вратата и я настигнах. — Не можеш да продължаваш да докарваш папки тук.

— Той ме помоли за още — каза Даниел.

— Свърших всичките — обясни Монк.

— Но не сте спал — казах му. — Не може да продължавате да работите така. Трябва да си определите някакво темпо, иначе ще се преуморите и ще започнете да допускате грешки.

Монк пренебрегна забележката ми и се обърна към Даниел:

— Намери ли информацията по случая със съдия Стантън?

— Разбира се, господин Монк. — Тя извади един тефтер от чекмеджето за папки и погледна няколко страници.

— Не се предполага да се месите в този случай — сгълчах го.

— Професионално любопитство, това е всичко — каза Монк.

Посочих към новата пълна с папки количка:

— Нямате ли си вече достатъчно неща, които да ви държат зает?

— Просто искам да се уверя, че капитанът е на прав път.

— Вече не работите за него — напомних му. — Имате договор с „Интертекст“, който напълно изключва възможността да работите за други.

Даниел се обади:

— Полицията смята, че убийството е извършено от жена, въз основа на вида на колелото, което е карала и отпечатъка, който са оставили маратонките и в пръстта. Идентифицирали са обувките като дамски маратонки „Найк“, каквито се продават с хиляди в магазините из цялата страна, така че това е задънена улица. Но са установили теглото и ръста на нападателя въз основа на мерките, взети от велосипеда и дълбочината на отпечатъците, които обувките са оставили в пръстта.

Монк кимна. Беше впечатлен, макар че не бях сигурна дали от напредъка на разследването, или от поверителната информация, която Даниел беше успяла да изрови.

— Имат ли заподозрени? — попита Монк.

— Съсредоточават се върху извършители на сериозни престъпления, които съдия Стантън е изпратил в затвора и които са наскоро освободени — съобщи тя. — И върху възможността гангстерът Салваторе Лукарели да е наредил да го убият, за да избегне съдебен процес.

Монк се намръщи:

— Защо някой от тях би помолил жена да извърши убийство?

— Жените убиват също толкова добре, колкото и мъжете — отбелязах.

— Може да е майката, гаджето, или дъщерята на някой, който е отишъл в затвора — предположи Даниел.

— Възможно е — допусна той с кимване.

А моята теория не беше?

Монк никога не беше допуснал, че някои от моите алтернативни теории може да е вярна. Но аз не бях двацет и няколко годишна гореща мацка, която му повтаряше, че е удивителен.

— Погрижи ли се за другото нещо? — обърна се Монк към Даниел.

Тя прелисти една страница в тефтера си.

— Мисля, че от всички категории за Нобеловите награди, ви трябва тази за мир.

— Мислите, че заслужавате Нобелова награда? — попитах го.

— Не аз — каза Монк. — Джон Хол.

— Кой е той?

— Изобретателят на контейнера за опаковане на използвани памперси — каза Монк.

— Наистина ли смятате, че създаването на контейнера за херметично опаковане на памперси заслужава Нобелова награда за мир?

— Да — каза Монк. — Ти не смяташ ли?

— За нещастие, господин Монк, това, което смятате вие, няма да е достатъчно — каза Даниел. — Единствените хора, за които се допуска да предлагат кандидати за номиниране, са професорите по социални науки, право и философия; правителствени лидери; директори на организации за опазване на мира, членове на Нобеловия комитет и предишни носители на наградата.

— Кой от хората, които познаваме, е печелил Нобелова награда? — попита Монк и двете ни.

— Никой — казах.

— Ами някой професор?

— Професор Коуън — предложих насмешливо.

— Добра идея — каза Монк.

— Вие току-що доказахте, че е виновен за убийство, господин Монк. Съмнявам се, че е в настроение да ви прави услуга.

— Но това е за добра кауза — каза Монк.

— Дори той да се съгласи с вас за това, съмнявам се, че Нобеловият комитет би приел номинация от един убиец.

— Тогава да създадем мироопазваща организация — каза Монк.
— Толкова ли ще е трудно?

— Ще проверя въпроса — каза Даниел и си отбеляза. Обзалагам се, че беше нещо от рода на: „Монк е луд“.

— Вярвам в мира. — Монк направи знака на мира с пръсти. — Не може да има мир без чистота. Контейнерът за херметично опаковане на памперси може да сплоти света.

— Постигнахте ли нещо със случая с обира в къщата? — попита Даниел.

— Не е обир с нахълтване в къщата — каза Монк. — И не е убийство.

Тя изглеждаше озадачена.

— Тогава какво е?

— Самоубийство — каза Монк.

Той ни направи знак да се приближим до масата и посочи към фотографиите.

— Погледнете това. Лу Уикършам е бил намушкан в сърцето, докато е седял в креслото си. В това няма никаква логика.

— Защо не? — попита тя.

— Ако се беше натъкнал на крадци и те го бяха нападнали, тогава тялото му щеше да бъде на пода, а не в креслото. И ако са го нападнали фронтално, защо няма никакви рани, получени, докато се е защитава?

— Има порезна рана на ръката — казах.

— Тя е върху опакото на ръката му — каза Монк. — Ако се беше опитал да грабне ножа, раната най-вероятно щеше да е по ширината на дланта му. Освен това, порязването е повърхностно.

— Искате да кажете, че Уикършам се е намушкал в гърдите? — каза Даниел.

— Да — каза Монк. — Седнал е в това, което вероятно е любимото му кресло, в любимата си стая, и е забил ножа в сърцето си.

— Тогава защо по ножа няма негови отпечатыци — попита тя.

— Защото го е държал с кърпичката, която е на пода — каза Монк. — Предположението на полицията беше, че убиецът е

използвал кърпичката, за да хване ножа с нея, и че петното кръв е било от раната на гърдите. Не е. Кръвта е дошла от порязаната му ръка.

— Как е получил порезната рана? — попитах.

— Когато е счупил стъклото на френските врата към кабинета си — каза Монк. — Ето какво се е случило. Претършувал е къщата, за да скрие факта, че е продал бижутата на жена си и всички останали ценни вещи, за да се издължи на лихварите от мафията, докато тя е отсъствала. Но това не било достатъчно я той го знаел. Единственото, което си откупил, било малко време. Най-доброто, на което можел да се надява, било да подсигури на жена си удобен живот. Затова инсценирал обир в жилището и направил самоубийството си да изглежда като убийство, за да може жена му да вземе парите от неговата застраховка „Живот“.

— Пожертвал се е за нея — казах.

Монк кимна:

— И всичко е било напразно. Тя няма да види и стотинка от парите.

— Не е задължително — каза Даниел.

— Застрахователната компания няма да ѝ изплати застраховката в случай на самоубийство — каза Монк.

— Единственият начин да разберат, че не е било самоубийство, е ако тя реши да им каже — каза Даниел.

— Ние ще им кажем — каза Монк.

— Не можем. Наети сме от вдовицата и сме обвързани от договора си с нея да не се намесваме в личния ѝ живот — каза тя. — Ник ще ѝ предаде доклада ни, а какво ще стане след това, зависи от нея.

— Ако тя не уведоми полицията и осребри чека от застрахователната компания, ще бъдем съучастници в престъпление — каза Монк.

— Не непременно, а само ако открият истината, ако това е истината — каза тя. — Вие сте единственият, който мисли, че не е било убийство. С цялото ми уважение — ами ако грешите?

— Господин Монк никога не греша, когато става дума за убийство — казах.

— Това трябва да реши нашият клиент — каза тя. — Както Ник винаги казва, ние предоставяме информация, а нашите клиенти

решават какво да правят с нея.

— Не мога да приема това — каза Монк.

— Тогава може би „Интертект“ не е подходящото място за вас — каза Даниел.

Внезапно получих ужасяващо видение как моят „Лексус“, корпоративната ми кредитна карта, пълната ми здравна застраховка и голямата ми, тлъста заплата се изпаряват само след един ден.

— Нека да не реагираме пресилено — казах строго на Даниел, после се обърнах към Монк: — Или да действаме прибързано. Сигурна съм, че можем да изгладим този въпрос с господин Слейд по начин, приемлив за всички.

Телефонът иззвъня. Обадох се. Беше Ник Слейд, сякаш по поръчка. Но преди да успее да изложи етичната ни дилема, той проговори.

— Още един съдия е бил застрелян и ние сме наети да разследваме. Клиентът изрично помоли за Монк.

— Кой е клиентът? — попитах.

— Салваторе Лукарели — каза той.

— Мафиотът?

— Това тепърва предстои да се докаже в съда — каза той. — А съдията, който трябваше да изслуша този случай, е онзи, който току-що беше убит.

— Чакайте малко — казах. — Мислех, че съдия Стантън, съдията, убит в парка „Голдън Гейт“, трябва да председателства това дело.

— Така беше — каза Слейд. — Съдия Карнеги беше следващият в йерархията, което превръща Лукарели в главния заподозрян, и именно затова той иска Монк да докаже, че е невинен.

— Господин Монк никога няма да работи за Салваторе Лукарели — заявих и хвърлих поглед към шефа си, който сякаш наостри уши при споменаването на името на гангстера.

— Не познавате шефа си толкова добре, колкото си мислите — каза Слейд. — Монк е работил за Лукарели преди: ето защо той сега отново иска него.

Отново хвърлих поглед към Монк и от изражението на лицето му разбрах, че онова, което бе казал Слейд, е вярно.

12. Г-Н МОНК И КРЪСТНИКЪТ

Не можех да повярвам, че Монк някога е работил за мафията. Но беше така. Разказа ми всички подробности, докато го карах към окръжния затвор с новия ни „Лексус“.

Беше се случило малко преди предишната му асистентка, Шарона Флеминг, да го напусне и той да наеме мен. Някой влязъл в бръснарница, която служела за прикритие на хазартния и рекетъорски бизнес на Лукарели, и избил всички, които се намирали там.

Лукарели и хората му искали отмъщение, но той не искал да подклажда гангстерска война, затова грабнал Монк направо от улицата и го принудил да се съгласи да открие кой носи отговорност за клането.

Монк приел работата, защото бил ужасен да не го стори, и защото федералните агенти, които държали Лукарели под наблюдение, видели това като идеална възможност да внедрят някого.

Федералните накарали Монк да носи вратовръзка със зашито в нея подслушвателно устройство и го изпратили обратно в сърцето на мафията на Сан Франциско.

Монк заловил убиеца и открил, че клането няма нищо общо със занимаващата се с пране на пари организация на Лукарели, но това е дълга история, за която ще ви разкажа друг път.

Монк предотвратил гангстерска война, но федералните му били бесни. Не защото не успял да събере никакви доказателства срещу гангстера. Онова което ги вбесило, било, че Монк изпрал и изгладил вратовръзката с прикрепения в нея микрофон, при което съсипал микрофона. Ако тоалетните седалки на самолетоносачите струват четирицифрена сума, само си представете по колко ли върви една вратовръзка с подслушвателно устройство.

Тъй като приближавахме затвора на Седма улица набързо уведомих Монк за онова, което ми беше казал Слейд. Съдия Карнеги бил застрелян, докато извеждал кучето си на всекидневната му сутрешна разходка. След като съдия Стантън беше мъртъв, съдия

Карнеги беше следващият според принципа на редуване, който да председателства процеса срещу Лукарели, и това превръщаше гангстера в основния заподозрян и в двете убийства. Сега процесът срещу Лукарели бе отложен за неопределено време, а следващият съдия в йерархията беше под полицейска закрила.

Паркирахме колата и влязохме в окръжния затвор — поразителна сграда с вълнисти извивки от матирано стъкло и огромна шерифска значка, окачена отвън. Приличаше повече на голям търговски център, отколкото на затвор, но щом влязохме вътре, всякакви преструвки, че е нещо друго, бяха зарязани. Изглеждаше точно така, като бихте очаквали да изглежда един затвор.

Минахме през различни проверки за сигурност — досаден ритуал, който винаги ми напомня за онзи дълъг коридор с плъзгащи се, затръшващи се и падащи врати, по който върви Максвел Сمارт в началото на всеки епизод от „Умирай умно“. Мисля, че във филма също го правеха.

Салваторе Лукарели вече ни чакаше, когато влязохме в стаята за свиждане. Беше посърнал, оплешивяващ мъж с двойна брадичка. Вместваше се в представата ми за нечий мил дядо, но не и за най-вдъхващата страх фигура западно от река Мисисипи. От него не се излъчваше осезаема заплаха.

Беше облечен в жълт гащеризон, ръцете и краката му бяха оковани към верига, заключена към метална халка, забита в бетонния под на стаята за свиждане. Светлината, хвърляна от енергоспестяващи електрически крушки, придаваше на кожата му болнав, жълтеникав оттенък.

Монк и аз застанахме срещу него, между нас имаше маса, в случай че Лукарели разкъса веригите си, хвърли се към нас и се опита да изтръгне гръклянците ни с изкуствените си челюсти.

— Благодаря ви, че се срещнахте с мен, господин Монк — каза Лукарели.

— Не исках — каза Монк. — Но се страхувах какво може да ми се случи, ако не го направя.

— Никога не бих ви наранил — каза Лукарели. — Имате уважението ми.

— Но сте наранявал други — припомни му Монк.

Лукарели сви уклончиво рамене и хвърли погледна към мен:

— Виждам, че имате красива нова асистентка.

— Това заплаха ли е? — попита Монк.

— Мислите, че бих я наранил, за да се добера до вас? Каква полза бих имал от това? Ще бъдете твърде разгневен и разстроен, за да свършите каквото и да е. Това е толкова нелепо, колкото и идеята, че съм имал нещо общо с убийствата на онези съдии.

— Така ли? — казах. — И двамата са щели да председателстват процеса срещу вас. Сега нито един съдия не иска да го направи. Вашият адвокат вече твърди, че всички налични съдебни заседатели и съдии са безнадеждно покварени и че е невъзможно да има честен процес. Ще минат месеци, преди да ви изправят пред съда, ако това изобщо стане.

— А докато всичко това продължава, ще бъда в затворническа килия, където не ставам по-млад — каза той. — Ако исках да фалшифицирам процеса, нямаше да убия съдията. Щях да се отърва от свидетелите или от прокурора, или от хората, които са близки до тях. По този начин процесът щеше да приключи бързо и щях да изляза.

— Може би това следва сега — казах.

— Просто ви излагах хипотетична ситуация въз основа на годините, в които гледах „Семейство Сопрано“ — каза Лукарели. — Аз съм ресторантьор. Убивам само омари.

Монк наклони глава и изгледа Лукарели:

— Ако сте виновен за тези убийства, ще го докажа. И ще отида в полицията с онова, което открия, независимо колко плащате на „Интертекст“.

— Знам. Затова се запитайте следното, господин Монк — каза Лукарели. — Ако наистина съм убил тези съдии, защо ми е да правя нещо толкова глупаво, като това, да ви ангажирам по случая?

Съдия Алан Карнеги живееше в Сънсет Дистрикт, която, подобно на Северния плаж, носи име, противоречащо на истината. На Северния плаж вече няма плажна ивица, а макар в Сънсет да има плаж, слънцето е твърде малко.

Кварталът, граничещ с Тихия океан на запад, парка „Голдън Гейт“ на север и Туин Пийкс на изток, почти винаги беше обвит в мъгла, и този ден положението не беше различно.

Най-западният край на Сънсет, където живееше съдията, беше равна, докосвана от пръските на морето плажна общност, състояща се от кафенета, магазини с принадлежности за сърф, барове, магазини за здравословни храни, кръчми, и прихлупени, избледнели от слънцето домове от сиви циментови тухли и дърво и непрекъснато лющещо се дърво.

Всички туристи посещават Хайт Ашбъри, за да хвърлят поглед на шейсетте години, но, ако питате мен, отиват на погрешното място. Шейсетте години на двајсети век наистина са живи в Сънсет Дистрикт, където сякаш почти всички носят сандали или джапанки, и избелели тениски или суичъри. Но, подобно на името на мястото, външността е измамна. Мнозина от редовните посетители на плажа водят двойствен живот като високо платени професионалисти, за да си позволят лукса на един безгрижен живот.

Паркирах до полицейския кордон на една от улиците с жилищни сгради. Излязохме от колата и с лакти си пробихме път през тълпата от репортери и зяпачи. Нека се изразя по друг начин — аз си пробих път с лакти, а Монк се снишаваше предпазливо след мен, прилепил ръце плътно до тялото си, за да не се докосва до никого.

Повдигнах жълтата полицейска лента, като очаквах някой полицај да ни изкрещи, но никой не го направи. Или не ни забелязаха да пресичаме кордона, или, подобно на полицаите от парка „Голдън Гейт“ не бяха разбрали за Монк.

Съдия Карнеги беше проснат на тротоара в неестествена поза, тялото и крайниците му бяха извити под странни ъгли, които ми напомняха за счупена кукла на конци. Предполагам, че така става, когато те прострелят шест пъти и рухнеш на земята, без да те е грижа как ще се приземиш. Разбира се, той вече отдавна не беше в състояние да се тревожи за нищо.

Имаше слънчев загар и цветът на косата му беше с оттенък на кафявото, какъвто не се среща в природата. Носеше суичър, срязани до под коленете джинси и сандали. Запитах се дали носи такива дрехи под съдийската тога на мястото си в съда.

Около дясната китка на съдията имаше увит на клуп край на кучешки повод и от протегнатата му рака и петното кръв на тротоара пред него, изглеждаше, че кучето му го беше влачило няколко фута. Кучето беше изчезнало.

Стотълмайер и Дишър говореха с няколко полицаи и криминалисти, затова не забелязаха веднага Монк, докато той вече не беше приклеknал до тялото.

Но веднага щом ни видя, капитанът се приближи с резки крачки към нас, с пламнало от гняв лице, следван от Дишър.

Понечих да го пресрещна.

— Не е каквото си мислите.

— Искаш да кажеш, че не сте осквернили мястото на престъплението и че този там, дето оглежда трупа, не е Монк?

Сега почувствах как се вбесявам. Дотогава дори не знаех, че мога да се вбеся така.

— Не сме осквернили нищо, капитане. Проявяваме същата загриженост и професионализъм, каквито винаги сме проявявали на местопрестъпленията.

— Тогава бяхте официални консултанти: сега не сте. Вие сте цивилни граждани, на които не е позволено да пресичат полицейски кордон — каза той. — Вече предупредих и двама ви за това. Точно сега нямаме нужда от помощта на Монк, независимо колко много иска да ни я даде.

Хвърлих поглед назад и видях Монк да изучава кървавата диря. Искях да му откупя колкото се може повече време.

— Той не издава нищо, нито дори най-малко късче информация или предположения — казах. — Беше нает от човек, който оценява талантите му и се отнася към него с уважението, което заслужава. Предвид дългогодишната му вярна служба, се надявахме, че ще му отпуснете няколко минути достъп до местопрестъплението като жест на професионална вежливост.

— Не мислиш ли, че малко преиграваш? — каза Стотълмайер.

Свих рамене:

— Струва ми се, че имате нужда от напомняне.

— За кого работи? — попита Стотълмайер.

— За мен — каза Слейд.

Обърнахме се и видяхме към нас да се приближава Ник Слейд. Носеше идеално ушито яке „Бриони“ и памучен панталон, ризата му беше с разкопчана яка. Имаше вид на човек с адски много пари. А дори и да не изглеждаше, колата му със сигурност създаваше това впечатление. Неговото „Бентли“ кабриолет беше паркирано до

полицейския кордон и двама онемели от почуда полицаи го зяпаха оцъклено, сякаш беше хавайска манекенка, рекламираща бикини в тропически стил.

— Защо изобщо си правим труда да ограждаме с кордон местопрестъпленията? — каза Стотълмайер, като клатеше глава. — Добре изглеждаш, Ник. Но пък ти винаги си изглеждаш така.

— Ти също можеш, ако приемеш предложенията за работа — каза Слейд. — Хубава вратовръзка.

Стотълмайер повдигна вратовръзката си на жълти бели и сини ивици.

— Континентален истински полиестер. В „Уол-Март“ можеш да си купиш две за десет долара. Ти вероятно можеш да си позволиш четири такива.

— Не знам защо продължаваш да си стоиш в полицията.

— Харесва ми да нося значка — отговори Стотълмайер.

— Ако това е всичко, което искаш — каза Ник, — аз ще ти дам една.

— Става дума за нещо повече от това.

— Да, и то е броят на цифрите върху чека със заплатата — каза Слейд. — Това е свободата да си вършиш работата, без да ти се пречкат политиката и бюрокрацията. И накрая, това е да имаш всички необходими ресурси, за да я вършиш както трябва.

— Къде е предизвикателството в това? — зачуди се усмихнато Стотълмайер.

Дишър прочисти гърло:

— Аз никога не съм получавал предложение за работа от вас.

Слейд се обърна към него, очевидно забелязвайки го за пръв път:

— Познавам ли ви?

— Ще се запознаете — каза Дишър.

— Защото сте на ръба да се появите във вестникарските заглавия, като разкриете важен случай? — порита Слейд, като посегна да се ръкува с него.

— Защото ще ви изпратя автобиографията си — каза Дишър, като сграбчи ръката на Слейд толкова силно, колкото можеше. Виждах усилието, изписано на лицето му. На лицето на Слейд нямаше никакво. — Лейтенант Рандъл Дишър, отдел „Убийства“.

— Радвам се да се запознаем — каза Слейд, успявайки да прозвучи едновременно вежливо и пренебрежително. Хвърли поглед към Стотълмайер и кимна към Дишър. — Значи този човек е дясната ви ръка?

— И лявата също — каза Дишър, преди Стотълмайер да успее да отговори. — Не оставяйте приятното ми момчешко излъчване да ви заблуди или ще допуснете същата грешка като мнозина типове, очакващи смъртната си присъда. Аз съм прошарен, белязан от битки корав тип.

— Не знаех, че си търсиш работа — рече Стотълмайер.

— Като всеки човек на действието, аз съм винаги отворен към нови предизвикателства — заяви Дишър, като пусна ръката на Слейд и разтърси своята, за да възстанови кръвообращението в нея. — Започнеш ли да се чувстваш твърде удобно, сетивата ти се притъпяват. Аз искам да поддържам моите остри като бръснач.

— Защо не идеш да си ги изостриш, като кажеш на ония полицаи да спрат да точат лиги по колата на Ник и да се погрижат никой друг да не се промъкне покрай полицейския кордон? — каза Стотълмайер.

— С радост ще ги вкарам в правия път — каза Дишър и стрелна Слейд с поглед. — Редовите полицаи не просто ме уважават: боят се от мен. Знаете как е.

Дишър наперено се приближи до полицаите. Мисля, че се опитваше да изглежда строг и суров, но вместо това имаше вид, сякаш хеморойдите му са възпалили.

Слейд поклати глава:

— Моля те, обмисли отново предложението ми Лилънд. В „Интертект“ ще работиш с най-добрите хора в областта на разследването.

— Това е очевидно — каза Стотълмайер. — Наели сте Ейдриън Монк.

Слейд плъзна поглед покрай Стотълмайер към Монк, който се поклащаше ту на една, ту на друга страна и държеше ръцете си протегнати пред тялото. Не можех да кажа дали се мъчи да не заспи или се опитва да погледне нещата от различна перспектива.

— Този човек е гениален, далеч отвъд очакванията ми — каза Слейд. — Няма да повярвате колко много наши случаи разреши само за ден.

— Ще повярвам — каза Стотълмайер. — Е, кой е клиентът ти?
Слейд се усмихна:

— В обикновения случай щях да ти дръпна една трогателна реч за поверителността по отношение на клиентите, но ти съвсем скоро ще откриеш кой е, от източниците си в окръжния затвор. Салваторе Лукарели.

На Стотълмайер му трябваше един миг да смели информацията.

— Забравих да спомена още една добра страна на работата като ченге. Не се налага да целуваш задници на гангстери, та да се докопаш до работа.

— Той дойде при мен. Аз съм като адвокат, Лилънд. Не съдя клиентите си. Просто върша за тях най-доброто, което мога. Той смята, че са му заложили капан и ме нае да го докажа. Или мога, или не мога. Не виждам нищо неморално, неетично или криминално в това.

— Знаеш, че е виновен. Както съдия Стантън, така и съдия Карнеги трябваше да председателстват процеса на Лукарели — каза Стотълмайер. — И двамата бяха екзекутирани в гангстерски стил.

— От жена — напомни Слейд. — Кога за последен път си чувал за мафиотски бос, който наема жени да му вършат мръсната работа?

— Какво те кара да смяташ, че е била жена? — каза Стотълмайер.

— Същите неща, които карат и теб да мислиш така — каза Слейд. — Знам всичко, което знаеш ти, Лилънд.

Слейд погледна през рамо към Монк, който обикаляше в кръг тялото, като се накланяше и правеше пируети като балерина в музикална кутия.

— Може би повече — каза Слейд. Стотълмайер проследи погледа му. — Какво ще кажеш за нещо в стил „услуга за услуга“?

Стотълмайер въздъхна, кимна в знак, че приема, и всички се приближихме до Монк. Дишър също дойде при нас, като се опитваше да поддържа наперената си походка.

— Здравейте, капитане — каза Монк. Имаше тъмни кръгове под очите и изглеждаше още по-блед от обикновено.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Стотълмайер. — Спиш ли?

— Не мисля. — Монк се ощипа. — Не, буден съм. За минутка се усъмних. Но благодаря, че се отбихте. Какво можете да ми кажете за случилото се?

— Не много повече от това, което виждаш тук — Стотълмайер и кимна на Дишър, който измъкна тефтерчето си с пресилено театрален жест.

— Съдия Карнеги извел кучето си на разходка около осем сутринта днес, както прави всяка сутрин. Около осем и петнайсет съседи съобщили, че са чули изстрели. Когато излезли, намерили съдията на земята, а кучето го влачело. Опитали се да стигнат до съдията, но кучето започнало да лае и да се зъби и не ги пускало да се приближат до него. Първите униформени, пристигнали на местопрестъплението, повикали няколко служители от службата за контрол над животните, които тъкмо щели да сложат успокоителна инжекция на кучето, когато се появила съпругата. Кучето се успокоило и тя го отвела.

Стотълмайер поклати глава:

— Униформените е трябвало да оставят онези от службата за контрол на животните да сложат успокоителна инжекция на кучето и да попречат съпругата да види мъжа си така. Вместо това са травмизирали бедната жена. Какво са си мислели, по дяволите?

— Бяха двама новобранци — каза Дишър.

— На които аз ще откъсна главите веднага щом свършим тук — закани се Стотълмайер.

— Имало ли е свидетели на стрелбата? — попита Монк.

Дишър поклати глава:

— Но вероятно е бил същият стрелец с покрито с качулка лице. Един от куршумите е минал през тялото на съдия Карнеги и криминалистите са го извадили. Само от огледа, експертът по балистика е почти сигурен, че куршумът е изстрелян от същото оръжие, с което е убит съдия Стантън. Ще го потвърдят, щом занесат куршума в лабораторията.

Монк изопна плещи:

— Защо убиецът ще използва същия пистолет?

— Защото това е неговият пистолет — каза Дишър.

— *Нейният* пистолет — поправи го Монк.

— Лукарели изпраща послание — каза Стотълмайер. — Искане да е абсолютно сигурен, че всички ще разберем, че убийствата са свързани и че ще последват още, ако не го оставим да се измъкне. За

човек на неговата възраст минималният срок за лишаване от свобода си е все едно доживотна присъда. Ще умре зад решетките.

— Къде живее съдия Карнеги? — попита Монк.

Дишър посочи над рамото на Монк:

— В края на улицата, точно зад ъгъла.

Монк хвърли поглед обратно към тялото. Аз също. И веднага осъзнах какво означава кървавата диря на тротоара.

— Кучето се е опитвало да завлече господаря си у дома — казах.
— Боже мой, това е сърцераздирателно.

Монк погледна обратно към Дишър.

— Някой чул ли е нещо, освен изстрелите?

— Не са чули никакви писъци или автомобили, потеглящи със свистящи гуми, ако това питаш.

Монк кимна и се изпъна съвсем леко. И в този миг разбрах, че мистерията е разкрита. Не ме питайте как, но разбрах. Не само аз. Хвърлих поглед към Стотълмайер и видях, че той също го знаеше.

— Какво? — попита Слейд, уловил погледа, който си разменихме двамата. — Какво пропускам?

— Монк знае кой е убил съдия Карнеги — каза Стотълмайер.

— И съдия Стантън — небрежно рече Монк.

Слейд се наведе към Монк.

— Прошепни ми го на ухото.

— Какво стана със споразумението „услуга за услуга“? — каза Стотълмайер.

— Аз не шепна на ухо — каза Монк.

— Защо не? — попита Слейд.

— Мога случайно да вдишам ушна кал — каза Монк. — И да умра.

— Не можеш да умреш от ушна кал — каза Слейд.

— Аз мога — отвърна Монк с прозявка. Дишър подаде на Монк тефтерчето и химикалката си:

— Можеш да го напишеш.

Стотълмайер перна тефтерчето и го изби от ръката на Дишър:

— И ние искаме да узнаем кой го е направил.

— Щяхме да узнаем. — Дишър вдигна падналото си тефтерче.

— Това, което щеше да напише на единия лист, щеше да остави

отпечатък на листа отдолу. Можех да прокарам молива си по листа и да разкрия какво е написал. Това е стар трик, който научих от улицата.

— От улица „Сезам“ — рече Стотълмайер.

— Не съм готов да кажа кой е убиецът — каза Монк. — Все още има едно нещо, което трябва да узная, преди да съм сигурен, че съм прав. И единственият човек, който разполага с отговора, е вдовицата на съдия Карнеги.

— Съпругът ѝ току-що беше застрелян — каза Стотълмайер. — Горката жена е съкрушена. Не би ли могъл да откриеш по друг начин?

— Трябва да говоря с нея — настоя Монк.

— Трябва ли да е точно сега? — попита Стотълмайер. — Не може ли да почака до утре?

Монк поклати глава. Не съм сигурна дали изразяваше несъгласие с капитана или просто се опитваше да остане буден.

Стотълмайер неохотно се съгласи и тръгна тромаво по улицата. Всички тръгнахме с него.

— Понякога мразя да съм ченге — каза той.

— Тогава напусни и ела да работиш за мен — каза Слейд. — От теб, Монк и Натали ще излезе страхотен екип.

— Странният взвод — казах.

13. Г-Н МОНК САМО ЛАЕ, НО НЕ ХАПЕ

Редицата от къщи на улицата на семейство Карнеги и на съседната улица, и тази след нея бяха буквално еднакви: еднаквостта се нарушаваше съвсем леко единствено от разместеното разпределение на етажите или изнасянето назад на фасадите, за да пресъздадат различни архитектурни стилове, като например френски провинциален, или съвременен космически.

Тези домове се продавали за по четири хиляди долара, когато били построени през трийсетте години на двайсети век, а сега вървяха по осемстотин хиляди долара или повече, ако бяха в добро състояние. Домът на семейство Карнеги беше свеж като мента — буквално, заради цвета си, и в преносен смисъл — заради състоянието си.

В къщите и ярките им цветове имаше нещо карикатурно. Керамичните катерици, зайчета, елени и градински гномове, с които беше осеян пейзажът в предния двор на семейство Карнеги, допълваше приказния ефект.

Стотълмайер почука на предната врата. Почти веднага чухме лаене, ръмжете и драскане, а после — звука на лапи, влачещи се по пода, докато някой се опитваше да удържи кучето. Надявах се, че семейство Карнеги нямат дървени подове в антрето.

След миг лаят прозвуча по-приглушено и далечно и вратата се отвори от жена, която очевидно беше плакала. Носеше джинси и пуловер с копчета на яката, който стискаше плътно притиснат към ризата си. Очите ѝ бяха кървясали от плач. Косата ѝ беше в същия неестествен нюанс на кафявото като тази на съпруга ѝ. Сигурно са използвали една и съща опаковка боя за коса. Това е рядка близост между брачни партньори.

Чух кучето да лае и драска зад някаква врата далеч навътре в къщата и не можах да устоя да хвърля поглед към пода. Плочките в антрето бяха покрити със следи от нокти.

— Госпожо Карнеги — каза Стотълмайер, — изключително много съжалявам, че ви безпокоя точно сега. Надявам се, че ще ми

простите. Имаме още един въпрос, който не може да чака.

Тя кимна и подсмръкна:

— Няма проблем, капитане. Искам да направя каквото мога, за да помогна за залавянето на кучите синове, които ми отнеха съпруга.

— Кучето ви винаги ли лае така? — попита Монк.

— Само в близост до непознати. Той наистина е много мил с хора, на които се е научил да се доверява — каза тя и долната ѝ устна затрепери. — Слава Богу, че беше пощаден. Той ни е като дете. Не мисля, че бих могла да преживея едновременно да загубя Алън и Суити.

Госпожа Карнеги започна да трепери и да плаче, раменете ѝ се тресяха.

Стотълмайер погледна отново към Монк:

— Побързай и си задай въпроса.

— Току-що го направих — каза Монк.

Стотълмайер го изгледа гневно.

— Накара ни да се втурнем тук и да нарушим спокойствието на госпожа Карнеги, само за да я попиташ за кучето ѝ?

— Помислих си също и че би било добра идея да я арестуваме сега и да подсигурих местопрестъплението, преди да е успяла да унищожи още веществени доказателства.

Госпожа Карнеги се изпъна в цял ръст, очите ѝ се разшириха.

Слейд се обърна към Монк, потресен:

— Искаш да кажеш, че тя е убила съдиите?

— Тя го е сторила — каза Монк.

Госпожа Карнеги понечи да затръшне яростно вратата, но Стотълмайер облегна рамо на нея, като ѝ попречи да се затвори.

— Не мисля, че искате да направите това, госпожо Карнеги — каза Стотълмайер: тонът на гласа му вече не беше толкова загрижен. — Може би ще е по-добре да излезете отвън.

Това всъщност не беше предложение и тя го знаеше. Тя неохотно излезе отвън на площадката.

— Съпругът ми, любовта на живота ми, току-що беше убит пред вратата ми — каза тя. — А вие искате от мен да търпя подобно обидно отношение. Кой е този ужасен човек?

— Някой, който никога не е грешил, когато става въпрос за убийство — каза Стотълмайер. — Защо е убила съпруга си?

— Нямам представа — каза Монк.

— Това много ни помага — рече Стотълмайер.

— Сега може ли да вляза обратно вътре? — попита госпожа Карнеги. — Или искате да ме измъчвате още?

— Но знам защо е убила съдия Стантън — допълни Монк. — Знаела е, че съпругът ѝ е определен като резервен вариант да председателства делото срещу Салваторе Лукарели, ако нещо се случи със Стантън. Искала е убийството на съдия Карнеги да изглежда като удар на мафията.

— Вие сте си изгубили ума — каза тя, после се обърна към Стотълмайер. — Би трябвало да се срамувате от себе си.

— Предполагам, че имаш убедителни доказателства — каза Стотълмайер на Монк.

— Имате предвид, освен факта, че тя е жена, че ръстът ѝ отговаря на размерите на велосипеда, и че е обува в маратонките „Найк“, които отговарят на отпечатьците от стъпки в пръстта?

Всички хвърлихме бърз поглед към нея. Не само забелязах, че всичко, което Монк каза, е вярно, но и сълзите ѝ сякаш пресъхнаха и изражението ѝ на скръб се беше превърнало в изражение на едва сдържана ярост.

— В Сан Франциско има хиляди жени, които са със същия ръст като мен, и които имат чифт такива обувки — каза тя. — Жалък дребосък.

— Това е вярно — каза Монк. — Но ние разполагаме и с очевиден.

— Кой? — попита Дишър.

— Суити — каза Монк. — Съседите са съобщили, че са чули изстрелите, но не са казали нищо за кучешки лай.

— Не ми викай Суити — каза Дишър. — Аз съм побелял, белязан от битки корав боец.

— Той говори за кучето ѝ — поясних аз.

— Ако кучето винаги лае в близост до хора, които не познава — каза Монк, — защо не е лаело, когато съдия Карнеги е бил пресрещнат и прострелян от непознат?

— Защото не е бил непознат — каза Стотълмайер и погледна госпожа Карнеги. — Кучето не се е опитвало да издърпа господаря си след стрелбата: опитвало се е да последва вас обратно вкъщи.

— Кучето е започнало да лае едва когато сте побягнали и към него са започнали да се приближават други хора — каза Монк. — И е спряло да лае, едва когато сте се върнали.

Тя изсумтя подигравателно:

— Това ли е всичко, с което разполагате?

— Арестувана сте — каза Стотълмайер. — Лейтенант, прочетете правата на тази жена.

Дишър го направи и извади белезниците.

— От двацет и три години съм съпруга на съдия, капитане. Знам как разсъждават те — каза тя, докато Дишър закопчаваше ръцете ѝ в белезници зад гърба. — Това не са доказателства. Това са необосновани спекулации. Не разполагате с достатъчно доказателства, за да ме задържите за повече от няколко часа.

— Но това е достатъчна вероятна причина да вземем заповед за обиск — каза Стотълмайер. — Колелото и якето с качулката може и да ги няма вече, но още не сте имали възможност да се отървете от пистолета. Това би трябвало да е достатъчно основание да останете в килията, докато открием мотива ви.

Изумената ѝ реакция беше равностилна на признание. Стотълмайер щеше да намери пистолета.

Дишър я отведе. Слейд повика с жест мен и Монк настрани, оставяйки Стотълмайер сам на входната врата.

— Вие наистина сте невероятен, господин Монк — каза Слейд. — Ще се погрижа да получите цялото признание, което заслужавате.

— За да можете да си направите малко реклама — казах.

— Малко реклама за „Интертект“, вашия работодател. Това е бизнес, а рекламата носи клиенти. — Слейд отново се обърна към Монк. — Зад ъгъла са застанали много репортери. Моментът не би могъл да е по-добър. Какво ще кажете да се присъедините към мен на една импровизирана пресконференция, за да увенчаем вашия бляскав миг?

— Бих предпочел да не го правя — каза Монк, като хвърли поглед обратно към Стотълмайер, който още стоеше на площадката пред къщата на госпожа Карнеги.

Слейд проследи погледа му:

— Напълно разбирам. Ще се опитам да не поставям Лилънд или управлението в твърде неудобно положение. Но те могат да винят

единствено себе си за това, че са ви оставили да си отидете.

Бях съгласна със Слейд по тази точка, но нямаше начин той да успее да извърти тази история така, че накрая тя да не унижи Стотълмайер пред медиите.

Разбира се, изходът от случая отново доказваше колко погрешно и дребнаво е постъпил капитанът, уволнявайки Монк, но все още се чувствах неприятно, че го наранявам. Може би новата ни работа, луксозната кола и пълната здравна застраховка бяха по-смекчили гнева ми и ме бяха накарали да изпитвам по-голямо съчувствие към капитана.

Слейд забърза след Дишър и неговата арестантка. Сигурна съм, че Слейд искаше да направи всичко възможно и тримата да влязат заедно във вестникарските снимки и телевизионните новинарски кадри.

Не можех истински да виня Слейд за това и му дължах извинение за онова, което бях казала. Беше прав. Беше прозорливо да се възползваме от шанса и това само подпомагаше репутацията на Монк заедно с тази на „Интертект“.

Дори при това положение не можех да се отърва от чувството, че Монк е експлоатиран, което беше глупаво, като се имаше предвид колко щедро се отплащаха и на двамата ни за детективските му услуги.

— Съжалявам, капитане — каза Монк.

— Няма за какво да съжаляваш, Монк — каза той. — Ник беше прав. Това беше удивителна детективска работа. Имахме късмет, че се появи.

— Беше просто предположение, ей така, на късмет — каза Монк.

— Което аз нямаше да направя, поне не днес и не и по причините, по които го направи ти — каза Стотълмайер. — Щеше да ми хрумне, след като бях изчерпал всякаква възможна връзка с Лукарели, което можеше да е чак след седмици. А дотогава госпожа Карнеги можеше да е унищожила всички вещественни доказателства и да е забягнала на някой тропически остров.

— Щяхте да го разкриете, преди това да се случи — каза Монк.

— Или да получа анонимна информация — каза Стотълмайер.

— Да не би да преосмисляте решението си да освободите Монк от работа? — попитах. — Не че би се върнал, ако го направите.

— Бих — каза Монк. Сръгах го силно с лакът, при което той изохка. Не мисля, че оценяваше напълно всички благоприятни страни на новата си работа. Беше прекалено сънен.

Стотълмайер поклати глава.

— Тогава нямах избор, нямам и сега.

— Това може и да се промени, след като шефът види вечерните новини — казах.

— Възможно е да има промени — каза Стотълмайер. — Но не мисля, че те ще включват Монк. Възможно е да включват мен.

Капитанът си тръгна, с прегърбени рамене. Монк и аз проследихме как си отива.

— Той е добър детектив — каза Монк. Кимнах:

— Просто не е велик детектив, и го знае.

— Може би трябва да се оттегля — каза Монк.

— И да се занимавате с какво? — попитах.

— Да разпространявам благата вест за контейнерите за опаковане на памперси.

— Ще прахосвате природния си талант, а Стотълмайер не би искал това.

— Но ще превръщам света в по-добро място.

— Именно това правите сега — казах.

— Така ли мислиш?

— Вие давате на хората завършек и справедливост — казах и си помислих за съпруга си и останалите без отговор въпроси около смъртта му в Косово. — Това би могло да ми бъде от полза.

— На мен също — каза той, като несъмнено мислеше за неразкритото убийство на съпругата си. — Тогава към кого можем да се обърнем?

Точно когато се готвеше да завие зад ъгъла, Стотълмайер спря и вдигна мобилния си телефон. Разговорът беше кратък и не чухме репликите, но езикът на тялото му ни подсказа, че новините не бяха добри. Раменете му се прегърбиха още повече и той сведе глава.

Монк и аз се спогледахме и настигнахме капитана.

— Какво има? — попитах.

— Беше Каръл Атуотър — каза Стотълмайер. — Бил Пешел е мъртъв.

14. Г-Н МОНК ПОЧИСТВА

Стотълмайер ни каза, че Каръл оставила баща си вкъщи, докато закара сина си на училище и заведе дъщеря си на преглед при педиатър. Когато се прибрала, намерила баща си да се носи по лице в басейна.

Монк настоя да последва Стотълмайер до къщата на Каръл. Макар че изобщо не познаваше Бил Пешел, той смяташе, че му е задължен, задето е въвел чудодейния контейнер за опаковане на памперси в живота му.

Когато пристигнахме, отпред бяха паркирани полицейска кола от поделението в Мил Вали, една „Краун Виктория“ без отличителни знаци, и микробус на „Съдебна медицина“. Съседите стояха в автомобилните алеи и моравите пред къщите си, като зяпаха към къщата и чакаха да се случи нещо интересно.

Полицейският фотограф тъкмо си тръгваше, когато се приближихме до входната врата. Каръл ни посрещна там, все още в мокрите си дрехи.

— Съжалявам, че ви безпокоя, капитане: просто не знаех на кой друг да се обадя. — Тя посочи навътре към всекидневната, където двама униформени полицаи от Мил Вали и един детектив разговаряха с жена в жълто яке от плътна материя с думите „Съдебен лекар“, щамповани с големи букви на гърба. — Не знам как да говоря с тях, нито какви въпроси да задавам.

— Остави всичко на мен — каза той. — Добре е да се преоблечеш в сухи дрехи и да поседнеш за няколко минути. Възможно е да си в шок. Парамедиците не те ли прегледаха, преди да си тръгнат?

Тя поклати глава:

— Само ми е студено. Още не съм успяла да се преоблека.

— Сега можете — казах. — Имате ли нужда от помощ с бебето?

— Тя е при съседите — каза Каръл.

Монк отиде до френските врати и погледна навън в задния двор.

В блещукащата мокра трева до черната ограда от ковано желязо на басейна имаше бял пластмасов стол. Двама асистенти вдигнаха Пешел и го сложиха в торбата за трупове. Всичко, което видях, преди да затворят ципа на торбата и да качат тялото на носилка, бяха белите му три четвърти чорапи без оформена пета. Каръл проследи погледа ни:

— Оставяла съм го сам и преди без никакви проблеми. Никога не съм си представяла, че ще се опита да влезе в басейна.

— Вината не е твоя — каза Стотълмайер.

— Търсих го из цялата къща, преди да ми хрумне да отида в задния двор... и той беше там — каза тя. — Опитах се да го спася, но ми отне толкова много време. Грабнах ключа за катинара, отворих портата и се гмурнах в басейна. Докато стигна до него, вече беше твърде късно.

— Вероятно е било твърде късно още преди да се прибереш вкъщи — каза Стотълмайер. — Не можеш да се обвиняваш.

Обгърнах с ръка мокрите ѝ рамене и я прегърнах да я успокоя.

— Добре е да се преоблечете в сухи дрехи. Ще ви приготвя нещо горещо за пиене — казах. — Кафе ли искате, или чай.

— Чай — каза тя. — Благодаря.

Каръл се запъти с усилие надолу по коридора. Стотълмайер ме погледна.

— Радвам се, че дойде — каза той. — Аз съм ужасен в подобни неща.

— Тогава вървете и направете онова, в което сте добър — предложих.

Стотълмайер въздъхна уморено и тръгна към скупчените полицаи, като им показва значката си, когато се приближи. Излязоха в далечния край на вътрешния двор да се посъветват.

Аз тръгнах към кухнята и забелязах кутия пакетчета чай „Липтън“ на задния плот, недалече от редицата пълни с вода бутилки от алкохол на Пешел.

Тя имаше един от онези малки сифони, които веднага ви осигуряват вряща вода, така че това ме улесни. Докато вземах една чаша за кафе от поставката за сушене и я пълнех с топла вода, забелязах върху плота кърпата, с която Пешел бършеше чашите, и една

чаша, поставена върху салфетка, в пълна готовност за следващия му клиент.

Това, разбира се, ми напомни за Пешел, и аз хвърлих поглед навън.

Монк стоеше във вътрешния двор, където ръбът се допираше до мократа, прясно окосена трева, и се взираше към стола и басейна от другата страна на оградата. На бетона, където беше лежало тялото на Пешел, още имаше локва вода.

Помощниците на съдебния лекар вкараха в къщата носилката с торбата за трупове и през всекидневната я изтикаха до входната врата. Радвах се, че Каръл пропусна това, но бях сигурна, че съседите отвън са изпиташ истинска тръпка при вида на торбата за трупове. Хората обожаваша да протягат шии, за да видят торбите за трупове, стига вътре да не беше закопчан някой техен любим човек.

Отидох до хладилника да потърся мед. Вратите на уреда бяха покрити със семейни снимки, училищни проекти по рисуване, купони за пазаруване и календарът ѝ с ангажименти, всичките — закрепени с магнити, представляващи букви от азбуката. Моят хладилник също беше покрит с разни неща, но в моя случай бяха семейни снимки, бележки, с които двете с Джули напомняхме разни неща една на друга или на себе си, и интересни вестникарски изрезки, които бях залепила за Джули, или тя за мен.

Какво е това, което превръща хладилника в център за свързка и албум за изрезки за семействата? Или защото това е място, където всеки от семейството непременно ще отиде поне един или два пъти през деня? Или просто защото той представлява голяма, празна метална повърхност?

Можете да разберете много неща за членовете на едно семейство от това какво лепят по хладилника си. Например върху този на Монк няма нищо. Той е толкова чист и лъскав, че може да го използвате като огледало.

Намерих буркан с мед в хладилника, капнах малко в чая, после сложих чашата на плота заедно с една лъжичка и захарницата.

Каръл се зададе по коридора по халат за баня и чехли и седна на едно от високите столчета. Обви ръце около чашата с чай, духна го да поизстине, и отпи.

Не каза нищо, а аз не се опитах да водя разговор. За какво имаше да говорим? Каръл изглеждаше погълната от скръбта си или, както предположи Стотълмайер, беше в шок. Кой можеше да я вини?

Погледнах отново навън и видях Монк, приклеknал в двора, как взе нещо с пинсети и го сложи върху дланта на другата си ръка.

Излязох навън под предлог, че искам да видя какво е намислил Монк — не че си направих труда да обяснявам на Каръл. Това беше просто мотивацията зад представлението ми, докато излизах от кухнята. Истината беше, че се чувствах неловко да стоя там и да я гледам как нещастно пие чая си, и имах нужда да се измъкна.

Погледнах надолу към Монк:

— Какво правите?

— Помислих си, че ще помогна на Каръл, като разчистя тази голяма бъркотия.

Всичко, което видях, бяха няколко стръкчета окосена трева и няколко бели късчета изкуствен тор.

— Ако това е представата ви за голяма бъркотия, тогава никога вече няма да ви пусна в къщата си.

— Имаш ли херметична торбичка? — попита той.

Затършувах в дамската си чанта и му дадох една от малките найлонови торбички, които нося със себе си, за да слагам в тях всички използвани кърпички или веществените доказателства, които събира.

Той пусна в торбичката съдържанието на шепата си, а после се изправи и кимна на себе си.

— Това ще я освободи донякъде от напрежението — каза той, като запечата торбичката. — Едно нещо по-малко, за което да се тревожи.

Взех торбичката от него и му подадох кърпичка, преди да успее да поиска.

Стотълмайер, полицаите от Мил Вали и съдебният лекар, които досега стояха скупчени, се разделиха, като футболисти, готови да направят плана си. Той се приближи до нас, а другите си тръгнаха.

— Съдебният лекар казва, че, изглежда, Бил си е ударил тила в парапета, когато е скочил в басейна — каза Стотълмайер. — Вероятно е бил вече мъртъв, когато е паднал във водата.

— Поне не е страдал — казах.

Капитанът кимна и погледна назад към Каръл:

— Може би това е за добро.

— Как така? — попитах.

— По-скоро бих предпочел да умира, отколкото да си изгубя ума пред децата си — каза Стотълмайер. — Бил нямаше да иска да свърши в кухнята на дъщеря си, докато сервира въображаеми питиета и се обажда на полицията с информация за престъпления, станали преди десет години. Може би е имал рядък миг на прояснение и е решил да сложи край на своите и нейните мъки, докато все още може.

— Конкретизирате ситуацията. Чувствахте се неудобно да го гледате как пресъздава сцени от стария си живот, но това не означава, че е страдал — казах. — На мен ми изглеждаше щастлив.

— Ако аз свърша, седнал на масичка за карти в гаража на сина си, вярвайки, че съм в кабинета си и отново ръководя отдел „Убийства“, имаш позволение ми да ме застреляш. — Стотълмайер погледна отново към Каръл, която седеше на плота в кухнята. — По-добре да отида да говоря с нея. Почини си, Монк: имаш вид, сякаш ти е необходимо.

Монк кимна и ние излязохме през страничния двор, като вървахме по пътека през зеленчукова градина.

Аз също бях уморена. Това беше твърде много смърт за един ден, а все още беше само ранният следобед.

Първото, което направих, когато стигнахме в жилището на Монк, беше да взема чекмеджето на колелца и да го изтикам през вратата до „Лексуса“.

— Къде отиваш с това? — възкликна той, като хукна след мен към улицата.

— Нося го вкъщи — казах.

— Но денят още не е приключил.

— За вас е — казах, като отворих багажника на колата. — Работил сте цяла нощ, така че ви се полага да си вземете почивка за остатъка от деня.

— Не искам да си вземам почивка за остатъка от деня.

— Толкова по-зле — казах. — Ще го направите. Ще ми благодарите по-късно.

Прибрах колелцата и плъзнах чекмеджето за папки в колата. Това чекмедже на колелца беше удобно. Помислих си да си взема едно, за да карам покупките вкъщи. Вместо с три курса до колата, можех да го правя на един.

— Ами ти? — попита Монк.

— Какво за мен?

— Ти не си работила цяла нощ — каза той.

Спрях и се обърнах да го погледна в лицето:

— Мисля, че аз също заслужавам един свободен следобед.

— Защо?

— По принцип — казах. — Вас какво ви засяга? Технически погледнато, вече не сте този, който ми плаща.

Той леко се сепна:

— Не съм ли?

— „Интертект“ ми плаща — заявих.

Той се усмихна. Аз също. Мисля, че в този миг той за пръв път осъзна колко страхотна беше тази работа. Затова реших да изясня напълно въпроса.

— Не само това, господин Монк, но те плащат и за д-р Бел.

— Значи мога да го посещавам четири пъти седмично, и ще е напълно безплатно.

— За вас — да. Не и за Слейд. Но съм сигурна, че той ще сметне това за нищожна цена, за да ви поддържа щастлив и продуктивен.

Усмивката на Монк стана по-широка.

— Знам как да прекарам остатъка от деня.

Изстенах. Не ми беше нужно да съм гениален детектив, за да разбера какво има предвид.

— Какво ви кара да смятате, че д-р Бел има свободни часове днес?

— Ако няма, просто ще седя в кабинета му и ще го хвана между сеансите.

— Това страшно ще му хареса — казах.

— Знам — каза Монк.

Оставих Монк в кабинета на д-р Бел, казах му да ми се обади, когато е готов да го взема, и отпраших с пълна скорост, преди да е успял да ми измисли причина да прекарам следобеда с него в чакалнята.

Прибрах се вкъщи, оставих чекмеджето с папките отзад в „Лексуса“, и наваксах с малко изключително важно мотаене.

Сигурно си мислите, че съм свикнала със смъртта след всичките години, които бях прекарала, работейки за Ейдриън Монк. И бях, до известна степен. Вече не извърщах поглед от жертвите на насилствена смърт. Можех да оглеждам изучаващо някой труп редом с Монк, Стотълмайер и Дишър, без да трепна или да ми прилошее. Но след като бях видяла особено кърваво убийство и трагична смърт при удавяне, имах нужда да изпусна парата.

Всичката тази смърт беше тежък товар за носене, както емоционално, така и визуално. Потискаха ме не само мъртвите тела: ставаше въпрос за всичко, което вървеше с това — като например, да се срещна с гангстер в затвора, да се изправя пред отказваща да се разкае убийца на прага на дома ѝ, и да утешавам сломените, измъчвани от чувство за вина любими хора на покойния.

Включете в сметката ежедневното, ежеминутно усилие да се грижа нещата да вървят гладко за Монк като капак на всичко това, и ще разберете защо просто се свих на кълбо върху дивана с пакет начос „Доритос“ със сирене, кутия джинджифилова бира и няколко непрочетени броя на „Венити Феър“, „Нюйоркър“ и „Ентъртейнмънт Уийкли“.

Това, между другото, е тайната ми за поддържане на стройна фигура: щедри количества нездравословна бърза храна, съчетана с дълги часове, в които си седя на задника.

Занимавах се с тази безмилостна тренировка, докато Монк се обади към пет часа да го откарам вкъщи.

Настоях да взема Монк от улицата, защото не исках да се изправям пред д-р Бел, който вероятно щеше да ми е много ядосан, задето съм оставила Монк в чакалнята му, а после съм избягала за целия ден.

Походката на Монк беше направо скоклива, когато се приближи до колата. Намерих това за истински удивително, предвид факта, че не беше спал от ден и половина.

— Как мина с д-р Бел?

— Мисля, че наистина му хареса — каза Монк. — Даваше си вид на раздразнен, но това беше само преструвка за пред другите пациенти. Не искаше те да знаят, че аз съм му любимецът и че брои

минутите в сеансите им, до времето, когато ще може да се върне при мен.

— Вероятно сте прав — казах.

— Обикновено съм — каза той.

15. Г-Н МОНК ЗАПОЧВА РАНО ДЕНЯ СИ

Седях на плажа на Парадайз Айлънд, оставяйки Даниел Крейг да размазва лосион против слънце по целия ми гръб. Лосионът миришеше на кокосови орехи и усещах как малки песъчинки леко драскат кожата ми, докато той нанася хладния крем. Ръцете му бяха груби, но си служеше леко с тях, и аз намирах контраста за опияняващо възбуждащ. Едва се сдържах да не замъркам като котка. Или може би го направих, но звукът беше удавен от звъна на телефона.

Сграбчих телефона, с намерението да го метна в океана, но после отворих очи и видях, че красивият, бял пясъчен плаж, който се простираше във вечността, всъщност е възглавницата до главата ми.

— Ало? — казах, а съзнанието ми още беше наполовина в Сан Франциско, наполовина на плажа с Даниел Крейг.

— Радвам се, че още си будна — каза Монк. — Мислех си за онези папки.

Хвърлих поглед към часовника на нощното ми шкафче. Беше два и двайсет и четири сутринта. Вече не бях на Бахамите.

— Лягайте си, господин Монк — казах.

— Знаеш ли какво ще е забавно? Ако донесеш онези папки обратно в апартамента ми.

— Искате да шофирам до къщата ви в два и половина сутринта, и да ви донеса един куп папки с материали по случаи, за да работите пак цяла нощ?

— Преувеличаваш — каза Монк. — Два и двайсет и шест е.

— Връщам се на плажа — казах и затворих. Зарових лице в топлото местенце на възглавницата си, затворих очи и се опитах да се пренеса отново на Парадайз Айлънд.

Телефонът иззвъня отново. Отворих очи, претърколих се, пресегнах се зад нощното шкафче и изтръгнах телефонния кабел от стената. Телефонът бе принуден да замлъкне. В моята стая, но не и в останалата част от къщата.

Миг-два по-късно вратата ми се разтвори рязко и Джули застана на прага по нощница, като държеше преносимия си телефон.

— Господин Монк е — каза тя. — Искате да отидете с колата до апартамента ми да занесете някакви папки.

— Откажи ми и си изключи телефона — казах и захлупих глава с възглавницата.

— Ще се радвам да ми занесете папките — каза тя. — Ако мога да ви карам „Лексуса“.

Метнах възглавницата настрана и седнах в леглото:

— Наистина ли мислите, че ще оставя седемнайсетгодишно момиче да шофира само в града в два и половина сутринта?

Чух от телефона някакво грачене, подобно на някой от онези гласове на възрастни от анимационно филмче за Чарли Браун. Джули вдигна телефона към ухото си, слуша няколко секунди, а после покри слушалката с ръка:

— Господин Монк казва, че и ти може да дойдеш. Можем да си препечем филийки и да си направим парти.

Направих ѝ знак да ми донесе телефона. Тя ми го подаде. Изключих го и ѝ го подадох обратно.

— Лека нощ — казах.

— Как се предполага да заспя сега? — проплака тя.

— Можеш да броиш „Лексуси“.

Зарових лице във възглавницата и се надявах, че Даниел Крейг още ме чака на Бахамите.

Не ме чакаше. Когато се върнах в страната на сънищата, Даниел си беше отишъл, а Бахамите също бяха изчезнали. Озовах се в някакъв постапокалиптичен ад, живееща в подземен бункер, пълен с контейнери за опаковане на памперси, кърпички „Ует Уанс“ и херметични найлонови торбички за веществени доказателства. Заядене имах само „Уийт Финс“ и бутилирана вода „Сиера Спрингс“.

Събудих се след девет, лепнеща от пот, с пресъхнало гърло и дясна ръка, изтръпнала от това, че беше стояла извита под странен ъгъл под възглавницата ми.

Ах, каква великолепна сутрин.

Извлякох се от леглото. Джули беше отишла на училище и любезно беше оставила недоядената си купичка със зърнена закуска, корички от препечена филийка и празна чаша от кафе на масата, за да бъдат разчистени от мен или някой член на домашната ни прислуга.

Предполагам, че си го заслужавах, задето бях такава лоша майка.

Не бях и кой знае каква асистентка. Бях закъсняла за работа, но не бързах да наваксам за изгубеното време. Монк можеше да обвинява за закъснението ми единствено себе си.

Напълних отново чашата за кафе на Джули с онова, което беше оставила да се топли в каната, пяхнах в тостера една замразена тарталета с мак, за да закуся, и седнах да прегледам „Кроникъл“, който Джули грижливо беше оставила пръснат по цялата маса.

Когато става дума за четене на вестник, аз съм малко като Монк — обичам всички рубрики и страници да са сгънати и подредени, за да започна от първата страница и да карам нататък, докато изчета вестника. Събрах всички части и ги подредих отново.

Частта с първата страница беше последната, до която стигнах, а когато това стана, получих неприятна изненада.

Историята със съдия Карнеги се беше превърнала в новина от първа страница. Ето как започваше:

Полицията арестува Ронда Карнеги, съпругата на съдия Алан Карнеги, и я обвини в извършеното вчера убийство на съпруга ѝ и екзекуцията в гангстерски стил на съдия Кларънс Стантън в парка „Голдън Гейт“ по-рано тази седмица.

Съдия Карнеги беше застрелян на половин пресечка от дома си, докато разхождал кучето си, а съдия Стантън — прострелян многократно предишния ден, докато правел сутрешния си джогинг.

Източници от управлението съобщават на „Кроникъл“ че вниманието на разследването, водено от капитан Лилънд Стотълмайер, е било съсредоточено върху прочутия мафиотски бос Салваторе Лукарели, който тази седмица трябваше да бъде изправен на съдебен процес под председателството на съдия Стантън. След убийството на

този юрист, съдия Карнеги беше определен да заеме мястото му като председател на съда. Не е определена нова дата за процеса.

Решаващият пробив в разследването беше извършен от прочутия детектив Ейдриън Монк, който беше консултант към полицейското управление, докато договорот му бе внезапно прекратен преди няколко дни. Монк незабавно беше нает от „Интертект“ — частна детективска агенция със седалище в Сан Франциско.

„Господин Монк беше дълбоко потресен от тази атака върху съдебната ни система и веднага се заинтересува от случая, но полицията отхвърли предложението му за съдействие“, каза Никълъс Слейд, президент и основател на „Интертект“. „Решително, и с пълната подкрепа на нашите опитни професионалисти, той разнищи случая и откри убедителни доказателства, които полицията беше пропуснала в слепия си устрем да преследва господин Лукарели.“

Капитан Стотълмайер потвърди, че участието на Монк в разследването е изиграло решителна роля и довело до арестуването на госпожа Карнеги в дома ѝ, недалече от мястото на убийството на съпруга ѝ няколко часа по-рано. Тя е задържана без право на гаранция, в очакване на съдебен процес. Капитан Стотълмайер отказа да коментира повече и да разкрие допълнителни подробности, отнасящи се до разследването или до естеството на доказателствата срещу госпожа Карнеги.

Тази седмица в деня на откриването на Конференцията на детективите от отдел „Убийства“ на големите градове в хотел „Дорчестър“ капитанът беше критикуван за това, че неговият отдел разчита на Ейдриън Монк, и за ниския процент приключени случаи, който ще имат, ако приносът на консултанта се изключи като фактор от годишната им статистика.

Не можех да чета повече от статията. Беше твърде болезнено.

Ако това беше представата на Слейд да прояви внимателно отношение към Стотълмайер и да му спести излагането, потръпвах при мисълта какви щяха да бъдат коментарите му, ако не се беше сдържал.

Макар да бях ядосана на Слейд за онова, което беше направил, трябваше да се възхитя на начина, по който беше извъртял историята, за да накара „Интертект“ да изглежда компетентна и загрижена за обществото и да представи Лукарели като жертва.

Запитах се защо Слейд предпочиташе да не разкрива, че Лукарели беше наел „Интертект“ да докаже, че е невинен за убийствата на съдиите.

Може би се тревожеше, че успехът на Монк ще бъде омаловажен, ако хората знаят, че не е бил мотивиран от възмущението от ужасното престъпление, а по-скоро, че Лукарели му е платил, за да го оневини за убийствата.

Свидетелство за уважението на Стотълмайер към Монк, дори за негова сметка, беше фактът, че не оспорваше версията на Слейд за убийствата. Но пък и може би това нямаше толкова общо с желанието му да пощади Монк, отколкото с това да попречи случаят, който бе изградил срещу госпожа Карнеги, да бъде осквернен от съмнение. В края на краищата, както Слейд, така и Стотълмайер бяха съгласни, че Монк е прав, и никой от тях не искаше на госпожа Карнеги да ѝ се размине.

След като прочетох тази статия, се зарадвах, че бях забравила да гледам новините предната вечер. Вероятно всички местни канали бяха разкритикуващ жестоко капитан Стотълмайер.

Изядох си маковата тарталета (и си казах, че е здравословна, защото беше приготвена от брашно и канела, два продукта, които можеха да се намерят в природата, а не създадени в епруветка), взех един бърз душ, облякох се и се отправих към жилището на Монк.

Оставих кутията с папките в колата си, извадих от нея четири издути папки, и ги взех със себе си. Планът ми беше внимателно да му подавам случаите на малки партиди.

Затова можете да си представите изненадата и гнева ми, когато влязох около десет и половина и видях Монк на масата в трапезарията си, с друго чекмедже на колелца до него, с разпръснати пред него книжа и снимки от местопрестъпления. Даниел също седеше на масата, като гледаше в монитора на лаптопа си и пишеше бързо.

Монк беше със същите дрехи като предишния ден. Но това не означаваше непременно, че не се е преобличал, откакто го бях видяла за последен път. Той си купуваше дрехи в големи количества специално, за да може да носи едни и същи дрехи всеки ден, ако иска. Освен това дрехите му не бяха измачкани, но пък и той никога не ги оставяше да се намачкат.

Дори при това положение бях убедена, че не е спал и не се е преобличал. Караше без сън вече две денонощия, а това нямаше как да е добре.

— Добро утро на всички — поздравих с престорена бодрост.

— Добро утро, Натали — отвърна Даниел, толкова наперена и енергична, че ми се прииска да я задуша с една от двете еднакви квадратни декоративни възглавнички на Монк. Но това не беше единственият мотив зад напълно оправданото ми желание да я убия. Налице беше и въпросът с втория класъор за папки.

— Крайно време беше да стигнеш дотук — каза Монк, без да вдига поглед от работата си. — Помислих си, че си заминала на почивка.

— Щяхте да разберете, ако бях заминала на почивка, господин Монк, защото вие също щяхте да сте там и хората щяха да падат мъртви навсякъде около нас.

За нещастие, това не беше заядливо-остроумна забележка: беше си самата истина. Аз вероятно съм единственият турист на Хаваите, в Германия и Франция, чийто ваканционен албум с изрезки и снимки включва фотографии от местопрестъпления. Убийството преследва Монк като обсебен фен. Бихме могли да си направим екскурзия до някой необитаем ледник на Северния полюс и вероятно ще се натъкнем на Отвратителния Снежен човек със забит в гърба кинжал.

— Научихте ли новината? — попита Даниел. — Полицията е открила пистолет в къщата на госпожа Карнеги и експертите по балистика категорично са го идентифицирали като оръжието на убийството. Намерили са там също и велосипеда и якето с качулка. Поела е огромен риск, като е запазила всичко това.

— Предполагам, никога не ѝ е хрумвало, че полицията ще я заподозре толкова скоро — казах.

— Не са те: беше господин Монк — заяви тя гордо. — Вече реши девет случая тази сутрин.

— Десет — поправи я Монк, като затвори една папка и я плъзна към нея. — Похитителят е шофьорът на автобуса. Един истински шофьор на автобус щеше да спре на железопътните релси и да отвори вратата. Той не го е направил.

— Не е ли удивителен? — каза Даниел.

— Трябва да го видите как прескача високи сгради с един скок — казах.

— Госпожа Карнеги е имала връзка с мъж, двајсет години помлад от нея — каза Даниел. — Предполагам, че не е искала да минава през всички неприятности на един развод.

— Убийството наистина намалява съдебните разноси, освен ако не те хванат — казах, като се обърнах към Монк. — Откъде взехте всичките тези папки?

— Ти и Джули не пожелахте да ми помогнете, затова се обадох на Даниел и тя се отби да ги донесе.

— В два и трийсет сутринта? — попитах.

— Дотогава вече беше два и трийсет и пет, а тя ни каза, че е на наше разположение по всяко време на деня или нощта.

— И наистина го мислех. А господин Слейд също нямаше нищо против да го събудя или да отиде до офиса да вземе още няколко отворени случая.

Не бях изненадана, като имах предвид всички успехи и позитивна популярност, които Монк беше донесъл на „Интертект“ в последните двајсет и четири часа.

— Даниел, мога ли да те помоля да поговорим насаме за минутка?

— За какво? — попита Монк.

— Свършиха ми тампоните и си помислих, че може би тя...

Монк размаха ръце във въздуха като обезумял, за да ми даде знак да спра да говоря, а след това си запуши ушите. Беше точно реакцията, която очаквах.

— Излезте навън или може да видя нещо, което не искам — каза той.

Замарширувах към предната врата и Даниел ме последва навън. Щом вратата се затвори, аз се обърнах и рязко забих поглед в лицето ѝ, с което я стреснах.

— Ако не притежаваше черен колан, щях да ти изритам задника още сега — казах. — Какво си въобразяваше, като му донесе тези папки?

— Върших си работата — каза тя. — Той поиска още случаи, по които да работи, и аз ги донесох.

— Не виждаш ли, че не е спал?

— Това е, защото не спира да мисли за отворените случаи — каза тя. — Мислех си, че ако ги донеса, той ще...

— Заспи? — прекъснах я. — Хайде, Даниел, мислех, че имаш диплома по психология. Наистина ли смяташе, че щом му донесеш още папки с отворени случаи, той ще си легне? Или си мислеше колко щастлив ще е Ник, ако господин Монк разреши още дузина случаи преди изгрев-слънце?

Тя сведе поглед към краката си, признавайки вината си, но нямаше да ѝ позволя да се измъкне.

— Той е изтощен — казах. — Нуждае се от почивка. Затова отнесох другата кутия с папки с мен въщи.

— Но той ми се обади и поиска случаи, по които да работи — каза тя с отбранителна хленчеца нотка в гласа. — Какво се предполагаше да направя?

— Каквото е в негов най-добър интерес, дори и ако мисли, че не е — отвърнах остро. — Ако наистина работиш за господин Монк, това е твой приоритет. А точно сега онова, от което той се нуждае повече от всичко, е сън.

— Съжалявам — каза тя.

— Не вредиш на мен, а на него. Сега е твърде късно да отнесеш обратно тези папки: той ги е видял. Вероятно ги е преброил всичките и няма да спре да мисли за тях просто защото не са в къщата му. Но оттук нататък никакви папки повече: ясно ли е?

Тя кимна.

— Надеждата ми е, че ще е толкова уморен, след като ги прегледа, че най-после ще поспи — казах и влязох обратно в къщата.

Тримата прекарахме остатъка от деня като преглеждахме папките и записвахме докладите от откритията на Монк. Единствените, които показваха признаци на умора, бяхме Даниел и аз. Монк беше ентусиазиран, всеки разрешен случай му даваше енергия да се зарови в следващия.

Към шест вечерта вече беше приключил с всички случаи в двата класъора за папки и аз изтръгнах нова клетва от Даниел, че няма да му носи повече. Но той не се забави да попита.

— Къде са останалите? Давай ги.

— Няма повече случаи, господин Монк — каза тя.

— Тук не — каза той. — Можеш да донесеш папките със случаи, които са останали в офиса.

— Това е въпросът — каза тя. — Разрешихте всички налични случаи. Оставихте всичките ни служители без работа. Сега трябва да чакаме да постъпят нови случаи.

Беше толкова убедителна, че самата аз почти повярвах. Той сигурно беше повярвал или сетивата му бяха толкова притъпени от изтощение, че не можа да разкрие лъжата, защото внезапно цялата умора, от която бягаше с работа, сякаш го застигна. Раменете му увиснаха, а погледът му натежа. Той рухна в любимото си кресло.

— Готов съм за още — каза. — Давай.

— Вие ще сте първият, на когото ще се обадим — каза тя.

И тогава проклетият телефон иззвъня. Монк се надигна в стола си и седна с изправен гръб: възможността за разкриване на ново престъпление му вдъхна прилив на енергия.

Искушавах се да не вдигна телефона, но реших, че най-добрият курс на действие е да видя кой се обажда. Ако беше Ник Слейд, или някой друг със загадка за Монк, възнамерявах да затворя телефона и да го излъжа кой се е обадил.

Но не беше никой, обаждат се за нов случай. Беше Каръл Атуотър с покана за бдение.

16. Г-Н МОНК СЕ СЪБУЖДА

Беше смущаващо да бъдем отново в къщата на Каръл Атуотър приблизително по същото време като преди.

При първото ни посещение Бил Пешел беше зад кухненския плот, преструвайки се, че това е бар. При второто ни посещение той лежеше мъртъв отвън, а наоколо имаше полицаи и съдебни медици. А сега, при третото ни посещение, Пешел го нямаше вече, а на плота в кухнята стоеше друг човек и поднасяше истинско вино, бира и безалкохолни напитки на двете дузини приятели и роднини.

Запитах се дали плотът нарочно се използваше като бар в чест на Бил Пешел или беше просто иронично съвпадение. Реших, че е последното. Вероятно използваха плота като бар всеки път, когато имаха гости, независимо дали беше коктейлно парти или бдение. Но дори при това положение, в това имаше нещо стряскащо, особено след като никой още не си беше направил труда да разчисти бутилките с вода на Бил.

Няколко души се мотаеха отвън във вътрешния двор. Видях, че белият стол е преместен от мократа трева, а оградата от ковано желязо около басейна отново е затворена и заключена.

Когато пристигнах с Монк, не очаквах да видя никой познат, освен Каръл Атуотър, разбира се, и Стотълмайер, затова бях удивена, когато открих детектив Пол Брадок, който отпиваше бавно от една бира и говореше с Ник Слейд. От време на време Брадок стрелваше с подигравателна усмивка Стотълмайер, който стоеше сам отстрани, като отпиваше диетична кока-кола и демонстративно ги пренебрегваше (което, предполагам, означаваше, че изобщо не ги пренебрегва).

Монк не се справяше добре с тълпите и малките пространства. Той почти се прегръщаше, с ниско сведена глава, докато си проправяхме с криволичене път към капитана.

— Трябва най-после да си поотпочинал, Монк — каза Стотълмайер. — Отново приличаш почти на себе си.

— Ще ми се да можех да кажа същото за вас, капитане — отвърнах. — Изглеждате изтощен.

— Наистина съм — каза той.

— Трудности в работата? — попитах.

— Кметът и шефът не са в много добро настроение днес — каза Стотълмайер. — Не си ли гледала новините?

Поклатих глава:

— Но вие приключихте голям случай на двойно убийство само за четирийсет и осем часа. Това не ви ли печели някакви бонус точки?

— Не бързото разследване и арестът при убедителни доказателства са нещата, които привличат цялото внимание. — Стотълмайер посочи към Монк. — А това, че имахме нужда от него, за да го направим.

— Съжалявам — каза Монк.

— Недей — тросна се Стотълмайер. — Никога не се извинявай за това, че си най-добрият в работата си, Монк. Хванахме убиеца: това е важното. Всичко друго е дим.

— Димът може да те убие — каза Монк.

— Според теб, всичко може да те убие — каза Стотълмайер.

— Вярно е — съгласи се Монк. — Назовете едно нещо, което не е смъртоносно.

— Топче памук — предложих аз.

— Знаеш ли колко хора умират от задушаване с топчета памук всяка година? — попита Монк. При всеки друг щях да кажа, че въпросът е реторичен. Но съм сигурна, че знаеше точната бройка, не само за миналата година, но и назад чак до времето на Римската империя.

— Кой от тези хора е Фил Атуотър? — попитах.

Стотълмайер посочи с кутийката си диетична кока-кола към мъжа, който сервираше питиета на барплота в кухнята. Един поглед към бухналата, оформена в прическа с помощта на сешоар коса, и Рик Спрингфийлд започна да пее „Момичето на Джеси“ в главата ми.

— Не мислите ли, че е странно, дето Каръл се е омъжила за човек с почти същото име като баща ѝ? — попитах, като се надявах да заглуша с говорене песента в главата си. — Никога не бих се омъжила за човек с име, близко до това на баща ми. Ще трябва да докаже любовта си към мен, като си смени името.

— „Бил“ е съкратено от Уилям, а „Фил“ е съкратено от Филип — каза Монк. — Така че всъщност имената изобщо не си приличат.

— „Бил“ и „Фил“ ми се струват доста близки по звучене — казах.

— Но „Уилям“ и „Филип“ — не — каза Монк.

— Но те не наричат себе си така.

— Но така са имената им — настоя Монк.

— Никога не съм разбирал защо „Бил“ е съкратено от „Уилям“ — вметна Стотълмайер. — Откъде идва „Б“-то?

— Защо „Боб“ е съкратено от „Робърт“? — казах. — Това „Б“ откъде идва?

— Погрешни изписвания, оставени непоправени и, в резултат, останали да заразяват целия английски език — обясни Монк. — Нека това послужи като предупреждение към всички нас колко важно е коригирането.

Никой не можеше да ни обвини, че не водим високо интелектуални разговори. Каръл Атуотър се приближи към нас:

— Благодаря на всички ви, че дойдохте.

— Баща ви непряко промени живота ми завинаги — каза Монк.

— Наистина ли? — попита Каръл. — Как?

— Като придружих капитана дотук, се запознах с контейнера за херметично опаковане на памперси и неговия потенциал да спаси света — каза Монк. — Ще се погрижа баща ви да бъде споменат по време на церемонията за връчване на Нобеловите награди.

Тя се втренчи объркано в него:

— Имате предвид Нобеловата награда?

— Не питайте — казах. — Как се справяте?

— Добре, предполагам — каза тя. — Тази сутрин кремирахме татко и разпръснахме пепелта му пред стария му бар, както искаше. Сега там има „Джамба Джус“, но това няма значение, нали?

— Надявам се, че след това сте я почистили — каза Монк. — Не се предполага да разпръсквате мъртъвци пред ресторанти.

Сръгах го силно и Стотълмайер проговори бързо, за да прикрие грубостта на Монк.

— За мен това място винаги ще си бъде „Кръчмата на Бил“ — каза Стотълмайер. — За всички нас.

Погледнах през рамо към Брадок и Слейд: и двамата ни наблюдаваха.

— И те ли познаваха баща ви?

— Татко им се обажда няколко пъти, откакто се нанесе тук, с гореща информация от деветдесетте години на двайсети век — каза тя. — Ник е бил тук два пъти по-рано. Детектив Брадок дойде за пръв път същия ден, когато вие тримата бяхте тук. В града е за някаква конференция.

— Тримата работехме в полицията по едно и също време. Бил даваше на всеки от нас много надеждна информация за престъпления, които бяха станали или се подготвяха — каза Стотълмайер. — Не знам как решаваше на кого от нас да благоволи да съобщи определен слух. Ако си е имал любимци, никога не съм го забелязвал или не ме е било грижа. Барът му се намирал в сърцето на Тендърлойн, клиентите му водеха потаен и съмнителен живот, и говореха много, когато бяха пияни. Той винаги знаеше какво се говори по улиците.

— А улицата не знаеше ли, че той ви предава тази информация? — попитах.

— Не го разгласявахме, а се съмнявам и той да го е правел. Харесвах Бил, но той играеше двойна игра. Беше точно толкова непочтен, колкото и... — Той внезапно си спомни кой стои там, и смутено наведе глава. — Онова, което исках да кажа, е...

— Знам какво имате предвид, капитане — каза тя, но без никаква неприязън в гласа. — Една от причините, поради които татко издаваше приятелите и клиентите си и ви съобщаваше слуховете, които чуваше, беше за да си затваряте очите за дребните му измами и мошеничества. Обичах баща си, въпреки брадавиците и всичко останало. А той със сигурност имаше много брадавици.

Монк се сви отвратено:

— И го оставяхте да стои в кухнята ви, където се приготвя храната на семейството ви? Където сега ядат и пият гостите ви? Ще трябва да изтърбушите тази кухня чак до гвоздеите.

Каръл се втрени студено в Монк.

— Извинете ме, вероятно е добре да видя как са другите гости.

Тя целуна Стотълмайер по бузата, хвърли още един леден поглед към Монк и продължи нататък.

— Много си чувствителен, Монк — каза Стотълмайер.

— Точно затова не й казах, че тя, семейството й и всички тук, които са консумирали нещо, сервирано в тази бъкаща от брадавици адска дупка, ще трябва да бъдат обеззаразени от екип за отстраняване на опасни отпадъци — каза Монк. — Ще й се обадя утре, когато няма да е толкова травмиращо. Освен това някой трябва да се обади на отдела по здравеопазване за онзи „Джамба Джус“. Хората вероятно цял ден разнасят полепилия се по обувките им, пълен с брадавици Бил Пешел.

Ник се отдръпна от Брадок, за да говори с Каръл, а Брадок се приближи с бавна походка към нас.

— О, каква радост — рече Стотълмайер към приближаващия се Брадок.

— Може би просто се е отбил да поднесе съболезнованията си — предположих.

— Сигурен съм — каза Стотълмайер. — За кариерата ми.

— Хей, Монк, изненадан съм да те видя тук — каза Брадок. — Не знаех, че си познавал стария Били.

— Не съм — каза Монк. — Срегнах го за пръв път преди няколко дни. Беше приятел на капитана.

Брадок кимна:

— Това се връзва. На теб не ти трябва подхвърлена информация, нали, Монк? Ти можеш да приключиш един случай без помощ, за разлика от нашия Лилънд. Той се нуждае от цялата помощ, която може да получи.

— Прав си, Пол, така е. Необходими са ми уникалните умения и специалните отношения на хората около мен, за да свърша работата.

— За да компенсираш собствените си слабости — каза Брадок. — Тъжно е.

— Предполагам, че именно затова аз съм капитан в отдел „Убийства“ в големия град Сан Франциско, а ти раздаваш глоби за неправилно паркиране в миниатюрното пустинно градче Банинг.

Лицето на Брадок придоби яркочервен цвят. Сигурно още от самото начало яростта му беше съвсем близо до повърхността.

— Доколкото чувам, няма да имаш тази работа още много дълго.

— Може и така да е — каза Стотълмайер. — Но пак е работа, която ти никога няма да получиш.

— Единствената разлика между теб и мен е той — каза Брадок, като посочи рязко в посока на Монк. — Без твоя малък Рейнман, ти си нищо.

— Което все пак ме прави по-добро ченге, отколкото ти някога ще бъдеш. Аз си изграждам случаите като си служа с доказателства, а не с насилие — каза Стотълмайер, гледайки как ръката на Брадок се сви в юмрук и смачка празната метална кутия, която държеше. — Да не се опитваш да изтръгнеш признания от тази бирена кутия?

Брадок замахна с юмрук към Стотълмайер, който ловко го парира с лявата си ръка, като оплиска хората наоколо с диетична кока-кола, и го удари в носа с дясната.

Детективът залитна назад, като се блъсна в двама опечалени и предизвика незабавно оживление в стаята. Сега всички гледаха. Ник изглеждаше смутен, а Каръл беше смазана.

Вбесен и окървавен, Брадок замахна отново, но Стотълмайер с лекота се промуши под ръката му и силно удари детектива с юмрук в корема, при което той се преви на две.

Стотълмайер затвърди резултата с прав удар в брадичката, от който Брадок залитна назад през отворените френски врати към задния двор, където загуби опора, хлъзна се по задник и падна върху мократа трева, сякаш беше пързалка.

Капитанът се готвеше да нанесе нов удар, но Слейд го сграбчи в гръб и го удържа.

— Лилънд — каза Ник. — Достатъчно. Намираш се на бдение, за Бога.

Изглежда това рязко изтръгна Стотълмайер от яростта му. Фил Атуотър и още двама мъже помогнаха на Брадок да се изправи.

Брадок беше замаян и раздърпан. По бялата му риза имаше пръски кръв от размазания му нос, а отзад панталоните му бяха целите мокри и изцапани от тревата.

Погледнах през рамо към Монк, който подмина Стотълмайер и Слейд и излезе на двора. Беше наклонил главата си под ъгъл, като наблюдаваше ситуацията, сякаш никога преди не беше виждал такова нещо.

— Никога преди ли не сте виждали да удрят някого с юмрук? — попитах, когато отидох при него. — Ако Стотълмайер не го беше ударил, може би аз щях да го направя.

— По панталоните му има петна от трева — каза Монк.

— Така става, като се подхлъзнеш по мокра трева.

— Или вървиш по нея по чорапи — каза Монк. — Моравата е толкова зелена и тучна, защото се полива всеки ден по едно и също време. Вчера също беше мокра, но по чорапите на Бил Пешел нямаше петна. Бяха чисто бели.

Беше прав. Спомних си как видях обутите в къси чорапи крака на Пешел, точно преди да го закопчат в торбата за трупове.

— Може би хлорираната вода е отмила петната — каза Ник.

Изречено като от човек, който никога не е прал цяла пералня детски дрехи. Но Каръл беше и, ако съдех по ужасеното изражение, което бавно се появяваше на лицето ѝ, започваше да проумява намека в забележката на Монк.

Стотълмайер и аз със сигурност започвахме проумяваме. И двамата имахме деца. Петната от трева не се изпират лесно, ако изобщо някога се изперат. Следователно фактът, че по чорапите на Бил нямаше петна, можеше да означава само едно: Не беше вървял през тревата.

Капитанът сви рамене, за да измъкне ръцете си от разхлабената хватка на Слейд, и пристъпи напред.

Монк вдигна един бял пластмасов стол, сложи го на тревата близо до оградата и ми махна с ръка да се приближа.

— Застани върху него — каза той.

— Защо не застанете вие?

— Страхувам се от височини.

Въздъхнах, хванах се за горния край на оградата за опора, и стъпих върху стола. Той се разклати и под тежестта ми потъна в подгизналата морава с влажен, жвакащ звук.

— Не тежиш и наполовина колкото Бил Пешел — каза Монк. — Но столът, върху който е стоял, не беше потънал в ливадата. Беше точно отгоре.

— Може би някой от съдебните медици, полицаите, или полицейският фотограф, е преместил стола — предложи Стотълмайер.

— Тогава някъде покрай оградата на басейна би трябвало да има четири дупки, които столът е направил в тревата.

Монк се наведе и тръгна бавно, като обикаляше целия басейн. Вървеше много, много, много бавно. Толкова бавно, че съм почти

сигурна, че пътъм броеше стръкчетата трева.

Всички мълчаха и наблюдаваха Монк. Дори Брадок беше замръзнал на място, притиснал кърпа към окървавения си нос.

След сякаш цели часове на раздразнение и напрежение, Монк се върна при мен, наклони глава на една страна, после на друга, изопна плещи и после се обърна към тълпата.

— Бил Пешел не е стъпил върху стол, не се е прехвърлил през оградата, и не е скочил в басейна — каза Монк. — Бил е убит.

17. Г-Н МОНК РАЗПИТВА НАОКОЛО

Не след дълго гостите си отидоха и тълпата в къщата на Каръл Атуотър се състоеше от ченгета и криминалисти от полицейското управление на Мил Вали. Дори Каръл и семейството ѝ си бяха отишли, предпочитайки да пренощуват в хотел. Запитах се дали сега щяха вече изобщо да се върнат в тази къща.

Стотълмайер и Слейд останаха. Капитанът — за да защитава интересите на Каръл, а Слейд — за да разгласи своите.

Слейд не пропусна да напомни на Монк, че работи за „Интертект“ и че всякакви по-нататъшни наблюдения, които иска да сподели, трябва да минат първо през него.

— Не знам какви съдебномедицински доказателства се надяват да открият — каза Слейд, като наблюдаваше как криминалистите си вършат работата. — Местопрестъплението беше безнадеждно компрометирано и осквернено. Дворът е поливан, което несъмнено е отмило следите, и всичко е тъпкано и докосвано от десетки хора след смъртта на Пешел.

— Искате да кажете, убийството му — рече Монк.

— Те просто следват установената процедура — каза Слейд. — Знаят също така добре както вас и мен колко е напразно.

— Аз съм виновен, че доказателствата са изгубени или съсипани — каза Монк. — Видях всички неща, които не си бяха на мястото вчера, и не сглобих ситуацията. Какво ми става?

— Бяхте уморен — казах, като стрелнах с гаден поглед Слейд, който явно не се подведе.

— Но всичко е било право пред очите ми — каза Монк.

— И пред моите, и пред техните — каза Стотълмайер, като кимна към полицаите от Мил Вали. — Аз поне съм свикнал да ми убягват уликите, които виждаш ти. А те не са. Те наистина се чувстват като глупаци.

— В такъв случай това е идеалният момент да ги уведоим, че услугите на Монк са на разположение чрез „Интертект“ — каза Слейд,

извини се и се отдалечи от нас, за да се опита да отмъкне нов клиент.

— Кой би могъл да иска смъртта на Бил Пешел? — попита Монк.

— Всеки, отишъл в затвора заради информация, която той е дал на полицията — казах.

— Защо да чака досега? — попита Стотълмайер. — Пешел се оттегли и се премести във Флорида преди десет години.

— Може би убиецът току-що е бил освободен от затвора — предположих. — Или може би на убиеца му е отнело дълго време да разбере, че именно Пешел го е издал. Или може би едва наскоро е научил, че Пешел се е преместил отново в района на Залива. Може би причината е във всички тези неща, взети заедно.

— Това са много предположения — каза Стотълмайер.

— Мислех, че предположенията са вашият специалитет — казах.

— Моят специалитет няма значение — каза Стотълмайер. — Това убийство е извършено в Мил Вали. Нямам пълномощия тук.

Слейд отново се приближи до нас.

— Току-що научих, че Полицейското управление на Мил Вали има политика да не наема хора да вършат работата, за която се плаща на тях. Няма пари за хвърляне на вятъра като полицията на Сан Франциско. Това е директен цитат.

— Лош късмет за теб — каза Стотълмайер.

— Ще си променят мнението след няколко седмици безизходица — каза Слейд.

— След няколко седмици ще е твърде късно — каза Монк. — Следата ще изстине.

— Ти вече разкри за мен куп случаи, които бяха по-стари от няколко седмици — отвърна Слейд.

— Това е различно — заяви Монк. — Да, полицията на Мил Вали знае, че на някой убийството ще му се размине безнаказано, ако не си ти — каза Слейд. — Ти ги постави в неловко положение. Няма да могат да пхнат този случай в някое чекмедже, ако не стигнат доникъде с него. Ще трябва да се обърнат отново към нас. Обществеността ще ги подложи на натиск да го направят.

— Откъде ще знае обществеността нещо по въпроса? — попита Стотълмайер.

— Днес тук имаше много хора — каза Слейд. — Станалото ще се разчуе. И този следобед смятам да изпраля изявление за пресата. Ще се видим по-късно.

Слейд си тръгна.

Стотълмайер въздъхна и ни погледна.

— По-добре да се връщам в кабинета си, ако предположим, че още имам такъв.

— Защо сте такъв песимист? Убийствата на съдия Стантън и съдия Карнеги бяха разкрити. Това е стара новина — казах. — Днес ще има други заглавия. Шефовете ви не може да са ви толкова разгневени, както вчера.

— Току-що ударих с юмрук полицай по време на бдение — припомни ми Стотълмайер.

— Той си го търсеше — казах.

— Вярно, но не мисля, че шефът ще го приеме така.

— Кой казва, че той изобщо ще узнае?

— Брадок ще се погрижи той да узнае — отговори Стотълмайер. — Всеки полицай на конференцията ще го попита как са му смачкали носа, и той ще им каже, макар че ще скалпи историята така, че той да изглежда страхотен герой, а аз да се окажа разбеснял се психопат.

— При обаятелния му характер вероятно това не е първият път, когато някой го удря — казах.

Стотълмайер поклати глава.

— Брадок е свикнал да раздава тупаници, не да ги получава. Винаги го е закрилял авторитетът на значката му. Повечето хора се страхуват да го ударят в отговор. Не е свикнал с битка, която не е предварително решена в негова полза, още преди да замахне с юмрук. Няма да приеме добре това.

— Не Брадок е този, за когото се тревожа — каза Монк. — Какво ще правим по въпроса с убийството на Бил Пешел?

— През по-голямата част от живота си Бил е живял и работил в Сан Франциско. Твърде вероятно е случилото се тук да е започнало от другата страна на Залива, на моя територия — каза Стотълмайер. — Убийството може и да е извън моята юрисдикция, но във всеки случай ще поразпитам наоколо.

— Аз също — каза Монк.

Стотълмайер кимна и се отдалечи. Щом си отиде изгледах Монк.

— Кого ще разпитвате?

— Даниел — каза Монк.

— Но никой не ви е наел да разследвате това убийство — казах.

— Аз наех себе си — рече Монк.

Докато пътувахме обратно към Сан Франциско, Монк се обади на Даниел Хосак и я помоли да изрови цялата възможна информация за Бил Пешел, дъщеря му и съпруга ѝ. Тя обеща да предостави на Монк предварителен доклад утре.

— Разбирам защо искате сведения за Бил Пешел — казах. — Но защо за останалите?

— Ти ми спомена, че Пешел е спечелил много пари от продажбата на бара си и някакви акции.

— Каръл каза, че бил един от първите инвеститори в InTouchSpace.com, който е най-големият сайт от типа „социална мрежа“ на земята.

Монк ме погледна неразбиращо, затова обясних за какво говоря.

— Това е онлайн общност, в която милиони хора споделят информация за себе си, за интересите и хобитата си, създават нови приятелства, възобновяват отношения със стари приятели, и играят всевъзможни игри.

Монк все още ме гледаше неразбиращо.

— Нека го изложи по друг начин — казах. — „InTouchSpace“ ви позволява да общувате с други хора, без дори да излизате от къщи или наистина да се срещате с друго човешко същество от плът и кръв. Всъщност може да ви хареса. Ние с Джули го използваме. Също и Амброуз. Много е активен там.

— Брат ми разговаря с непознати чрез компютъра си?

— Той страда от агорафобия — припомних му. — Как иначе ще общува с хора?

— Защо би искал да го прави?

— Защото е човешко същество — казах. — А човешките същества се нуждаят от взаимоотношения.

— Не и ако искат да останат здрави — каза Монк. — Взаимоотношенията не са хигиенични.

— Те общуват чрез компютър — казах.

— Никога ли не си чувала за компютърни вируси?

Виждах, че това беше просто поредният спор, който нямаше да спечеля. Освен това, толкова се отдалечавахме от темата за убийството на Бил Пешел, че почти бях забравила довода, който първоначално исках да изтъкна.

— Наистина ли смятате, че Каръл Атуотър е убила баща си?

Монк сви рамене:

— Може би в допълнение към акциите си, Бил е притежавал и солидна застрахователна полица. Разполагаме само с нейната дума за случилото се онази сутрин. Ами ако всичко е лъжа? Няма да е първият път, в който алчността е довела до убийство.

— Трудно ми е да повярвам, че е треснала баща си по главата, блъснала го е в басейна, а след това е инсценирала нещастния случай, докато дъщеря ѝ е била в къщата.

— Съвсем лесно е да проверим историята ѝ. Но имам други причини да науча повече за нея и съпруга ѝ. Убийството може да не е имало нищо общо с миналото на Пешел. Може да е било свързано с нещо, в което Каръл и Фил са замесени. Може да е било един вид предупреждение. Или може би Пешел е прекъснал извършване на обир.

— С други думи, нямате представа какво търсите.

— Търся убиец — каза той.

Докато Даниел не се свържеше отново с нас, няхаме какво да правим по разследването на смъртта на Пешел. И тъй като бяхме приключили с всички отворени случаи в „Интертекст“ — е, поне доколкото Монк знаеше — няхаме нищо друго за вършене.

Монк стигна до това заключение още по-бързо от мен и ме помоли да го закарам до кабинета на д-р Бел, така че да опита да вмъкне няколко сеанса между другите пациенти.

Отново оставих Монк и побързах да изчезна.

Използвах времето, за да изпълня някои поръчки на Монк — да напазарувам, да прибера дрехите му от химическото чистене, да занеса всичко в жилището му и да го прибера. Всъщност беше удоволствие да изпълнявам тези задачи, без да е до мен, превръщайки онова, което би трябвало да е двучасово изживяване, в шестчасово изпитание.

В шест часа той ми се обади да го взема. Когато спрях колата пред викторианската къща, където живееше и работеше д-р Бел, намерих Монк и доктора, седнали заедно на предната веранда.

Почувствах как стомахът ми се стяга. Знаех, че ще загазя сериозно, но надянах на лицето си усмивка и се престорих, че съм в пълно неведение за каквито и да е прегрешения.

Монк тръгна към колата, но д-р Бел го спря.

— Ейдриън, току-що осъзнах, че на бюрото ми има само три подострени молива.

— И излязохте от кабинета си? Какво сте си въобразявали?

— Трябва да съм бил затормозен — каза той. — Обръщах такова остро внимание на проблемите ти, че всичко друго стана маловажно.

— Разбира се, това е напълно естествено. Стойте тук: аз ще се справя с проблема — каза Монк и се втурна обратно вътре, сякаш на печката се беше подпалила мазнина.

Д-р Бел се приближи до колата откъм страната на пътника и се наведе вътре през отворения прозорец да говори с мен. Беше почти плешив, с късо подрязани сиви мустаци и брада. Свободният му черен пуловер с поло яка и сините джинси му придаваха далеч по-небрежен вид от онзи, в който го познавах.

— Искаш ли да ми кажеш какво става, Натали?

— Добре съм, благодаря.

— Аз не съм — каза д-р Бел. — Вече на два пъти се случва Ейдриън да седи в чакалнята ми часове наред, в опити да вмъква петминутни терапевтични сеанси между останалите ми пациенти или да седи в кабинета, докато те имат час.

— Предполагам, това означава, че наистина ви харесва — отговорих. — Това е добре, нали? Сигурна съм, че сте се притеснявали дали ще се научи да ви се доверява така, както се доверяваше на д-р Крогър. Е, сега знаете, че ви се доверява. Поздравления.

Д-р Бел се усмихна:

— Аз съм негов психиатър, а не негова бавачка. Не можеш са го оставяш тук всеки път, когато искаш малко свободно време.

— Тук не става дума за мен — поясних аз. — Става дума за господин Монк. Той има нужда от вас, а новата му здравна застраховка ще покрие допълнителните сеанси.

— Не става въпрос за парите. Става въпрос за удобството и правото на поверителност на другите ми пациенти — каза д-р Бел. — Ако Ейдриън има свободно време, навярно може да си намери някакво хоби или новият му работодател може да му възлага допълнителни случаи, за да го държи зает.

— Вие не разбирате — казах. — Господин Монк ще се преумори до смърт.

— Тази съдба е за предпочитане пред това, пациентите ми да го убият в чакалнята ми — каза д-р Бел. — Или аз да го направя със собствените си ръце.

Монк изтича навън:

— Погрижих се за всичко, д-р Бел. Кризата е предотвратена.

— Благодаря ти, Ейдриън — каза д-р Бел. — Това е голямо облекчение.

— Значи, утре по същото време?

— Не мисля — каза д-р Бел.

— Защо не?

— Ще имаш много работа — каза д-р Бел, отправяйки думите си по-скоро към мен, отколкото към Монк.

— Откъде знаете?

— Наречи го предчувствие — отвърна д-р Бел.

18. Г-Н МОНК И ГОЛЕМИЯТ СЛУЧАЙ НА ДИШЪР

Предчувствието на д-р Бел се оказа вярно. Когато на другата сутрин пристигнах в апартамента на Монк, го заварих вече усърдно да се труди на кухненската маса, а до него имаше чекмедже на колелца, пълно с папки.

Още случаи от „Интертект“.

Черен пояс или не, щях да изрита стегнатия малък задник на Даниел на улицата.

— Къде е тя? — запитах.

— Коя? — попита Монк.

— Даниел Хосак.

— Нямам представа — отвърна Монк. — Но се надявам, че където и да е, ми събира информацията, която поисках.

— Тогава, щом тя не е тук, кой ви донесе всички тези папки?

— Един детектив от „Интертект“ дойде вкъщи рано-рано тази сутрин — каза Монк. — Цялата тази реклама трябва да е донесла лавина от нови случаи. Хубаво е, че все още нямаме с какво да продължим по случая Пешел, защото съм затрупан. Мога първо да разчистя тези случаи.

Обърнах се и тръгнах обратно към вратата.

— Къде отиваш? — попита той.

— В „Интертект“ да видя дали на Даниел няма да й дойдат добре още един чифт ръце.

Смятах да използвам ръцете си по същия начин както Стотълмайер ги бе използвал спрямо Брадок.

— Това е добра идея — каза Монк. — Много се радвам да видя, че двете така добре се сработват.

Продължих да вървя, за да не види бесния ми гняв. Наруших няколко правила за движение на път за центъра и вече бях разярена, когато стигнах до офиса на Монк в „Интертект“.

Даниел седеше на бюрото си и бързо пишеше на компютъра си. Рязко насочих пръст към нея.

— Ела с мен — казах, като измарширувах покрай нея и влязох в кабинета на Монк. Щом влезе, затръшнах вратата зад гърба ѝ.

— Какво не е наред? — попита тя, олицетворение на невинността.

— Ти — казах. — Уволнена си.

Очите ѝ се разтвориха широко:

— Защо?

— Предупредих те да не пращаш повече папки на господин Монк, а ти въпреки това го направи — казах. — Ти се грижиш за „Интертекст“, а не за господин Монк. Това е неприемливо.

— Не знам за какво говорите.

— Още едно от онези чекмеджета за папки на колелца е било доставено в апартамента му тази сутрин. Не се е дотъркаляло само дотам.

— Не съм ги изпратила аз — каза тя гневно, но разбрах, че гневът не беше насочен към мен. — Не бих причинила това на него или на теб.

— Ако не си ти, кой тогава го е направил?

Лицето ѝ се напрегна и тя хвърли поглед към вратата.

— Само един човек има пълномощия да изпраща папки на когото и да било.

Начинът, по който го каза, не остави голямо съмнение за кого говори. Знаех, че ѝ дължа извинение, но не исках да правя нищо, което щеше да забави инерцията ми или да охлади гнева ми.

Отворих рязко вратата, измарширувах надолу по коридора и профучах покрай напетата секретарка на Слейд, като отворих вратата на ъгловия му офис и влязох без покана. Секретарката му се опита да изтича след мен, но бюстът ѝ беше прекалено голям и тежък, за да ме настигне.

Слейд се бе привел над стик за голф с железен край, издаден от външната страна, и вкарваше топки за голф в нещо, подобно на сребърна лопатка за смет, върху която бяха гравирани думите: „Международен турнир по голф на INTOUCHSPACE“. Кабинетът му беше по-обширен от апартамента на Монк. По стените имаше много

негови снимки, на които бе обгърнал с ръка разни знаменитости, повечето от тях — жени.

— Какъв сте — безчувствен, алчен, или чисто и просто глупав? — попитах.

— Мога да бъда всичко гореизброено — отговори Слейд. — Предполагам, че зависи от ситуацията и колко алкохол се сервира.

Слейд отпрати секретарката си с махване на ръка и тя затвори вратата зад гърба ми.

— Чували ли сте израза „да убиеш гъската, която снася златните яйца?“ Е, точно това правите вие с господин Монк — казах. — Възлагате му прекалено много работа.

— И му плащам щедро за нея. Не само това: той приключва случаите толкова бързо, колкото му ги възлагам. На него му харесва.

— Децата обичат сладолед, но това не означава, че им позволявате да се тъпчат до насита с него — казах — Той не може да продължава с това темпо.

— Не съм чул никакви оплаквания от него.

— Чувате ги от мен — заявих. — Колкото до сегашния момент, той си взема почивка.

— Работил е само четири дни и вече иска ваканция? Това трябва да е рекорд.

— Такъв е и броят на случаите, които разреши за вас тази седмица — казах. — Това не подлежи на обсъждане. Ако не ви харесва, уволнете го.

— Може би просто ще уволня вас — каза той.

— Господин Монк ще ме последва — казах.

— Защо? Вече не му се налага да разчита на вас — каза Слейд. — Мога да му осигуря всички асистентки, които поиска.

— Тогава ме уволнете и ще видите какво ще стане — казах.

Той ме гледа в продължение на една дълга минута, после лицето му разцъфна в усмивка:

— Да не реагираме пресилено, госпожице Тийгър. Монк определено си заслужи почивка. Можем да подновим тази дискусия другата седмица.

— Не, няма — отсякох аз. — Отсега нататък всичките му случаи ще минават през мен и аз ще му ги разпределям както сметна за подходящо.

— Много закрилнически сте настроена към господин Монк — отбеляза Слейд.

— Ако сте достатъчно прозорлив, и вие ще сте такъв. Той ще донесе много пари на „Интертект“, ако се отнасяте към него както трябва. Предлагам да започнете сега.

Врътнах се на пета и излязох. Даниел чакаше пред вратата заедно със стреснатата секретарка на Слейд. Профучах право покрай тях и се запътих обратно към кабинета на Монк. Даниел забърза зад мен, като ме настигна щом влязох вътре. Затвори вратата след себе си, а аз се отпуснах в стола зад бюрото на Монк.

Започнах да треперя. Мисля, че всичко се дължеше на излишъка от адреналин във вените ми.

— Дълга ти извинение — казах.

— Не се притеснявай — каза тя. — Беше страхотна.

— Какво имаш предвид?

— Чух какво каза на Ник. Целият офис чу.

— Толкова високо ли говорех?

— На практика ревеше. Господин Монк има голям късмет, че си на негова страна.

— Той може и да не си помисли така, когато открие какво съм направила.

— Именно това, което правиш, му позволява да успее — каза Даниел. — Той е най-добрият детектив на света, защото ти си негова асистентка.

— Ако се подмазваш за повишение, правиш го не пред когото трябва. Технически, работиш за човека, на когото току-що крещях.

Тя се усмихна:

— Мисля, че мога да науча от теб точно толкова много, колкото научавам от господин Монк.

— Като говорим за учене — казах, нетърпелива да сменя темата, — с каква информация разполагаш по случая на Пешел, която мога да занеса на господин Монк?

— Още работя по докладите с биографична информация. Полицията в Мил Вали обаче успя да открие следи от кръв и кожа на ръба на кухненския плот, които при съпоставката се оказа, че принадлежат на Бил Пешел — каза тя. — Съдебният лекар направи

повторен оглед на раната на главата на Пешел и сега смята, че я е получил в кухнята, а не в басейна.

— Блестящо умозаключение от нейна страна — казах.

— Но необходимо — каза тя. — Сега е потвърдено, че смъртта на Пешел не е била нещастен случай.

— Беше потвърдено в мига, когато господин Монк каза, че е убийство — рекох аз. — Това е още едно нещо, което ще научиш. Когато става въпрос за убийство, той никога не греши.

Това, което ще прочетете сега, и на няколко места по-късно в тази история, се случило на лейтенант Ранди Дишър, когато не съм присъствала. Не съм четец на мисли, затова не мога да ви разкажа от първа ръка какво се е случило. Но чух достатъчно за станалото от него и от останалите участници, за да мисля, че мога да ви дам добра представа за станалото.

Когато Дишър си мечтаел да бъде ченге, попълването на планини от книжа не било част от фантазията. Но именно така прекарваше по-голямата част от времето си, когато би трябвало да е из улиците, проследявайки улики, щурмувайки синдиката, и фучащ из Сан Франциско в зелен „Мустанг“ модел '68 като Стийв Маккуин в „Булит“.

Именно с това бил роден да се занимава, а не с някакви си книжа. Именно затова станал ченге. И именно затова прякорът му бил „Булит“. Той си го дал сам още в първия си ден в полицейската академия, но, по причини, които така и не проумял, прякорът не му останал.

Нито пък „Мръсният Ранди“.

Но той упорствал. През годините случайно подхвърлял прякора в разговори, когато моментът му се струвал подходящ, а всеки път, щом в отдел „Убийства“ се прехвърлел нов детектив, Дишър се представял по следния начин:

— Добре дошъл в отдел „Убийства“, човек. Аз съм лейтенант Ранди Дишър, но всички ми викат Булит.

Направил го отново преди няколко дни, когато в отдела постъпил детектив Джак Лансдейл. Но този път се опитал да манипулира ситуацията допълнително, за да подобри шансовете си.

— Как те наричат? — попитал Дишър.

— Джак — отвърнал онзи.

— Имам предвид, какъв ти е прякорът?

— Нямам такъв.

— Ето какво ще ти кажа: измисли си някакъв, и аз ще те наричам така — предложил му Дишър. — Съвсем скоро всички ще го подхванат. Какво ще кажеш за Джак Чакала^[1]?

„Месечинестото лице“ би било по-подходящо — помислил си Дишър. Ако се съдело по лицето на Лансдейл, бил чоплил всяка пъпка, която получавал като тийнейджър. Сигурно е имал много пъпки.

— „Джак“ е добре — казал Лансдейл.

— Но може да е съкратено от „Чакала“ — настоявал Дишър. — Научих, че си като диво куче, когато се захванеш с някой случай.

Дишър му намигнал силно. Не бил чувал нищо за Лансдейл, макар да бил съвсем сигурен, че собствените му подвизи досега вече са се превърнали в легенда.

— Не, не съм — казал Джак. — Гордея се с това, че действам бавно и методично.

— Тогава прякорът е ироничен, което е дори по-добре, макар на мен да ми викат „Булит“, защото наистина го мислят.

— Какво мислят?

— Че съм хладнокръвен, че съм жилав, и жените си падат по мен и сами ме търсят, като Маккуин във филма — казал Дишър. Не можел да си позволи „Мустанг“, но карал „Форд Фокус“, който поне бил производство на същата компания. — Аз ще те наричам Джак Чакала, а ти ще ме наричаш Булит, не само когато разговаряме помежду си, а и винаги, когато единият от нас говори за другия пред други хора.

Дишър мислел, че този път може наистина да се получи, но тогава се появил Монк с онзи контейнер за херметично опаковане на памперси за него. Оттогава Лансдейл вече не го бил погледнал по същия начин.

Капитан Стотълмайер го повикал от кабинета си.

Дишър мразел, когато капитанът правел така — да го вика като някакъв си роб.

Защо не можел Стотълмайер да стане, да отиде до вратата и да го помоли да влезе? Или да вдигне телефона и да се обади на вътрешния му телефон? Това щяло да бъде проява на уважение.

Но не, капитанът трябвало да лае от бюрото си като разгневен питбул.

Стотълмайер бил в кисело настроение още от мига, в който новият оперативен бюджет се озовал на бюрото му миналата седмица. И настроението му се беше влошавало прогресивно още от появата му заедно с Монк на сцената по време на националната конференция на детективите от отдел „Убийства“, на която, за огромно удивление на Дишър, той не бил поканен. (Дишър нямал никакво желание да присъства на дискусията им, просто искал да се помотае заедно с други полицаи от отдели за разследване на убийства, да поговори за работа и да представи своята персона на „Булит“ на останалата част от страната.)

Точно когато Дишър си мислел, че Стотълмайер не може да стане по-мрачен или по-избухлив, Никълъс Слейд отмъкнал цялата слава за арестуването на Ронда Карнеги за убийствата на съдиите и унижил отдела.

Сега Стотълмайер на практика денонощно кипял от гняв, с пяна на уста.

Дишър научил, че Стотълмайер бил толкова неуравновесен, че бил ударил някакъв полицай на бдение вчера.

Тъй като не искал да стане жертва на следващия гневен изблик на капитана, Дишър си грабнал бележника и побързал да влезе в кабинета на Стотълмайер, но не и преди да стрелне с поглед Лансдейл, който седял на съседното бюро.

— Съвещание на високо равнище за обсъждане на стратегията — казал той. — Само за доверени лица.

Дишър затворил вратата зад гърба си и се приближил до бюрото на капитана.

— Какво има, сър?

Стотълмайер разтъркал очи и въздъхнал:

— Току-що постъпи случай на убийство. Разследва, нето му ще бъде като да танцуваме из минно поле.

— Мен ме устройва — заявил Дишър с най-добрата си имитация на грубоватия тон на Клинт Йистууд. — Да танцуваме.

Стотълмайер вдигнал очи към него с уморено изражение.

— Говоря сериозно, Ранди: този случай може да ти съсипе кариерата, ако не внимаваш.

Дишър почувствал тръпка на нервна възбуда в стомаха си. Наистина ли чул това, което му се сторило, че чул току-що? Нима капитанът се оттегля от случая?

— Къде ще бъдете? — попитал Дишър.

— Точно тук, залепен за това бюро. Ти ще действаш сам по този случай и ще докладваш пряко на заместник-началника.

— Казвате ми да действам, без да се допитвам до вас?

— Не казах ли току-що именно това?

На Дишър това му звучало съвсем нелогично. Едно било капитанът да го остави да поеме ръководството по даден случай, но съвсем друго — да му каже въобще да не му докладва.

Тогава осъзнал какво имал предвид капитанът, когато казал, че случаят може да съсипе кариерата му, ако не се справи добре с него.

Това не било просто поредното разследване на убийство.

Било полеви тест на лидерските умения на Дишър. Провеждането на това разследване щяло да бъде реална демонстрация на уменията му, шанс да се докаже направо пред силните на деня. Е, крайно време било.

— Защо се оттегляте? — попитал Дишър.

— Имам конфликт на интереси — казал Стотълмайер. Дишър кимнал:

— Разбирам. Не можете да бъдете обективен, когато става дума за мен. Вече сте предубеден в моя полза. Шефовете искат да ме видят в действие и сами да стигнат до заключения за командните и лидерските ми умения.

— За какво говориш?

— Този полеви тест — казал Дишър. — Готов съм за него. Колкото по-трудно, толкова по-добре. Затова ме наричат Булит.

— Кой те нарича така?

— Те — казал Дишър, като махнал с ръка във въздуха, сякаш разпръсвал дим. — Онези, важните клечки. Не всичките, но някои. Те.

Стотълмайер въздъхнал:

— Не е официален тест, макар да предполагам, че накрая може и такъв да се окаже.

— Тогава защо се оттегляте?

— Защото познавам жертвата — отвърнал той.

— Откъде го познавате?

— Вчера му счупих носа. — Стотълмайер извадил папка от едно чекмедже и я подхвърлил на Дишър през бюрото. — Жертвата е детектив Пол Брадок, от Полицейското управление на Банинг. Една камериерка открила тялото му в хотелската му стая в „Дорчестър“ тази сутрин.

Дишър вдигнал папката.

— Какво е това?

— Досие, което бях разработил на Брадок — казал Стотълмайер. — Той беше детектив тук, докато аз го принудих да напусне.

— Не знаех, че сте работил в Министерството на вътрешните работи.

— Не съм — каза Стотълмайер. — Това беше личен проект. Преди десет години му казах, че може да напусне, или мога да дам тази папка на Министерството на вътрешните работи. Той напусна.

— Защо направихте това?

— Защото беше мръсно корумпирано ченге, което обичаше да тормози хората — каза Стотълмайер. — А аз исках да спася отдела от излагане.

— Това е древна история — казал Дишър, като вдигнал папката. — Какво общо има с това убийство?

— Може би нищо — казал Стотълмайер. — Но ако не внимаваш, миналото си има начин да се върне, за да те преследва. Или да те убие.

— Залавям се със случая — казал Дишър и излязъл от кабинета на капитана, с папката под мишница. Посочил към Лансдейл и тръгнал да излиза от дежурната стая. — Ти идваш с мен, Джакал.

— Името ми е Джак — казал Лансдейл, като се изправил и взел палтото си от облегалката на стола.

— Името ти е, каквото кажа аз, че е, детектив. Имаме да разкриваме убийство — казал Дишър. — Гледай и се учи. Часовникът тиктака и от стрелките капе кръв.

[1] Игра на думи: малкото име на Лансдейл е Джак (Jack), а чакал е jaskal. — Б.пр. ↑

19. Г-Н МОНК И БУЛИТ

Докато Лансдейл карал тяхната „Краун Виктория“, Дишър преглеждал папката за Брадок, който му дал Стотълмайер. Стотълмайер щателно бил изтъкнал десетки случаи на тормоз и изтръгнати със сила показания от няколко от жертвите на Брадок.

Но на Дишър му било трудно да се съсредоточи върху докладите. От четенето в колата му се повдигало, което било едно от нещата, отвличащи вниманието му, и не можел да спре да мисли какво може да означава това разследване за него — което пък било друго средство за отвличане на вниманието.

Този случай не бил просто шанс да впечатли заместник-началника. Бил също и шанс, какъвто се явява веднъж в живота, да блесне пред цялата нация. Ченгета от цялата страна присъствали на онази конференция и щели да следят напредъка му с жив интерес. Един успех можел значително да подобри реномето му. Но ако оплескал работата, Булит щял да язди моторен скутер вместо „Мустанг“, бележейки гумите на паркираните коли с парче тебешир като някоя служителка на паркинг.

Внезапно Дишър почувствал как трите „Макмъфинс“ с яйца и сирене, които бил изял за закуска, се надигат нагоре към гърлото му с гневна отмъстителност. Изкрещял на Лансдейл да отбие встрани, отворил вратата на колата откъм страната на пътника, още преди да спрат, и повърнал на улицата, право пред една група японски туристи, застанали на бордюра. Избърсал устата си със салфетка от „Дънкин Донътс“, която намерил в страничния джоб на вратата и се усмихнал на отвратените туристи.

— Съжалявам за това — казал. — *Mune on sawaru na. Shinu kakugo shiro.*

Японските туристи го изгледали гневно и обидено се отдалечили. Дишър затворил вратата и се обърнал към Лансдейл:

— Какъв им е проблемът?

— Не знам: може би има нещо общо с това, че им се изповръща върху обувките.

— Пропуснах обувките им с поне два инча — казал Дишър. — Освен това, проявих вежливостта да им се извиня на английски и на японски.

— Не, не си — казал Лансдейл.

— „*Mune on sawaru na. Shinu kakugo shiro*“ означава „*Моля, простете ми за причиненото неудобство; наистина съжалявам*“.

— Означава: „*Спри да ми мачкаш гърдите и се пригответи да умреш*“ — казал Лансдейл.

— Мисля, че грешиш — настоял Дишър.

— Жена ми е японка — отвърнал Лансдейл.

— О, тогава предполагам, че чуваш това доста често — казал Дишър и стоварил длан върху контролното табло. — Да вървим, Джак Чакала, имаме да залавяме лоши типове.

Лансдейл откарал колата още една пресечка по-нагоре до хотела и паркирал точно отпред. Дишър си сложил чифт тъмни очила, за да постигне ефекта на звездата, преди да излезе от колата и да влезе забързано в хотела.

Наистина, всички погледи били приковани в него, когато се отправил през лобито към асансьорите, така че всички го видели, когато се спънал в куфара и се хлъзнал по корем през хлъзгавия мраморен под.

Лансдейл помогнал на Дишър да се изправи на крака.

— Кой сложи този куфар пред мен? — попитал Дишър. — Искам да бъде арестуван за нападение над полицай.

— Беше там, когато влязохме. Ти се упъти право към него, Булит. Може би трябва да си сваляш слънчевите очила вътре: тук осветлението е доста мъждиво.

— Тогава им кажи да усилят осветлението, провеждаме разследване за убийство — казал Дишър. — Уликите се крият в тъмното. И ще се обръщаш към мен с „Булит, сър“.

— Да, сър — казал Лансдейл. — Булит, сър.

Дишър се огледал, преструвайки се, че търси улики, когато всъщност проверявал дали някой му се смее. Ако било така, прикривали го добре. Именно тогава забелязал охранителните камери в ъглите на тавана.

— Искам касетите от охранителните камери на всички етажи, тези от асансьорите и от стълбищата за последните двайсет и четири часа, и пълен списък на гостите, отседнали в хотела.

— Ще бъде изпълнено — подчинил се Лансдейл.

Влезли в асансьора и мълчаливо се качили до седмия етаж. Дишър прибрал слънчевите очила в джоба си. Когато вратите се отворили, ги посрещнал униформен полицаи, който хвърлил поглед към значките, закрепени на коланите им, преди да ги остави да излязат от асансьора. Целият етаж се третирал като сцена на местопрестъпление, което щяло да бъде първият ход на Дишър, ако вече не било направено.

Дишър се приближил до отворената врата на хотелската стая на Брадок и погледнал вътре. Стаята била претърпана с криминалисти, които правели снимки, прибирали в торбички за доказателства разни неща, и посипвали всички повърхности с прах за снемане на отпечатъци.

— Тръгвайте си, момчета: стаята ни трябва — обявил Дишър. — Да си вървят всички, освен медицинския експерт.

Той отстъпил встрани, докато криминалистите излизали бързо от стаята, оставяйки само д-р Даниел Хетцър, приклепнал до тялото на Брадок, което лежало по очи на пода до голямото двойно легло.

Д-р Хетцър поддържал двудневна набола брада по бледите си, месести бузи, за да компенсира липсата на коса върху главата си. Имал навика да пуши по два пакета на ден, докато отказал цигарите в полза на алкохола. Но все още миришел на цигарен дим.

Дишър огледал стаята. Леглото било оправено, но кувертурата била измачкана, а възглавниците били подпрени на таблата на леглото, за да може човек да се подпре на тях. Дистанционното на телевизора било на пода до леглото. Брадок бил гледал телевизия, когато пристигнал убиецът, което означавало, че убиецът не го е дебнел, което пък означавало, че убиецът е поканен да влезе, а това пък означавало, че е бил някой, когото Брадок познавал.

Масата за хранене била прекатурена. На пода имало бутилка скоч и парчетата от две счупени чаши. Дишър бил изненадан, че докторът не лочи локвата като жадно куче.

— Причина за смъртта? — попитал Дишър.

— Задущаване — отвърнал Хетцър. — Но известно време преди това е бит. Носът му е счупен, а на гърдите му има синина.

Той преобърнал тялото, за да могат Дишър и Лансдейл да видят счупения нос на Брадок, което било дело на Стотълмайер, и червените следи от връзване около врата му, които били нечие друго дело.

— Може би ще трябва да проверите между зъбите на Брадок за следи от кувертюрата — предложил Дишър на д-р Хетцър.

— Мислиш, че Брадок е обичал да си дъвче чаршафите? — попитал Лансдейл.

— Мисля, че Брадок е блъснал убиеца си назад в масата, докато онзи го е душел. Тогава убиецът е съборил Брадок по лице в леглото, притиснал е гърба на Брадок с цялата си тежест и е прибавил задущаването към убийствения си репертоар.

Д-р Хетцър кимнал:

— Ако се съди от положението на тялото, бих казал, че вероятно сте прав.

— Не съм измъкнал тази значка от кутия зърнена закуска с награда, докторе — казал Дишър. — Кога е убит?

— Предполагам, в полунощ — казал Хетцър. — Плюс-минус един-два часа.

— Не можете ли да бъдете по-конкретен?

— Искан ми се да можех, но климатикът беше включен до дупка. Тук беше като във фризер за месо, когато пристигнахме.

— Някой се е опитвал да ни създаде затруднения с определянето на точното време на убийството — казал Дишър. — Имане си работа с професионалист, с какво е бил удушен Брадок?

— Бих казал колан, навита на руло хавлиена кърпа или колан на халат за баня.

Дишър се обърнал към Лансдейл:

— Погрижи се криминалистите да приберат всичко в тази стая, което може да е използвано за удушаването на някого. И говори с хората от съседните стаи също на горния и на долния етаж. Може би са чули нещо. Освен това искам тези стъклени отломки да бъдат проверени за отпечатьци възможно най-скоро. Искан да знам с кого е пиел.

— А вие с какво ще се заемете? — попитал Лансдейл.

— С трудното мислене — казал Дишър. — Ти ми донеси парчетата, а аз ще сглобя пъзела.

Монк прекара деня в апартамента си, като преглеждаше папките, които Ник Слейд беше изпратил същата сутрин. Опитвах се да помагам по най-добрия възможен начин, но тъй като не съм гениален детектив, това в общи линии означаваше да откликвам на коментарите му, докато преглеждаше уликите, а след това да изпълнявам ролята на стенограф, докато той излага решенията на загадките.

Даниел се отби късно този следобед с папка под мишница. Когато видях папката, неволно се напрегнах. Но не беше друг случай, който да се добави към купчината, по която Монк вече работеше. Беше проучването ѝ за Бил Пешел, дъщеря му Каръл и съпруга ѝ, Фил.

За момента Монк остави настрана останалите си случаи, за да изслуша онова, което Даниел беше изровила.

— Инстинктите ви се оказаха правилни, господин Монк — каза тя. — Каръл и съпругът ѝ живеят в лъжа. Те не са заможното семейство от горните слоеве на средната класа.

— Те са тайни комунистически агенти, които са проникнали в американското общество — каза Монк.

Даниел и аз се втренчихме в него.

— Осъзнавате, че се намираме в двайсет и първи век — казах. — И че Берлинската стена падна, Съветският Съюз се разпадна, а Студената война приключи?

— Да — съгласи се Монк.

— Не е това — казах.

— Откъде знаеш? — попита той.

— Защото Берлинската стена падна, Съветският Съюз се разпадна, а Студената война приключи.

— Добре — каза Монк. — Те са обявени за издирване бегълци.

Двете с Даниел се втренчихме в него.

— Те са брат и сестра — каза Монк.

Двете с Даниел се втренчихме в него.

— Те са незаконно пребиваващи чужденци — каза Монк.

— Да не сте обсебен от Ранди Дишър? — попитах.

— Защо казваш това? — запита Монк.

— Разорени са — каза Даниел. — Личните им банкови сметки са почти изчерпани, и са стигнали лимита за харчене по кредитните си карти.

— Не е дори и приблизително интересна лъжа да живееш като другите — каза Монк.

— Ще трябва да им кажем да пороботят по въпроса — добавих.

— Фил е изгубил работата си като представител по продажбите за една компания за оборудване на басейни преди четири месеца — каза Даниел. — Сутрин излиза от къщи по сако и вратовръзка, но прекарва деня си, седнал в кресло в една книжарница „Барнс&Ноубъл“ в Сан Рафаел, като решава кръстословици.

— Откъде знаеш всичко това? — попитах.

— Проследихме как е използвал кредитната си карта — каза тя. — Освен това го поставих под наблюдение.

— Можеш да правиш това? — попита Монк.

— Аз не, но вие можете — каза Даниел. — Надявам се, не смятате, че съм злоупотребила с авторитета ви.

— Не знаех, че имам някакъв авторитет — рече Монк.

— Какво друго мога да правя с него?

— Нека се концентрираме върху случая — предложих. Не исках Монк да се замисля твърде усилено за ресурсите, които има на свое разположение, иначе щеше да възложи на служителите от „Интертект“ да следят по улиците за хора, които плюят дъвките си по тротоарите. — Каръл знае ли, че той е без работа?

— Всички банкови сметки и кредитни карти са на негово име, така че извлеченията се изпращат до него — каза Даниел. — Така че е възможно тя да не знае. Но знам, че живеят с парите, които баща ѝ им дава от спестяванията и акциите си.

— На каква стойност са? — попитах.

— Общата стойност е близо един милион долара — каза тя. — Сега, когато Пешел е мъртъв, могат да прибавят към общата сума и застраховката „Живот“ на стойност милион и половина долара.

— Не и ако съпругът ѝ го е убил — каза Монк.

— Фил определено е имал силен финансов мотив за убийство — каза Даниел.

Кимнах в знак на съгласие.

— И е знаел по-добре от всеки точно кога Каръл и децата ще са извън къщата онази сутрин.

— Същото би разбрал и всеки, който погледне хладилника й — каза Монк.

Бях изненадана, че Монк беше забелязал календара й върху хладилника, но не биваше да се изненадвам. Той забелязва всичко, дори когато изглежда, че изобщо не внимава.

— Засега все още не бих изключил Каръл като заподозряна — каза Монк. — Може и да е знаела, че съпругът й е без работа. Двамата може да са планирали цялото убийство заедно.

— Но те вече са преживявали с парите на баща й — казах. — Какво са щели да спечелят, като го убият?

— Грижите за него са били бreme — каза Монк. — А е съществувала и опасността, предизвикана от брадавиците му.

— Какви брадавици? — попита Даниел.

— Каръл ни каза, че той бил целият покрит с тях — припомни ни Монк.

— Не говореше буквално — казах. — „Брадавици и всичко останало“ е израз.

— Който означава, че той е покрит с гротескни, подобни на пришки тумори, предизвикани от силно заразен вирус.

— Това означава, че го е обичала въпреки факта, че не е съвършен — казах, а после се обърнах към Даниел. — Може би ти можеш да ни дадеш някои допълнителни подробности по въпроса.

Тя обясни, че Пешел напуснал гимназията и пътувал насам-натам из щата, като се хващал на работа като черноработник в земеделието и строителството в продължение на няколко години, преди да се установи обратно в Сан Франциско, където захващал каква ли не работа, например таксиметров шофьор, готвач в заведение за аламинути, копач на канавки и накрая барман в долнопробна кръчма в Тендърлойн наречена „Късметлията Дюк“.

Междувременно Пешел се сдобил с досие в полицията, което включвало дребни провинения като нападение, дребни кражби, и обвинения за пиянство и смуцаване на реда. Освен това вършел и „събирания на дългове“ за Боби Фисет — мастит рекетъор в града в края на петдесетте и началото на шейсетте години.

През 1967 г. Пешел се запознал с Клара — продавачка в универсален магазин от веригата „Капуел“ — и ѝ направил дете. Оженили се няколко месеца преди да започне да ѝ личи.

— Как откри всичко това? — прекъсна я Монк.

— Като за начало, полицията поддържаше поверително досие за него.

— Щом е било поверително — попитах, — ти как го видя?

— Ник има източници в Полицейското управление на Сан Франциско — довери им Даниел. — Освен това прегледах всички свързани с това федерални, щатски, окръжни и местни архиви и, представяйки се за обикновен дописник на „Кроникъл“, интервюирах Каръл Атуотър за подробности относно ранния живот на Бил.

Монк кимна, впечатлен.

Надявах се, че не прави никакви сравнения между усилията, които полагаше тя заради него, и моите. Аз никога не бях правила за него подобно проучване. Едно — че нямаше да знам откъде да започна. Второ — тя разполагаше с ресурси, с които аз не можех да се меря.

Дори при това положение почувствах пробождане на несигурност и спазъм на ревност. Склонна съм да усещам вътрешно тревогите си.

Даниел продължи да ни осведомява какво беше научила: късметът на „Късметлията Дюк“ свършил през хиляда деветстотин и седемдесета и той заболял от рак на гърлото. Пешел поел управлението на бара. А когато Дюк починал девет месеца по-късно, Пешел взел пари на заем от Фисет да купи заведението от вдовицата на Дюк и да го прекръсти „Кръчмата на Бил“.

За да изплати дълга, Пешел позволил на Фисет да използва една задна стая в бара, за да държи частен клуб за покер.

След като Фисет бил застрелян пред ресторант „Алиото“ на Рибарския кей през 1973 г., Пешел тайно дал на полицията насочваща информация, която помогнала за залавянето на стрелеца и за предотвратяването на гангстерска война.

— Като работел в Тендърлойн от години и общувал с Фисет, Пешел си спечелил доверието на отрепките и престъпниците по улиците — каза Даниел. — Те гледали на него като на един от тях.

— Така си е било — съгласи се Монк. — И освен това е имал брадавици.

— Като помогнал на полицията да залови убийците на Фисет и да предотврати големи кръвопролития, той си спечелил доверието на полицаите, които показали признателността си, като го направили платен информатор и си затваряли очите за различните му дребни незаконни дейности, с които свързвал двата края.

Нещо не ми се връзваше.

— Ако кръчмата е била такава дупка, а Пешел цял живот едва си е изкарвал парите, как е успял да продаде бизнеса си за достатъчно пари, че да се пенсионира и оттегли заедно с жена си във Флорида?

— Продал „Късметлията Дюк“ за трийсет и пет хиляди долара — каза Даниел. — Забогатял от акциите си в „InTouchSpace“ и от продажбата на апартамента си във Флорида.

— Как му е излязъл късметът да купи дялове от „InTouchSpace“, преди да се разрасне?

— Поддал се е на слуховете от улицата, предполагам — каза тя.

— Бил е на погрешната улица за тези слухове — каза Монк, като присвиваше рамене. — Нещо не пасва.

— Е, какво следва? — попитах.

— Ще говорим със заподозрените — каза Монк. — Но няма да ги докосваме при никакви обстоятелства.

— Защо не? — попита Даниел.

— Брадавиците могат да се предават в семейството — отвърна той.

20. Г-Н МОНК И ОБВЪРЗВАЩИТЕ ВРЪЗКИ

Лансдейл оставил на бюрото на Дишър кадрите от охранителните камери на хотел „Дорчестър“, записани върху няколко диска. Фоайето, всички входи и изходи, стълбищата и асансьорите се наблюдавали от камери. Самите етажи — не.

— Що за скапана охранителна система е това? — попитал Дишър.

— Аз ги попитах същото — отвърнал Лансдейл. — Отговорът им беше, че са хотел, не казино във Вегас, и това не е тоталитарна държава.

— Какво се предполага, че значи това?

— Че са евтини и безотговорни — обяснил Лансдейл. — Но никой не би могъл да влезе или да излезе от хотела, без да го хване някоя от камерите.

— Освен ако не се е покатерил по лицевата страна на сградата и не е влязъл през прозореца на Брадок.

— Наистина ли мислиш, че е възможно?

— Никога не изключвай някоя възможност, дори да е невъзможна — посъветвал го Дишър. — Невъзможното е такова само докато стане възможно. Защо не записваш това?

— Защото в него няма никакъв смисъл.

— Щеше да ти звучи смислено, ако имаше моя дългогодишен опит по опасните улици. Давам ти истински перли на мъдростта. Ще трябва да ги запомниш. — Дишър подал половината дискове на Лансдейл. — Погледни тези, аз ще прегледам останалите.

Лансдейл се оттеглил на бюрото си, а Дишър пхнал един диск в компютъра си.

През следващия час Дишър прегледал записа от площадката за разтоварване и стълбището, но не видял никаква дейност. Нямало доставки и никой не използвал стълбището.

След като свършил с тези дискове, започнал да преглежда кадри от фоайето. Занимавал се с това вече от двајсет минути, когато видял

как в десет вечерта някой влиза, качва се по голямото стълбище до конферентните зали, и след това изчезва.

Дишър хвърлил поглед наоколо да види дали някой го наблюдава. Лансдейл седял прегърбен на мястото си, втренчен в екрана, като преглеждал кадрите от асансьорите и си вадел бележки. Дишър се обърнал отново към екрана и бързо превъртял кадъра напред, докато видял същия мъж да слиза по стълбището и да си тръгва трийсет минути по-късно.

— Хей, Чакал, имаме ли кадри от охранителните камери на етажите с конферентните зали?

Лансдейл поклатил глава:

— Нищо на втория и третия етаж, с изключение на стълбищата.

— Изникна ли нещо необичайно на кадрите от асансьорите?

— Да. Тъкмо щях да ти кажа за това — казал Лансдейл. — Около десет и петнайсет един от онези типове в костюмите на пазачи слезе на втория етаж и се качи до седмия, слезе, после отново слезе двайсетина минути по-късно.

— Можеш ли да видиш лицето му?

— Не — отвърнал Лансдейл.

Това не било добре, помислил си Дишър. Изобщо.

Станал и почукал на вратата на капитана. Стотълмайер го поканил да влезе, като му махнал с ръка иззад бюрото си.

Дишър влязъл и затворил вратата след себе си.

— Как върви разследването? — попитал Стотълмайер, като вдигнал поглед от работата си.

— Има ли нещо, което искате да ми кажете, капитане?

— За какво?

— За вас и Брадок?

— Всичко е в папката — казал Стотълмайер. — Освен онази част, когато го цапнах вчера на бдението на Бил Пешел, но предполагам, че си научил всичко за това.

— Но не споменахте, че снощи сте бил в хотел „Дорчестър“.

Стотълмайер въздъхнал уморено:

— Не мислех, че има връзка.

— Какво сте правили там?

— Около девет и половина снощи ми се обади един тип, който се представи за полицаи, присъствал на конференцията. Каза, че имал

доказателства, че Брадок взема подкупи от някаква банда, която ръководи лаборатории за производство на амфетамини от жилищни фургони в пустинята. Помоли ме да се срещна с него в една от малките конферентни зали в хотела.

— Кой беше полицаят?

— Отказа да ми се представи, докато не се срещнем на четири очи, което не се случи — обяснил Стотълмайер. — Стигнах там в десет, изчаках двайсет минути, и когато той не се появи, си тръгнах.

— И не си помислихте, че това има връзка с разследването? — попитал Дишър, без да може да скрие раздразнението си от шефа си.

— Бях един от стотици полицаи и туристи в хотела снощи. Прекарах там само половин час, а после си тръгнах. Не разбрах какво общо има това с разследването ти. — Стотълмайер погледнал Дишър с присвити очи. — Но след като мислиш, че има връзка, предполагам, че времето на смъртта на Брадок е било някъде около десет часът.

— Възможно е — казал Дишър. — Убиецът е усилил климатичната инсталация в стаята на Брадок, за да ни затрудни да определим точното време на смъртта.

Стотълмайер погладил мустаците си — нервен навик, който имаше, докато мисли.

— Да не предполагаш, че обаждането, което получих снощи, е било маневра за заблуда, която да ме отведе в „Дорчестър“ по същото време, докато са убивали Брадок?

— Не мисля. Както казахте, по същото време там е имало много други хора, включително някои от най-добрите детективи, разследващи убийства, в страната — казал Дишър, като се отправил към вратата. — Не бих се притеснявал за това, сър.

Дишър излязъл от кабинета. Но чувствал погледа на Стотълмайер, изгарящ гърба му като кварцова лампа.

Взех Монк точно в девет, прекосихме моста „Голдън Гейт“ и отидохме в Марин Каунти.

Улиците на влизане от Марин Каунти в Сан Франциско бяха задръстени с последните хора, пътуващи за работа в пиковия час, с чаши кафе от „Старбъкс“ в поставките за чаши на арматурните табла

на колите, блутуут устройства в ушите, и радиоприемници, настроени на NPR.

Откъде знам коя станция слушаха на радиоприемниците си? Защото знам, че жителите на Марин Каунти са добре образовани, притежават най-малко по един албум на Боб Дилън или Ван Морисън, и имат пословично либерални убеждения за хора с толкова много пари.

И защото обичам да прегръщам клишетата, в които има някаква истина и ми е приятно да правя широки обобщения, подкрепящи пристрастията ми. Ако досега не сте научили това за мен, не сте чели особено внимателно.

„Барнс&Ноубъл“ миришеше повече на кафене, отколкото на книжарница. Масите на кафенето бяха пълни с млади, добре облечени хора, приведени над „Мак“-овете си, които разсеяно боцкаха от сладкишите и отпиваха от горещите си напитки, като се опитваха да изглеждат заети и дълбоко потънали в мислите си.

Фил Атуотър не беше сред показно старателните посетители на кафенето, вероятно защото менюто бе твърде скъпо за човек, който току-що е изчерпал сумата от чековете с помощи за безработни. Той купуваше своето кафе за ценители от „Макдоналдс“ и нахлузваше на чашата картонен пръстен с емблемата на „Старбъкс“, който не прикриваше напълно Златните арки. Намерихме го да пие кафето си в едно кресло в най-отдалечения ъгъл на книжарницата, където четеше книга със заглавие *„Трийсетте стъпки към превръщането ви в милионер за трийсет дни“*.

— Една от стъпките включва ли убийството на тъста ти? — попита Монк.

Фил вдигна поглед към нас, пусна книгата и понечи да стане.

— Господин Монк, госпожице Тийгър, страхотно е че се натъкнах на вас тук. Просто се отбих да поразгледам преди работа. Предпочитам да прекарвам времето си тук, отколкото заклещен в задръстването по пътя. Но по-добре да тръгвам...

— Можеш да седнеш, Фил — прекъснах го. — Знаем, че си бил уволнен от работа преди месеци.

— Не ме уволниха, съкратиха ме — поясни той, като седна отново. — Има разлика. Това нямаше нищо общо с представянето ми в работата.

— Жена ви знае ли? — попита Монк. Забелязах, че Фил беше пренебрегнал първия му, провокативен въпрос.

— Не мога да се заставя да ѝ кажа. Унизително е.

— Значи се криете тук — казах.

— Използвам това място като база за операциите си, като чета обявите за търсене на служители и кандидатствам за работа. Имах няколко интервюта, но нищо не излезе. Няма голямо търсене на хора като мен.

— Какво имате да губите, като кажете истината на жена си сега? — попитах.

— Уважението ѝ — отвърна Фил. — Все още имам гордост.

— Или не искате тя да открие по-мрачната ви тайна — каза Монк. Отиде до една картонена етажерка с издания на „Убийство по сценарий“ с меки корици, натрупани с кориците навън, по четири-пет книги на рафт.

— Например? — попита Фил.

— Че сте убил тъста си, за да получите наследството му — заяви Монк, докато вадеше книги от един рафт и добавяше на друг, за да може във всяка купчина да има равен брой.

— Аз съм безработен — каза Фил. — Това не ме прави убиец.

— Знаели сте кога жена ви излиза от къщи с децата — казах. — Така че сте се върнали вкъщи, ударили сте Пешел по главата и сте го метнали в басейна, после сте се опитали да го направите да изглежда сякаш е скочил сам със замъглено от деменцията съзнание.

— Замъглено от деменцията? — Фил се подсмихна печално. — Правите го да звучи толкова безобидно, почти поетично. Опитайте се да живеете с побъркан, страдащ от халюцинации стар глупак с мръсен език, който си мисли, че още държи бар в някаква дупка в Тендърлойн, пълен с проститутки и пияници. Сядах срещу него, а той не знаеше дали съм някой от неговите гнусни пияници, или някой, който търси наемен убиец, или пък ченге, на което може да издаде всички тях.

— Затова го убихте, за да избегнете него и себе си от мъките? — попитах.

— Ако съм го убил — което не съм направил, — какво ви кара да мислите, че бих ви го признал сега?

— Защото ако наистина сте го убил, аз така или иначе ще разбера — каза Монк, докато все още разместваше книги. — Надявах се, че ще

ми спестите труда. И без това си имам достатъчно случаи, с които да се занимавам.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, но единственото, в което съм виновен, е гордост и малодушие.

— И дребни кражби от магазини — допълни Монк.

— Не е вярно — каза Фил.

— Тогава защо отлепихте листчето с цената от книга и махнахте магнитната лента против кражба от гръбчето?

— Не съм — каза Фил.

Монк посочи към пода с екземпляра на „Убийство по сценарий“ който беше в ръката му.

— Опитайте се да ги ритнете под седалката, но стикерът залепна за обувката ви.

Фил погледна надолу. Наистина, стикерът с цената беше залепнал за подметката на ожулената му кожена обувка.

— Е, и какво от това? Типът, написал тази книга, вече е спечелил своя един милион долара — каза Фил. — Не са му нужни още двацет долара от мен.

— Така започва престъпният живот — каза Монк. — Днес е книга, утре е убийството на тъста ти.

— Нима току-що вече не ме обвинихте, че съм направил това?

— Значи сега, след като откраднахте живот, вече се чувствате свободен да откраднете всичко — каза Монк. — Идеята е същата, само че наобратно.

— Грешите за мен — укори го Фил.

— Ако не смятате да си признаете — каза Монк, — може би бихте могли поне да ми отговорите на един въпрос. Откъде получи Пешел информацията за акциите от „InTouchSpace“?

— Трябва да е било от агента му по недвижими имоти — каза Фил.

— Защо казвате това? — попитах.

— Защото кръчмата му беше купена от „Далбърг Ентърпрайзис“, когато купиха сградата, в която се намираше — каза Фил. — Това е компанията за инвестиране в недвижими имоти на Стив Вурцел.

— Кой е Стив Вурцел? — попита Монк.

Все едно да попиташ кой е Бил Гейтс, макар да не съм сигурна, че Монк знае отговора и на този въпрос. Това илюстрира едно от най-

големите противоречия в характера на Монк. Той знае толкова много за толкова много неща, и въпреки това знае толкова малко за толкова малко неща. Той може да ви разкаже историята на зъбните пломби, но вероятно не би могъл да назове три песни, изпълнявани от „Бийтълс“.

— Той е създателят на „InTouchSpace“ — обясних аз.

— За какво му е да купува кръчмата на Бил Пешел? Първокласен недвижим имот ли е била?

Фил поклати глава:

— Сградата стоя закована с дъски и празна в продължение на десетилетие, преди заведението „Джамба Джус“ да се нанесе там миналата година. Обновяването на квартала така, че да допадне на стремежите на средната класа, отне дълго време.

— Въз основа на това, което ми казахте за успеха на „InTouchSpace“ — каза Монк, — предполагам, че Вурцел е разполагал с нужните солидни средства, за да чака десет години, докато инвестицията му се изплати.

— Той — не — казах. — Инвестицията му — да. Вурцел е мъртъв.

— Кога е починал? — попита Монк.

И в мига, преди да отговоря на въпроса, изпитах усещане, което беше едновременно умствено и физическо, как нещата сякаш с едно щракване си дойдоха на мястото. Беше чувство, което съм сигурна, че Монк ще разбере. Само че за мен резултатът не бе смайваща яснота, а още по-голямо объркване.

— Преди десет години — казах. Монк наклони глава и без да каже дума се отправи към касите, с книгата с меки корици в ръка. Беше приключил с Фил.

Благодарих на Фил за помощта и го посъветвах да не прави никакви планове за пътуване (тъй като ченгетата винаги казват именно това на заподозрените) и забързах след Монк, който стоеше на касата.

— Съвпадение ли е според вас, че приливът на добър късмет на Пешел и смъртта на Вурцел са били преди десет години?

— Не знам — каза Монк. — Много неща са се случили преди десет години.

Неразкритото убийство на съпругата му Труд, например. Идеше ми да се ритна, задето не бях предусетила, че въпросът ми ще предизвика болезнени спомени.

— Да не би да се надявате да почерпите вдъхновение за случая от Джесика Флечър? — попитах, като се опитвах да отклоня вниманието му от мрачните мисли.

— Коя е тя?

— Авторка на романи в стил „мистъри“, която разкрива убийства — казах, сочейки към романа „*Убийство по сценарий*“ в ръката му. — Героинята на книгата, която искате да прочетете.

— Няма да я чета — отвърна Монк.

— Тогава защо я купувате?

— За да изравня броя на изложените книги. Сега във всяка ниша има по четири книги.

— Купувате книга, която не искате, само за да уеднаквите купчините по рафтовете?

— Това е малка жертва, за да направя света едно по-добро място.

Когато онази сутрин Дишър влязъл, на бюрото го чакала папка от отдела по съдебна медицина. Дишър махнал за поздрав на Стотълмайер, който го поздравил с кимване от кабинета си, после седнал и отворил папката, пълна със снимки от местопрестъплението и доклади от лабораторията.

Дишър се заловил да изчете всичко, като започнал с доклада от аутопсията.

Медицинският експерт потвърждавал, че Брадок е починал от задушаване. Както предсказал Дишър, в устата и носа на Брадок имало нишки от кувертюрата.

Следвал докладът от криминологичната експертиза.

Криминолозите успели да изолират нишка полиестер от врата на Брадок и въз основа на цветовете и състава на тъканта, проследили произхода ѝ до вратовръзка на бели, жълти и сини райета, произвеждана специално за „Уол-Март“, наречена „Континентал“. Лошата новина била, че такива вратовръзки се продавали с хиляди в магазините от веригата по цял свят.

Дишър хвърлил поглед към снимката на вратовръзката и почувствал по гърба му да пролазва мразовита тръпка.

Бил виждал вратовръзката преди.

Но това не означавало нищо — казал си той. Много хора носели същите вратовръзки. Реагирал твърде пресилено.

Дишър насочил вниманието си към доклада за пръстовите отпечатащи.

Били открити стотици частични отпечатащи което било типично за хотелските стаи. Повечето били твърде неясни и замазани от други отпечатащи, за да могат да се разчетат. Дори при това положение успели ли да съпоставят отпечатащите с трийсетина души, половината от които били от хотелския персонал. Единият бил самият Брадок.

Но отпечатащите, възстановени от парчетата стъкло от счупената чаша, били най-издайническите и разстройващите.

Нова тръпка полазила по гръбнака на Дишър и накарала цялото му тяло да настръхне.

Този път нямал задоволително обяснение за връзката.

Знаел какво трябва да направи. То му докарвало гадене и нямало нищо общо с кроасана с яйца и сирене, погълнати за закуска.

Дишър измъкнал снимката на вратовръзката от папката, написал отзад един адрес, после се изправил бавно. Като се опитвал да изглежда напълно спокоен, той се приближил смутено до бюрото на Лансдейл и се навел, с гръб към кабинета на Стотълмайер.

— Искам да отидеш на адреса, написан отзад на снимката, заедно с криминалистите, и да ме чакаш да ти се обадя със заповед за обиск — прошепнал Дишър на Лансдейл. — Не обръщайте жилището нагоре с краката. Бъдете щателни, но дискретни. Претърсете навсякъде.

— Какво търсим?

Дишър почукал с пръст по снимката.

— Тази вратовръзка и всичко друго, което според теб може да е свързано с убийството на Пол Брадок.

— Кой живее там? — попитал Лансдейл.

— Капитан Стотълмайер — отговорил Дишър.

Лансдейл неволно хвърлил поглед към кабинета на капитана, но Дишър умишлено бил препречил изгледа с тялото си.

— Просто се дръж естествено — посъветвал го Дишър. — Не искам капитанът да разбере за това, докато работата не бъде свършена.

— Мислиш, че капитанът е убил Брадок? Да не си си изгубил ума?

— Господи, надавам се да е така — отговорил Дишър.

Още не смятал за нужно да казва на Лансдейл как Брадок тотално е унижил Стотълмайер пред равните нему.

Или че Стотълмайер е цапардосал Брадок на нечие бдение.

Или че Стотълмайер е бил в хотела по време на убийството и е носел точно същата вратовръзка като онази, с която бил удушен Пол Брадок.

Или че отпечатъците на Стотълмайер били върху счупената чаша в стаята на Брадок.

Вместо това Дишър изпратил Лансдейл да претърси апартамента на Стотълмайер, а после отишъл в мъжката тоалетна да повърне, преди да се обади на заместник-началника.

21. Г-Н МОНК И ПРЕДАТЕЛСТВОТО

Мистериозната съдба на предприемача и иноватора от Силиконовата долина Стив Вурцел беше широко известна в Сан Франциско и вероятно из цялата страна. Но не можех да виня Монк, задето не знаеше за нея, тъй като това се беше случило приблизително по време на убийството на Труди и собствения му пълен умствен срив.

Така че докато пътувахме обратно по моста „Голдън Гейт“, аз му разказах историята.

Вурцел се отправил рано една мъглива сутрин с мотоциклета си да пропътува крайбрежната магистрала от дома си в Сан Франциско до убежището си за уикендите в Мендосино — живописно селце на скалите над шумно разбиващите се вълни на Тихия океан.

Така и не пристигнал.

По-голямата част от крайбрежния път е опасна, лъкатушеща, двулентова магистрала, простираща се покрай ръба на назъбени скали, където между вас и спираловидното падане към оградената от скали вода отдолу няма нищо, освен няколко парчета гнило дърво.

А там, където се отклонява от ръба на скалистия бряг, пътят лъкатуши в гъсти гори и през мостове над дълбоки клисури.

Шофирането дотам е вълнуващо и много плашещо: път, който предлага живописни гледки и потенциал за зрелищна смърт.

Магистралният патрул, шерифът на окръг Мендосино и щатската брегова охрана организирали масирано претърсване по крайбрежието, по суша и по море, но не открили и следа от Вурцел или мотоциклета му. След няколко дни официалното издирване било преустановено.

Съпругата на Вурцел, Линда, и приятелите им от Силиконовата долина не били готови да се предадат. Те предприели амбициозно, скъпо и щателно собствено издирване, но също не успели да го открият.

Всичко това се случило само няколко седмици преди „IntTouchSpace“ да получи масивно вливане на фондове за рисков капитал и да се появи с гръм и трясък в Интернет, превръщайки се в

глобален социален феномен, направил всички ранни инвеститори, включително мнозината, подпомогнали финансирането на издирването на Вурцел, невероятно богати.

След като Вурцел бил обявен за мъртъв, няколко жени излезли напред да претендират за дял от имуществото му на стойност милиард долара, на основание, че били негови любовници и той бил баща на децата им. Но без ДНК, която да докаже бащинството, исковете били отхвърлени.

Отвъд възможностите на разума и способностите ми да правя умозаклучения беше да разбера какво общо имаше това с убийството на един изкуфял стар барман — ако изобщо имаше нещо общо. Очевидно беше и отвъд възможностите на Монк. Защото след като свърших с тази история, той не направи никакви провокиращи изказвания, намекващи, че е разкрил убийството. Вместо това ме помоли да го откарам вкъщи, за да се залови отново за работа по останалите случаи, които Слейд му беше дал.

— Ами случаят „Пешел“? — попитах.

— Ще трябва да изчакаме и да видим какво е открил капитанът — отвърна Монк. — Може би от затвора е бил освободен някой, който е имал зъб на Пешел. Но все още не бих изключил Каръл или съпруга ѝ.

— Не се ли питате защо Вурцел е купил кръчмата на Пешел?

— Предполагам, Вурцел е бил убеден, че кварталът ще стане по-привлекателен в бъдеще и цената на имотите значително ще се повиши.

— Просто изглежда странно — казах.

— Единствената връзка между двамата е, че Вурцел е купил заведението на Пешел, а Пешел е инвестирал в „InTouchSpace“ приблизително по същото време. Какво странно има в това?

Имах чувството, че сме разменили ролите си.

Обикновено той беше този, който казваше, че нещо е странно, а аз бях тази, която го оспорваше. Вбесяващото беше, че дори не можех да кажа точно какво странно имаше в това, освен че при мисълта за него усещах тръпка в гърдите.

— И двамата са мъртви — напомних аз. — Вурцел е изчезнал при загадъчни обстоятелства, а Пешел беше убит.

— В разстояние на десет години — каза Монк. — В това няма нищо странно.

— Фамилните имена и на двамата завършват с буквите „ел“ — казах.

Монк ме изглежда странно.

— Добре, това беше глупаво, но ако няма нищо странно, защо наклонихте глава, като ви казах в книжарницата, че Вурцел е починал преди десет години? Наклонихте глава, като пиле — казах и за демонстрация наклоних своята. — Правите това всеки път, когато чуете нещо, което не пасва или което кара нещо, което не се е връзвало преди, да си дойде на мястото.

— Ти спомена за смърт, а всеки път, когато чуя за смърт в контекста на разследване на убийство, това провокира интереса ми.

— Ето — казах. — Признавате го: провокиран сте.

— Провокирането отмина — каза Монк. — През последните няколко дни главата ми е замаяна от убийства и смърт. Трудно ми е да им хвана края на всичките.

— Казвам ви, господин Монк, има нещо гъделичкащо в това.

— Гъделичкащо?

— Усещам нещо като гъделичкане, точно в средата на гърдите.

— Може би получавах сърдечен пристъп — каза Монк.

— Не получавам сърдечен пристъп.

— Усещаш ли стрелкащи болки в лявата ръка?

— Не, но започвам да усещам такава в главата — уведомих го.

— Трябва да се отбием до най-близката болница.

— Добре съм.

— Имаш сърцебиене и пулсиращо главоболие — каза Монк. — Това не е добре. Това е фатално.

— Нещо ме тормози, това е всичко — казах.

— Сърцебиене и пулсиращо главоболие. Може да е начало на масивен инфаркт.

— Мисля, че е подсъзнанието ми — казах.

Може би след всичките години, през които работех за Монк, и всички убийства, които беше разкрил докато се мъкнех с него, най-после развивах собствени детективски умения.

Но от каква полза щяха да ми бъдат, ако няхах представа какво се опитват да ми подскажат инстинктите ми?

— Трябва да се отбием при д-р Бел — настоя Монк. — Той ще ти помогне с това. Може би ще помогне и на мен, докато така и така сме там.

— Имам по-добра идея — казах.

— Какво може да е по-добро от това да се видим с д-р Бел? На път ни е. Ще ми благодариш по-късно.

Отворих капачето на мобилния си телефон и, в нарушение на закона, изискващ шофьорите да използват хендсфрий устройство, докато шофират, се обадох на Даниел. Помолих я да направи проучване на „Далтън Ентърпрайзис“ и да открие къде можем да се натъкнем на Линда Вурцел.

— За какво ни трябва да се срещаме с нея? — попита Монк, след като приключих разговора.

— На мен не ми трябва — казах. — А на вас.

Докато Лансдейл и криминалистите претърсвали апартамента на капитан Стотълмайер, лейтенант Ранди Дишър седял на бюрото си, измъчван от вина.

Знаел, че прави каквото трябва, но не можел да преодолее чувството, че предава своя командващ офицер, своя ментор, и своя приятел.

Дишър се опитал да отклони вниманието си от жалкото си поведение, като прегледал показанията, взети от гостите на хотела, които били на етажа на Брадок в нощта на убийството.

Един детектив от Уичита бил отседнал в съседната стая до тази на Брадок. Казал, че някой почукал на вратата на Брадок около десет вечерта и скоро след това той чул глухо тупване и звук от счупване на чаша, но нищо, което да го разтревожи или да го наведе на мисълта, че има някакъв проблем.

Показанията на детектива напълно щели да убедят състава от съдебни заседатели, че Брадок е бил убит в хотелската си стая на седмия етаж между десет и десет и трийсет вечерта, което, за нещастие, било по времето, по което капитан Стотълмайер казал, че седял сам в конферентна зала на втория етаж.

Вероятно.

Дишър се упрекнал за този начин на мислене, за поредното предателство спрямо приятеля си, мислено, ако не на дело.

Но Дишър нямал избор. Трябвало да проследи доказателствата натам, накъдето го водели. А както казал капитанът, този случай можел да тласне кариерата му нагоре или да я разруши. Не можел да си позволи никакви грешки.

Дишър се бил обадил на заместник-началника, като почти се надявал, че шефът му ще отмени решението му да претърси апартамента на капитана. Но, за удивление на Дишър, заместник-началникът се съгласил с действията му и го поздравил, че не е позволил лоялността да замъгли преценката му.

Това изобщо не накарало Дишър да се почувства по-добре.

Последната му надежда била, че Лансдейл няма да открие нищо при претърсването. Но тази надежда била съкрушена в мига, щом Лансдейл влязъл и Дишър видял торбичката за веществени доказателства в ръката му.

Вътре била вратовръзката на Стотълмайер.

Дишър изхвърчал от мястото си и бързо отвел Лансдейл обратно в коридора.

— Какво си въобразяваш, като размахваш тази торбичка за доказателства из дежурната стая? — попитал Дишър. — Да не искаш всички да разберат какво правим?

— И без друго скоро ще разберат — казал Лансдейл. — Намерихме вратовръзката, заровена в кофата за боклук на капитана. Криминалистите казват, че вратовръзката напълно съвпада с влакното, свалено от тялото на Брадок, и по нея има кръв.

Дишър изтръгнал торбичката от ръката на Лансдейл и погледнал вратовръзката вътре.

Нямало начин да го отрече. Тя отговаряла на описанието на вратовръзката, с която бил удушен Брадок. И той предчувствал, че един ДНК тест ще докаже, че кръвта по вратовръзката съвпада с тази на Брадок.

Ако заподозреният бил който и да е друг, освен Стотълмайер, Дишър нямало да се колебае каква да е следващата му стъпка. Било пределно ясно. Случаят бил приключел. Били заловили убиеца.

— Знам, че двамата сте близки — казал Лансдейл. — Ако ти не можеш да направиш каквото трябва, аз мога.

Дишър изгледал гневно Лансдейл, бръкнал в джоба си и си извадил портфейла.

— Иди на обяд в „Соренто“ и вземи останалите от управлението с теб. И служителите също. Искам всички да излязат. Аз черпя.

Додал няколко банкноти на Лансдейл. Спогледали се. Лансдейл подал парите обратно на Дишър.

— Не, аз черпя — казал. Минал покрай Дишър и влязъл в дежурната стая.

Дишър скрил торбичката за веществени доказателства зад гърба си и няколко минути по-късно Лансдейл излязъл, водейки още дузина служители към стълбите.

Един от детективите извикал на Дишър:

— Лансдейл ще води всички ни в „Соренто“ да отпразнуваме първата му седмица в отдел „Убийства“. Идваш ли с нас?

— Ще ви настигна — отвърнал Дишър.

След като тръгнали, Дишър си поел дълбоко въздух и се върнал в дежурната стая. Единственият останал вътре бил Стотълмайер, който бил в кабинета си. Махнал на Дишър да влезе.

— Какъв е специалният повод? — попитал Стотълмайер, когато Дишър влязъл, с ръце зад гърба.

— Краят на първата седмица на Лансдейл в отдел „Убийства“ — отговорил Дишър.

— Трябва да има по-сериозна причина, та да извежда всички да празнуват — казал Стотълмайер. — Приключи ли вече случая на Брадок?

Дишър кимнал:

— Да, сър.

— Това е страхотна новина, Ранди — казал Стотълмайер. — Тогава защо си толкова мрачен?

— Тепърва трябва да извърша ареста — отговорил Дишър.

— Това е най-хубавата част — казал Стотълмайер.

— Не и този път — казал Дишър и показал на Стотълмайер торбичката за веществени доказателства, която държал зад гърба си. — Това е оръжието на убийството.

— Прилича на моята вратовръзка — установил Стотълмайер, като заобиколил бюрото, за да я погледне по-внимателно.

— Тя е — казал Дишър.

— Не мисля, че ми харесва посоката, в която отива този разговор.

— Знам, че на мен не ми харесва — казал Дишър. Стотълмайер срещнал погледа му, после плъзнал поглед покрай него към празната дежурна стая. Сглобил цялата ситуация и трепнал от жегналото го чувство.

— Мислиш, че съм убил Брадок?

— Вие го мразехте, сър. Папката, която ми дадохте, документираща това.

— Той беше мръсно ченге, Ранди. Мразя всеки полицаи, който тормози хората, фабрикува доказателства, или взема подкупи.

— Но това мръсно корумпирано ченге ви унижи пред стотици ченгета от цяла Америка — казал Дишър. — Бяхте разярен. Всички го знаят. Дори нападнахте Брадок на бдение. Наложих се да ви удържат.

Стотълмайер поел дълбоко въздух и примирено вдигнал ръце пред гърдите си.

— Признавам, че изгубих контрол, но има голяма разлика между това да цапнеш някого с юмрук в устата, и убийството.

— Бил е удушен с вратовръзка като тази същата вечер, когато вие сте били в хотела. Намерихме я в боклука ви. По нея има кръв, за която и двамата знаем, че ще се окаже негова.

— Негова е — потвърдил Стотълмайер. — Изцапах вратовръзката с нея по време на бдението, което е причината, поради която я изхвърлих, като се прибрах вкъщи. Аз съм опитен детектив от отдел „Убийства“. Ако исках да се отърва от оръжие на убийство, мислиш ли, че щях просто да го пусна в кофата си за боклук?

— Може би не сте разсъждавали рационално — казал Дишър. — Гневът причинява това на хората.

— Сега разсъждавам рационално, и като гледам на твоя случай обективно като твой командващ офицер, ти казвам, че не разполагаш с доказателства да направиш това обвинение убедително. Единственото, с което разполагаш, е вратовръзката ми, а аз обясних как съм я изцапал с кръв. И, за мое смущение, имам много свидетели, които могат да потвърдят тази история — казал Стотълмайер. — Да, бях в хотела онази вечер, но не съм излизал от конферентната зала на втория етаж там и съм готов да се обзаложа, че онези кадри от охранителната камера подкрепят твърдението ми по този въпрос.

— Кадрите показват кога сте пристигнал и кога сте си тръгнал от хотела. На втория етаж няма камери, но в асансьора има.

— И ти видя ли ме на техните кадри? Не. Видя ли ме на стълбите? Не.

— В десет и петнайсет някой в униформа на портиер, който е криел лицето си, е влязъл в асансьора на втория етаж и се е качил с него до седмия — казал Дишър. — Смятаме, че убиецът е свалил униформата, скрил я в килера за препарати, после отишъл в стаята на Брадок и го убил. После облякъл отново униформата и се върнал на втория етаж.

— Могъл е да бъде всеки един от стотиците хора в хотела онази вечер — казал Стотълмайер. — Нямах доказателства, според които да съм бил в стаята на Брадок.

— На пода имаше счупена чаша. Върху нея имаше ваши отпечатьци — казал Дишър.

— О — възкликнал Стотълмайер.

— Теорията е, че сте му казали, че сте дошли да се извините, изпили сте едно питие с него, а когато се е обърнал с гръб, сте плъзнали вратовръзката си около врата му и сте го удушили. Масата се е преобърнала по време на борбата и чашата се е счупила. Забравили сте за това.

Стотълмайер погладил мустака си.

— Очевидно е какво става тук. Някой се опитва да ме натопи.

— Не е моя работа да решавам това — казал Дишър. — Работата ми е да следвам доказателствата.

— Забрави за минутка доказателствата. Познаваш ме, Ранди.

— Не и напоследък, капитане. През последните две седмици сте различен човек.

— Достатъчно глупав, за да убие полицаи със собствената си вратовръзка и да зареже на местопрестъплението чаша с отпечатьците си върху нея?

— Освен това уволнихте Монк.

— Какво общо има това с каквото и да било?

— Заместник-началникът смята, че е било, за да не може Монк да е наблизо, за да разследва убийството на Брадок.

— Ако възнамерявах да убия Брадок, не мислиш ли, че щях да измисля по-добър план от този?

— Съжалявам, капитане — казал Дишър с несигурен глас и треперещи ръце. — Арестувам ви за убийството на Пол Брадок.

— Правиш грешка, Ранди.

— Определено се надявам да е така — казал Дишър и подал белезниците на Стотълмайер. — Бихте ли ги сложили, ако обичате?

— Защо ти не го направиш?

— Защото ще повърна. — Дишър забързал към кошчето за боклук до бюрото и повърнал в него. Между напъните се опитал да прочете правата на капитана.

— Всичко е наред — успокоил го Стотълмайер, като сам закопчал ръцете си с белезници зад гърба. — Знам ги.

22. Г-Н МОНК ОТИВА В ЗАТВОРА

Монк работеше по останалите си случаи от „Интертект“ на масата в трапезарията си, докато аз се опитвах да изостря детективските си инстинкти, като четях романа *„Убийство по сценарий“* който той си купи в Мил Вали.

Не мога да кажа, че научих много за процедурата по разследването, но открих, че е добре да стоите далече от Кабът Коув. Това мъничко селце в Нова Англия е по-смъртоносно от Бейрут, Южната част на Централен Лос Анджелис и най-тъмната задна уличка в Хуарес, взети заедно. Кабът Коув вероятно има най-големия брой убийства на глава от населението, от което и да е друго място на земята. Макар че в крайна сметка всеки убиец бива залавян от Джесика Флечър, пак не бих се чувствала в безопасност там. Изненадана съм, че старата свадливка се разхожда из града невъоръжена.

Джесика тъкмо се готвеше да докаже, че вторият ѝ братовчед е невинен по обвинение за убийство, когато телефонът на Монк извънтя. Вдигнах слушалката.

— Трябва да видя Монк веднага — каза капитан Стотълмайер. — Ще се срещнем в стаята за свиждане на затвора на Седма улица.

Затвори, преди да успея да го попитам за повече подробности. Предположих, че е направил пробив в случая „Пешел“, и Монк предположи същото.

По пътя натам двамата с Монк се опитвахме да отгатнем какво ни чака. Решихме, че капитанът или е арестувал някого за престъплението, или е открил зад решетките някой, който има жизненоважна информация относно убийството. Каква друга причина можеше да има да се срещаме в затвора? Монк предположи, че може дори да става дума за благодарния Салваторе Лукарели, решил да размени информация в отплата за намалената си присъда.

Така че влязохме в затвора, обзети от известна възбуда, вярвайки, че ни чака нещо добро. Заведоха ни в същата стая за свиждане, където

се бяхме срещнали с Лукарели преди няколко дни, така че бях подготвена отново да го видя там.

Предполагам, че именно затова, когато видях мъжа в жълтия гащеризон, за частица от секундата си помислих, че е Лукарели. Или може би умът ми не искаше да повярва онова, което ми казваха очите.

Този път там седеше капитан Стотълмайер. Само че не беше окован във вериги.

Монк ахна леко:

— Лилънд? Какво се е случило?

Рядко чувах Монк да се обръща към капитана с малкото му име. Но това не беше нормална ситуация.

— Арестуван съм за убийство — обясни ни Стотълмайер.

— Кого сте убили? — попита Монк.

— Никого — каза Стотълмайер. — Как можа да си помислиш, че съм убил някого?

— Защото сте в затвора за убийство — каза Монк.

— Това не означава, че съм виновен.

— Полицията не арестува невинни хора — отвърна Монк. — Полицаяте са добри в работата си.

— Обикновено бих оценил подобно гласуване на доверие, но тъй като седя тук за престъпление, което не съм извършил, ще трябва да ми простиш, ако не се съглася с теб.

— Кой е убит? — попитах.

— Пол Брадок — каза Стотълмайер.

— Как? — попита Монк.

— Бил е удушен в хотелската си стая — каза Стотълмайер.

— Кога? — попита Монк.

— В нощта след бдението.

— Когато го пребихте — поясни Монк.

— Да — каза Стотълмайер.

— След като той ви унижи пред стотици детективи, занимаващи се с разследване на убийства — казах аз.

— Да — каза Стотълмайер.

— Следователно всичко, с което разполага полицията срещу вас, е един от най-силните мотиви за убийство, за които съм чувал през всичките години, откакто разследвам убийства — каза Монк. — Не е толкова лошо.

Не се държеше саркастично. Не знаеше как. Мисля, че се опитваше — по свой собствен мил, неубедителен начин да прозвучи успокояващо. Претърпя жалък провал.

Стотълмайер прочисти гърло:

— И бях в хотела по време на убийството.

Монк кимна:

— Това ли е всичко?

— И намериха отпечатъците ми върху чаша в стаята на Брадок.

Монк кимна отново:

— Нещо друго?

— Намериха вратовръзката ми, изцапана с кръвта на Брадок, в кофата ми за боклук.

Монк не беше престанал да кима.

— Още нещо?

— И те уволних малко преди убийството на Брадок, което означава, че единственият детектив в Сан Франциско, който досега няма пропуск в разкриването на случаи на убийство, не беше наблизо, за да разследва този случай.

Монк продължаваше да кима. Кимаше толкова много, че се страхувах да не си докара мозъчно сътресение, затова сграбчих главата му, за да го спра. Въпреки това той продължи да се опитва да кима. Стиснах здраво главата му.

— Можете да престанете да кимате, господин Монк: капитанът свърши с изброяването на всички доказателства срещу него — казах, като хвърлих поглед към Стотълмайер. — Нали?

Сега Стотълмайер кимна. Монк си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно, давайки ми знак, че е спокоен. Вече не се съпротивляваше на хватката ми. Пуснах главата му и той я задържа стабилно.

— Е — каза Монк. — Защо го убихте?

— Не съм — каза Стотълмайер. — Затова ти се обадох. Някой се опитва да ме натопи и ти си единственият, който може да го докаже.

— Ранди не си ли скъсва задника от работа, за да изчисти името ви? — попитах.

— Кой, мислиш, изгради обвинението срещу мен? — каза Стотълмайер. — Той смята, че съм виновен.

— Как е възможно? — изумих се аз.

— Само защото капитанът е имал невероятно убедителен мотив и всички доказателства са сочели към него — каза Монк. — Като не броим това, лейтенант Дишър не разполага с нищо.

— Това е утешително — каза Стотълмайер. — Ще ми помогнеш ли, или не?

— Разбира се, че ще ви помогна — каза Монк.

— Аз също — казах. Стотълмайер се усмихна:

— Тогава знам, че всичко ще приключи добре.

— Надявам се да си намери добър адвокат — каза Монк, когато излязохме от затвора и се отправихме към „Лексуса“, който беше паркиран на платен паркинг малко по-нагоре по Седма улица.

— Мислите ли, че ще се нуждае от такъв?

— Ако се признае за виновен, един добър адвокат може да му уреди присъда, по-малка от доживотен затвор. — Монк почукваше по всеки брояч, покрай който минавахме. Това му беше навик, който така и не бях проумяла.

— Няма да е необходимо, защото този случай никога няма да стигне чак дотам — казах. — Вие ще докажете, че е невинен, много преди да се стигне до процес.

— Какво те кара да мислиш, че ще го направя?

— Защото току-що казахте, че ще го направите — напомних му.

— Казах, че ще му помогна — поясни Монк. — Днес ще започнем да разговаряме с адвокати, които защитават престъпници по криминални дела.

— Какво ще кажете вместо това да разследвате убийството и да докажете, че е невинен?

— Шегуваш ли се? — каза Монк. — Той го е направил.

— Как можете да кажете това?

— О, не знам, може би защото наистина го е направил.

— Познавате капитан Стотълмайер прекалено добре, за да мислите така — казах. — Той не би могъл да убие никого.

— Досега. Чу ли всички доказателства срещу него?

— Нямаше да ме е грижа, дори да бяха хванали Стотълмайер на местопрестъплението, докато затяга вратовръзката около шията на Брадок.

— А хванали ли са го? — попита Монк.

— Не, не са — процедих през стиснати зъби, устоявайки на порива да го зашлевя заради глупавия въпрос.

— Сигурна ли си? Добре е да се уверим с абсолютна сигурност, защото това е единственото, с което не разполагат срещу него.

— Ако Лилънд Стотълмайер твърди, че е невинен, значи е. Вие също би трябвало да го вярвате.

Отидохме право в полицейското управление, за да говорим с онзи негодник Ранди Дишър.

Намерихме го да внася една кутия в кабинета на капитана, който беше напълно опразнен от всички папки и лични вещи на Стотълмайер.

Дишър остави кутията върху празното бюро и ни погледна мрачно.

— Чух, че капитанът ви се е обадил. Прецених, че е по-добре да чуете лошата новина направо от него, вместо от мен.

— Би трябвало да те зашлевя — казах.

— Това ще бъде нападение срещу полицаи — каза Монк. — Това е криминално нарушение.

— Идеално, тогава би трябвало да го направя — казах. — Изглежда, че на лейтенант Дишър му доставя удоволствие да арестува приятелите си.

— Вече не съм лейтенант — промърмори Дишър. — Изпълняващ длъжността капитан Дишър.

Именно тогава забелязах, че кутията, която беше внесъл, беше пълна с вещи от бюрото му. Почувствах как лицето ми пламва.

— Значи затова е цялата работа. Предали сте капитана, за да получите повишение — казах. — Виждам, че не ви е отнело много време да измъкнете нещата му и да се нанесете.

— Назначението е временно и нямах представа, че заместник-началникът ще го направи — каза Дишър. — А кабинетът го разчистиха от Министерството на вътрешните работи, не аз.

— Не са свършили много добра работа — отбеляза Монк. — По рафтовете още има прах. Ако ми дадеш „Лизол“, един парцал и чифт гумени ръкавици, ще се погрижа за това.

Насочих пръст към Монк.

— Ако дори само опитате, ще ви строша ръцете с пръчици за хранене. — Монк трепна, а аз се обърнах към Дишър: — Защо от Министерството на вътрешните работи са взели вещите на капитана?

— Това е общоприето действаща процедура в такива ситуации — обясни Дишър. — Търсят доказателства за други престъпления, които може да е извършил.

— Други престъпления? — Следващото, за което си дадох сметка, беше, че замахвам към лицето на Дишър.

Дишър не вдигна ръка да се защити, нито се дръпна от пътя ми. Но преди дланта ми да успее да осъществи контакт с хлапашката му буза, Монк сграбчи ръката ми и я прикова зад гърба ми.

— Какво ти става? — каза Монк. Изглеждаше наистина разстроен.

— Всичко е наред, Монк. Нека ме зашлеви. Заслужавам си го заради онова, което направих.

— Прав е — казах на Монк. — Пуснете ме.

— Лейтенант Дишър само си е вършел работата — отбеляза Монк.

— Временно изпълняващ длъжността капитан Дишър — поправи го той.

Опитах се да зашлевя Дишър със свободната си ръка, но тъй като Монк ме беше стиснал за другата, изгубих равновесие и ударът пропусна целта. На Дишър щеше да му се наложи да се наведе към мен, та плесницата да улучи. Предполагам, че желанието му да бъде наказан не беше толкова силно, колкото твърдеше, иначе щеше да го направи.

— Знам, че предадох капитана — призна Дишър. — Но само следвах доказателствата натам, накъдето водеха. Нямах избор, освен да го арестувам. Единствената надежда за мен, а също и за него, е че ще можеш да докажеш, че е невинен.

— Това би трябвало да го правиш ти — процедих гневно. Удивително е, че на устата ми не беше избила пяна.

— Ще ви помогна по всеки възможен начин, но ще трябва да е неофициално — каза Дишър. — Сега ще изляза и ще си взема чаша кафе. Докато ме няма, ви е абсолютно забранено да четете папката в класъра на бюрото, защото тя съдържа всички съдебномедицински

доклади, свидетелски показания и снимки от местопрестъплението по разследването на случая „Брадок“. Ясно ли е?

Той ни намигна пресилено.

— Да — каза Монк.

Дишър кимна, спусна щорите на всички прозорци в кабинета на капитана и излезе, като затвори вратата зад гърба си. Бяхме сами и скрити от поглед. Монк ме пусна и аз се отдръпнах рязко от него.

— Да нямаш женски проблеми? — попита той.

Изглеждах го яростно.

— Да не би всъщност току-що да ме попитахте дали не съм в цикъл?

— Шшшшт — каза Монк, размахвайки ръце като обезумял. — Няма причина да започваш да говориш като моряк.

— Трябва да се запозная с този проклет моряк, за когото все говорите — казах. — Не, господин Монк, не съм в менструален цикъл.

— Шшшшт — каза Монк, като размахва отново ръце. — Първо проявяваш склонност към насилие, сега пък използваш мръсен език. Какъв ти е проблемът?

— Мой добър приятел току-що беше арестуван за убийство, което не е извършил — това ми е проблемът и би трябвало да е също и ваш проблем.

Бръкнах в кутията и извадих папката на Брадок. Монк се опита да я грабне от мен, но аз грубо я отдръпнах.

— Луда ли си? Временно изпълняващият длъжността капитан Дишър каза, че ни е *абсолютно забранено* да четем тази папка.

— Кое то беше неговият начин да ни каже, че иска да я прочетем — обясних, като подредих снимките от местопрестъплението върху празното бюро.

— *Абсолютно забранено* означава обратното — каза Монк, като събра всички снимки, една по една.

— Но той имаше предвид обратното на обратното — казах, като извадих съдебномедицинския доклад и снимките на веществените доказателства. — Това беше неговият начин да каже, че не е допустимо да четем папката, но въпреки това той ни позволява да я прочетем.

— Ако това е искал да каже, защо не го каза така, вместо „*абсолютно забранено*“? — възропта Монк, като взе съдебномедицинския доклад и снимките.

— Пазеше си задника — казах, като извадих свидетелските показания. — Искаше да каже, че ако ни хванат, докато четем папката, отговорността си е наша.

— Искал е да каже всичко това, когато каза, че ни е *абсолютно забранено* да отваряме папката?

— Да — казах, като пуснах празната папка на бюрото. — Това искаше да каже, докато ни намигаше.

— Вероятно е имал прашинка в окото. — Монк натика всички книжа и снимки обратно в папката и я върна в кутията. — „*Абсолютно забранено*“ означава именно това.

Независимо дали беше така или не, знаех, че Монк беше видял всяка една снимка в папката и, независимо дали го искаше или не, несъзнателно беше отбелязал всяка важна подробност в тях. Не можеше да се сдържи.

— Щом така казвате — рекох. — Какви са чувствата ви относно идеята да посетим местопрестъплението?

— Двойствени — каза той.

23. Г-Н МОНК И НЕЧЕТНИЯТ ЕТАЖ

Приблжих се до рецепцията на „Дорчестър“ и попитах служителя дали мога да наема стая. Не смятах, че ще ни пуснат просто да огледаме наоколо просто защото сме частни детективи, а хич не ме бива, когато става въпрос да подкупя някого. Освен това разполагах с вълшебната кредитна карта на Слейд.

— Разбира се — каза служителят. Беше толкова младолик, с такива чисти черти на лицето и с такива блестящи прави зъби, че можеше да работи в Дисниленд. — Колко време смятате да останете?

Хвърлих поглед през рамо към Монк, който беше зает да подрежда куфарите при кабинката на портиера по големина, после отново насочих поглед към служителя.

— Една нощ — казах. — Бих искала стая седемстотин и тринайсет.

Служителят неловко прочисти гърло:

— Може би бихте искали друга стая.

— Заета ли е?

— Не — каза той, като отново се прокашля.

— Тогава какъв е проблемът?

— Просто последният господин, който беше отседнал там, беше сполетян от трагедия.

— Това е жалко за него, но какво общо има с мен?

— Аз не бих искал да спя в стая, в която е умрял някой — каза служителят.

— Никой не ви и кара — отговорих. — Вече си имам компания.

Посочих с глава към Монк, който още беше зает да подравнява куфарите.

Мъжът пламна от смущение:

— Не намеквах... искам да кажа, просто се опитвах да услужа.

— Като ми предложите себе си?

— Не, не, всичко сте схванали погрешно... — заекна той.

— Бързаме — прекъснах го, като му подадох с усмивка кредитната си карта от „Интертект“. — Може ли по-чевръсто, Ромео?

Той бързо ни регистрира и ми подаде електронна карта за вратата.

— И да си изкарате приятно — пожела ни той.

— Обезателно! — Намигнах и поех картата от него. Беше забавно да го хвърля в смут. Хубаво беше да знам, че още можех да смутя някого.

Отидох при Монк, който се възхищаваше на редицата от куфари, съвършено подредени от най-малкия до най-големия като иконката, показваща силата на обхвата на мобилен телефон.

— Вътре сме — казах. — Стаята е на седмия етаж.

Прецених, че нечетният номер на етажа е достатъчно лоша новина за момента — все още нямаше причина да казвам на Монк, че освен това отиваме в стая с нечетен номер.

— Ти не каза нищо за качване до седмия етаж — рече Монк.

— Там е стаята му — казах.

— Трябвало е да е на четвъртия или шестия — каза Монк. — Или на някой друг етаж с четен номер.

— Но не е бил — отвърнах.

— Нищо чудно, че е мъртъв — каза Монк. — Дори не би трябвало да слагат стаи на тези етажи. Това е безотговорно, опасно, неморално и неестествено.

— Какво би трябвало да правят — просто да оставят нечетните етажи празни?

— Да, за доброто на човечеството — каза Монк. — Трябва да е било непоносимо за Брадок. Може би се е самоубил.

— Мислите, че Брадок се е удушил с вратовръзка, защото не е можел да понесе още една нощ на нечетен етаж?

— Това е най-логичната алтернатива — каза Монк. — Капитанът би трябвало да използва този аргумент като основа на защитната си стратегия.

Не можех да понеса повече от безумието му и измарширувах до асансьора.

— Ще се срещнем горе.

Знаех, че ще се качи по стълбите. Страдаше от твърде силна клаустрофобия, за да вземе асансьора. Но ако не бях там да го

посрещна на седмия етаж, физически да го извлека до стълбите, ако е необходимо, можеше изобщо да не стигне до стаята.

Влязох в асансьора, качих се с него до седмия етаж и отидох до стая 713. Една камериерка чистеше стаята в отсрещния край на коридора, подпряла отворената врата с количката си с препарати за чистене, чаршафи, тоалетни принадлежности и чисти чаши. Отворих вратата на стая 713 и влязох вътре. Нищо в стаята не показваше, че преди няколко нощи там е станало убийство. Масата беше изправена, чашите бяха сменени, а леглото оправено. Всичко беше колосано и чисто и миришеше на дезинфектант.

Но аз знаех по-добре.

Преди няколко месеца на едно местопрестъпление в друга хотелска стая Дишър ми показа как да използвам устройство, което излъчва специална светлина, за да освети всички петна от телесни течности, които са невидими за невъоръженото око. Той обходи местопрестъплението със светлината и разкри, че в един или друг момент всичко в стаята е било опръскано с телесни течности — покривката на леглото, таблата откъм главата, стените, таваните, масите, плотовете, дори дистанционното на телевизора.

Не можех да проумея как някои от петната са се озовали там, където бяха. Дори само дистанционното на телевизора изглеждаше така, сякаш е било потопено в кръв или лиги или Бог знае какво. Гледката беше отвратителна, дори за някой без фобията към микроби на Монк. Сега не можех да вляза в хотелска стая, без да си представя всички телесни течности, за които знаех, че са навсякъде, но които всъщност не можех да видя.

Вероятно именно така виждаше Монк всичко в този свят. Очите му бяха като онази специална светлина.

Така беше и с моите, когато влязох в хотелската стая на Брадок. Погледнах към кувертюрата на леглото и мислено си представих лигите, които сигурно се бяха изливали от зиналата му уста, докато се е борел за въздух, който така и не е дошъл.

Не бях сигурна какво ще постигнем, като доведе Монк в хотелската стая на Брадок, но ми се струваше, че посещаването на местопрестъплението, дори след като е било почистено, все пак е логичната първа стъпка в едно разследване на убийство.

Излязох от стаята и тръгнах към стълбите и стигнах до вратата точно когато Монк с пъшкане и пухтене изкачи последните няколко стъпала.

— Трябва да пробвате асансьора някой път — предложих му. — Не е толкова лошо.

— Ако ти доставя удоволствие преживяването да си погребан жив в ковчег, който се движи — каза Монк като си пое дъх.

— Не е като да си жив погребан.

— Бил съм погребван жив. На два пъти. Веднъж в ковчег и веднъж в кола. А ти била ли си?

— Не — казах. Ярко си спомнях тези мъчителни преживявания. И в двата случая той едва не беше умрял от задушаване.

— Тогава мисля, че знам малко повече от теб по въпроса какво е усещането да си погребан жив.

Тук ме беше хванал.

Поведох го надолу по коридора към стаята. Той спря, за да инспектира количката на камериерката и аз се възползвах от възможността да отворя вратата, с надеждата, че няма да забележи номера на стаята.

Камериерката погледна към него от вътрешност на другата стая, където сваляше чаршафите на едно легло.

— Вие вършите Божя работа — каза й Монк. — Поздравявам ви за вашата дързост, храброст и саможертва.

Тя изглеждаше озадачена. Той се обърна да застане с лице към мен и се закова на място.

— Това е стая седемстотин и тринайсет — каза Монк, проваляйки жалкия ми опит за подвеждане.

— Да, така е. Тук е станало убийството.

— Не съм изненадан — каза Монк. — Стаята е прокълната.

— Трябва да влезете вътре — казах.

— Мога да виждам идеално оттук — каза той, застанал на прага.

— Брак е бил на пода, между леглото и прозореца — казах. — Оттам, където стоите, не можете да видите пода.

— Не ми е необходимо. — Той се наведе веднъж навътре, като се наклони под ъгъл, за да може да види в банята отляво.

Монк се обърна и погледна назад през отворената врата на стаята в отсрещния край на коридора. Наклони глава и изопна плещи.

Нещо го тормозеше. Е, тормозеха го много неща, като например това, да е на нечетен етаж пред стая с нечетен номер с тапет на флорални мотиви, които вероятно не си пасваха. Това, което имах предвид, беше, че нещо го тормозеше дори повече от всички останали неща, които го тормозят в даден момент.

Той огледа чашите върху количката на камериерката. Върху всяка имаше малко книжно капаче, което показваше, че са чисти.

Монк взе една от чашите и я вдигна към светлината.

— Какво има? — попитах, като все още държах вратата отворена.

— Петна от вода. — Той свали капачето и сложи чашата при мръсните съдове, които бяха в едно легенче на една по-ниска полица на количката. Хвърли капачето в торбата за смет на количката.

— Това ли е? Петна от вода?

Монк влезе в стаята в отсрещния край на коридора и бързо надникна в банята, а после се върна при мен.

Камериерката ни наблюдаваше предпазливо, докато приключваше с оправянето на леглото.

— Аз съм ужасен човек — призна си Монк. — Жалък, по-низш от низшите.

— Защо казвате това?

— Защото не повярвах на капитан Стотълмайер — каза Монк.

— А сега вярвате ли му?

Монк кимна:

— Той е невинен. Доказателствата са ясни.

— Намерихте доказателства без дори да влезете в стаята, където е станало убийството?

— Във всяка хотелска стая има по четири чаши — каза Монк. — Две в банята и две на бюрото от двете страни на кофичката за лед. Всичките четири чаши са еднакви. Но според снимките от местопрестъплението, в стаята на Брадок е имало пет чаши, когато е бил убит. Петата е била счупена на пода и по нея е имало отпечатъци на капитана.

— Чашата е била подхвърлена — предположих.

— Мисля, че е била чашата с вода, от която капитанът пиеше, когато говорихме тук на конференцията — каза Монк. — Но не мога да

го докажа. Така че капитанът не е в по-добро положение сега, отколкото беше преди.

— Да, в по-добро е — заявих.

— Не виждам как.

— Сега вие работите по случая, господин Монк.

— Но не знам къде да отида или каква да е следващата ми стъпка, за да докажа, че капитанът е невинен.

— Ще измислите нещо — казах. — Имам вяра. Също и капитан Стотълмайер.

Бях толкова благодарна, че Монк беше приел невинността на капитана, че слязох с него по стълбите, вместо да взема асансьора.

Когато излязохме във фойето, първото нещо, което видях, беше Никълъс Слейд, който влезе с решителни крачки и от изражението на лицето му не смятах за съвпадение, че беше тук.

Той замарширува право към нас.

— Трябва да поговорим — каза.

Когато някой каже: „Трябва да поговорим“, това, което всъщност има предвид е, че иска да ви откъсне главата за нещо. Така че имате два избора: Можете или да се стегнете и да се подготвите за словесно бичуване, или да хукнете към най-близкия изход.

Моята инстинктивна реакция, несъмнено свързана с детството, когато баща ми използваше същите тези думи (макар че добавяше „млада госпожице“), когато ме хванеше да правя нещо наистина лошо, беше да побягна. Но отхвърлих порива.

— Откъде разбрахте, че сме тук? — попитах.

— Аз съм велик детектив — рече той.

— Господин Монк е велик детектив — поправих го. — Вие сте много добър.

Вероятно не е много умно да обиждаш шефа си с двусмислен комплимент, когато вече ти е бесен, но когато съм притисната в ъгъла, напереното поведение е начинът, по който се справям с безпокойството или страха си. Страхувах се, че ще видя как прекрасната ми здравна застраховка и служебната ми кола се изпаряват, преди да съм имала истински шанс да ги използвам.

— Научих какво се е случило с Лилънд и че сте ходили да го видите. Ако се опитвах да докажа, че е невинен, местопрестъплението щеше да е първото място, където щях да отида — каза Слейд. Една

точка за мен и за детективските ми инстинкти. — И сте използвали корпоративната кредитна карта, за да наемете стаята.

— Следите в реално време как използваме кредитната си карта? — попитах. — Това ми се струва малко като взето от Оруел.

— Технически погледнато, това, което нарушавам, няма да е вашето право на поверителност и на личен живот, тъй като използвате моята кредитна карта. Но не беше необходимо да си правя този труд. „Интертект“ се грижи за охраната на хотела. Обадиха ми се, че сте тук.

— О — казах.

— О — повтори той. — Ако ми се бяхте обадили, преди да дойдете тук, можеше да спестите на компанията двеста и петдесет долара.

— Заради това ли сте бесен? — попитах. — Заради парите?

— Не съм бесен — каза Слейд. — Объркан съм и съм разочарован. Първо ми казваш, че господин Монк има нужда от почивка...

— Нямам нужда от почивка — прекъсна го Монк.

— ... която му дадох. После откривам, че сте използвали това свободно време да разследвате смъртта на Бил Пешел.

— Убийството му — уточни Монк.

— Никой не ни е наел по този случай — каза Слейд. — Таксата ти е триста долара на час и докато някой не подпише договор с мен и не ни връчи чек за услугите ни, не трябва да прекарваш дори миг от времето си, или времето на някой друг, който работи за мен, в работа по този случай.

— Изкарвам триста долара на час? — изуми се Монк.

— Сега Лилънд ви е помолил за помощ и вие сте се съгласил да му я дадете, без първо да се допитате до мен — каза Слейд. — Забравихте ли за кого работите, господин Монк?

— Трябва да помогна на приятеля си — каза Монк.

— Той е и мой приятел — каза Слейд.

— Капитанът е невинен, нуждае се от помощта на господин Монк, и не може да си позволи да плати цените ви — казах.

— Лилънд не трябва да плаща — каза Слейд. — Ще му помогнем безплатно. Това ще бъде нашият случай *pro bono* за годината. Смятайте се за назначени по случая. Всички ресурси на

„Интертект“ са на ваше разположение. Но трябва да ми обещаете, че ще спрете да разследвате смъртта на Пешел.

— Убийството му — отново го поправи Монк.

— Това не е наш проблем — каза Слейд.

— Не беше ли и ваш приятел? — попитах.

— Не колкото Лилънд, ни най-малко — каза Слейд. — Освен ако не ни наемат семейство Атуотър, или полицията на Мил Вали, или някой друг, който би искал да плати обичайните ни такси, не възнамеряваме да се замесваме в това разследване.

— Не правех кой знае какво по него — каза Монк. — Всъщност абсолютно нищо.

— Отишъл сте да разпитате Фил Атуотър — каза Слейд. — Това е разследване.

Слейд можеше да е разбрал, че работим по случая Пешел заради наблюдението, което Даниел беше поръчала и може би защото тя беше проверила движението по кредитните карти на семейство Атуотър. Но единственият начин, по който Слейд би могъл да разбере, че сме се срещали с Фил, беше ако Даниел му бе казала. Беше ни предала.

— Като работите по случая безплатно — продължи Слейд, — вие в действителност работите срещу „Интертект“. Отстранявате стимула, който някой може да има, за да ни наеме да свършим работата. Това е самоунищожително. Същото е като да се обаждате на полицията с анонимни сведения, след като са ви уволнили оттам.

— Знаели сте за това? — каза Монк.

— Аз съм велик детектив. — Слейд хвърли поглед към мен. — Поправка: добър детектив.

— Не знам защо си правят труда да казват на хората, че това е телефонна линия за анонимна информация, когато тя изобщо не е анонимна — възмути се Монк. — Ще напиша много строго писмо до шефа на полицията по този въпрос.

— Няма да ви се зарадват особено, когато го получат — предупредих го.

— Не бери грижа — каза Монк. — Ще го изпратя анонимно.

24. Г-Н МОНК УСЕЩА НАПРЕЖЕНИЕТО

Капитан Стотълмайер седеше срещу нас в стаята за свиждане в затвора, докато Монк му разказваше теорията си за чашата. Изглеждаше също толкова прежълтял, както бе изглеждал и Лукарели, седейки в същия този стол.

Може би този ефект се създаваше от жълтата светлина на енергоспестяващите крушки в съчетание с жълтия гащеризон. Или може би беше физически симптом на затварянето в килия без прозорци и дългите часове на размишляване за надвисналата доживотна присъда.

— Бившата ми съпруга не позволява на децата ми да идват да ме виждат, така че единствената информация, която получават за всичко това, е онази, която четат онлайн или виждат в новините — каза Стотълмайер. — Но знаете ли коя е най-лошата част от това?

— Трите ивици велкро на гащеризона ви — каза Монк. — Това е явно нарушение на Женевската конвенция.

— Ивиците от велкро не са съществували, когато е приета Женевската конвенция — уточних.

— Да дадеш на човек само три ивици велкро е жестоко и нечовешко наказание — каза Монк. — Къде, по дяволите, е четвъртата ивица? Това си е чисто, безмилостно психологическо изтезание. Не знам как можете да го търпите, капитане.

— Това, което е по-лошо, е че Салваторе Лукарели е в килията срещу моята — каза Стотълмайер. — Принуден съм да гледам самодоволната усмивка на лицето му.

— Мислите ли, че той стои зад това? — попитах.

— Може да е всеки. В моята професия си създаваш много врагове. Лукарели е само един от тях.

— Съжалявам — каза Монк.

— За какво съжаляваш? — попита Стотълмайер.

— За това — каза той. — За всичко съм виновен аз.

Винаги можете да разчитате на Монк да свърже всяка ситуация със себе си. Не че е себичен: просто работата е там, че той има нужда да вярва, че целият свят се върти около него. Това е единственият начин, по който може да упражнява разумен контрол върху него.

— Защо да си виновен ти? — попита Стотълмайер.

— Ако бях по-бдителен, може би щях да предвидя това — каза Монк.

— Как? Да не си медиум?

— Не — призна Монк.

— Тогава как би могъл да го предвидиш?

— Изградена е рамка — каза Монк. — Конструкцията се изграждаше навсякъде около нас.

— Това не значи, че е станало пред очите ни — каза Стотълмайер.

— Трябвало е — каза Монк. — Някой е видял шанса да ви натопи и се е възползвал от него. Който и да е бил, е знаел, че имате мотив да убие Бладок.

— Това беше очевидно за всички, присъстващи на конференцията, което именно е причината, поради която са откъснали чашата след това и са я задържали — каза Стотълмайер. — Но ми е трудно да повярвам, че друг полицаи е направил това.

— Кой друг би могъл да бъде? — попитах.

— В хотела има многоброен обслужващ персонал — каза Стотълмайер. — Някой от тях може да е бивш затворник или да е свързан с някой, когото Бладок е пратил в затвора.

— Не Бладок е този, който седи в затвора — подчертах аз.

— Мисля, че може би не става въпрос за мен — каза Стотълмайер. — Аз съм просто изкупителната жертва. Не мисля, че е съвпадение, че Пешел и Бладок бяха убити с четирийсет и осем часа разлика. Бладок също е получавал информация от Пешел.

— Мислите, че убиецът е някой, когото Бладок е пратил в затвора въз основа на информация от Пешел? — попитах.

Стотълмайер кимна:

— И доколкото познавам Бладок, вероятно първо е хвърлил на въпросния тип един хубав пердах.

— Откъде изобщо да започнем да търсим? — попитах.

— Ще трябва да прегледате арестите, извършени от Брадок през последните една-две години, в които е бил в полицията на Сан Франциско — каза Стотълмайер. — Няма да намерите името на Бил никъде, тъй като никога не е давал показания, но в папките може да има споменаване, че Брадок е действал по подхвърлени сведения от доверен информатор.

— Това може да отнеме седмици — казах. — И то ако предположим, че изобщо успеем да получим достъп до тези папки.

— Ник може. Той има най-различни източници в управлението, които говорят с него, когато не би трябвало — каза Стотълмайер. — Освен това е в идеална позиция да проучи щателно биографията на всеки член от персонала на „Дорчестър“, ако е склонен да го направи.

— Ще го направи — казах.

— Но какво мога да направя аз? — попита Монк.

— Каквото правиш най-добре — каза Стотълмайер.

— Какво е то?

— Бъди себе си — каза Стотълмайер. — Ако уликите са налице, ти ще ги видиш, ако вече не си ги видял.

— Ако съм видял уликите — каза Монк, — защо нямам решението?

— Не разбирам начина, по който мислиш, Монк. Получавам главоболие дори само като опитам. Но знам, че виждаш и чуваш повече, отколкото мислиш — каза Стотълмайер. — Предполагам, че всички тези детайли кръжат шеметно в главата ти подобно на милион пиксели, които чакат да се съчетаят в картина.

Може би няколко от тях бяха и в моята глава, поради което изпитвах онова гъделичкащо усещане за десетте години между изчезването на Стив Вурцел и смъртта на Пешел.

— Надявам се да сте прав — каза Монк.

— Аз не се надявам — каза Стотълмайер. — Аз разчитам на това.

— Ще ми се да не го правите — каза Монк. — Не работя добре, когато съм подложен на натиск.

— Помисли за натиска, на който съм подложен аз — каза Стотълмайер. — Нося жълт гащеризон с три ивици велкро.

Монк се надигна от стола си:

— Прав сте. Какво съм си мислил? Никое мое страдание не може да се сравнява с истинския ад, който понасяте вие. Вашето нещастие е и мое нещастие, докато това изпитание не приключи.

— Така те искам — каза Стотълмайер.

Когато си тръгнахме от затвора, се обадох на Даниел и я помолих да накара няколко служители да погледнат всички стари случаи, в които беше възможно да е замесен Пешел.

Тя имаше да ни съобщи известна информация за семейство Вурцел, но аз ѝ предложих да ни съобщи каквото е научила в апартамента на Монк. Исках да я наругая здравата, но не по телефона и определено не в „Интертект“.

Щом се върнахме, Монк забърза към банята да измие набързо ръцете си. Даниел се появи около двайсет и пет минути по-късно, затова прецених, че имаме поне още пет минути насаме, преди той да свърши с миенето на ръцете си.

Това време ми беше повече от достатъчно да ѝ откъсна главата и да ѝ я поднеса на тепсия — преносно казано, разбира се.

— Трябва да поговорим — казах, повтаряйки като ехо думите както на Слейд, така и на баща ми. Помислих си да добавя „млада госпожице“, но това щеше да ме накара да се почувствам още по-стара в сравнение с нея. — Мислех, че сме се разбрали нещо.

— Не съм изпращала повече папки — каза тя и се скова отбранително. — Напрягаше се да поеме атака и щеше да я получи.

— Говоря за доверие — поясних. — Когато се запознахме най-напред, ти каза, че работиш на първо място за господин Монк. На второ — за Ник, и че никога не трябва да се тревожим за лоялността ти.

— Точно така — каза тя. — И наистина го мислех.

— Не е достатъчно да го кажеш, Даниел. Трябва наистина да го правиш.

— Направих го — настоя тя.

— Сблъскахме се с Ник в хотел „Дорчестър“. Той знаеше, че господин Монк и аз сме се срещали с Фил Атуотър в Мил Вали — казах. — Сещам се само за един начин, по който е могъл да разбере за това.

Тя се отпусна, явно облекчена, което не беше реакцията, която очаквах.

— Това е защото не знаеш за проследяващото устройство.

— За какво говориш?

— Всяка от колите на „Интертект“ е оборудвана с GPS — каза тя.

— Точно като онези, които компаниите за товарни превози инсталират на големите си камиони, за да могат да следят товара им през цялото време.

От чутото ме полазиха тръпки.

— „Интертект“ държи служителите си под наблюдение?

Тя поклати глава:

— Всички служители знаят, че на колите им има локатори. Ник казва, че е заради собствената ни безопасност и сигурност. Работим в опасно поприще. Ако изпаднем в беда, „Интертект“ винаги може да изпрати подкрепления на последното ни известно местонахождение или, ако изчезнем от мрежата, могат дори да открият къде сме били през последните няколко седмици и да се върнат обратно по стъпките ни.

— Телефоните ни също ли се подслушват?

— Разбира се, че не — каза тя. — Целта не е да следим. А да се грижим за безопасността на хората си.

— Ъ-хъ — отвърнах. — От „Интертект“ следят ли в кои сайтове влизаш с компютъра си?

— Да — каза тя. — Но не е каквото си мислиш.

— Това, което си мисля, е че никога няма да използвам компютър или телефон в „Интертект“.

— Компанията взема тези мерки за ваша защита и за да гарантира, че ако загинете по време на работа, разследването, по което работите, няма да умре с вас.

— Това е студено — казах.

— Това е прагматично — каза тя.

— Значи Ник знае къде сме били и е наясно с всички проучвания, които си правила за нас.

— Не съм наясно дали знае или не, но ако е искал да знае, спокойно може да се добере до тази информация от компютъра си. Има ли причина, поради която не бихте искали да знае какво правим?

— Ценя правото си на личен живот и пространство, и това на господин Монк.

— Добре дошла в корпоративна Америка в ерата на дигиталните технологии — каза тя. — „Интертект“ не се различава с нищо от всяка друга компания, по отношение на това, че следи дейността на служителите си.

— Имаш ли личен компютър, който не е предоставен от „Интертект“?

— Да — отвърна тя. — Лаптопът ми.

— Отсега нататък искам да използваш само него за всяка работа, която вършиш за господин Монк — наредих ѝ. — Ако искаме Ник да знае за това, което правим, ще му кажем.

Не бях готова да се откажа от новия си „Лексус“ само защото ме шпионираше. Но сега знаех как са се чувствали всички онези руски шпионки и агентки на „СПЕКТЪР“^[1], когато са спали с Джеймс Бонд.

— Доверието е двупосочен процес — отбеляза Даниел. — Трябва да знам, че ще ме оправдаете по липса на доказателства, вместо веднага да предположите, че съм ви предала по някакъв начин.

— Права си — признах. — Съжалявам. Свършила си страхотна работа. Господин Монк е много впечатлен от теб.

— А ти?

— Караш ме да се чувствам стара и не на място. — Казах го, без дори да помисля, и шокирах себе си с мисълта колко вярно беше.

— Шегуваш се — каза тя.

— Ще ми се да бях — казах.

— Наистина мислех онова, което ти казах в „Интертект“ — каза Даниел. — Ти и господин Монк сте екип. Не си даваш сметка точно колко опитна си в разследванията. Можеш да си съперничиш, с който и да е от нашите служители.

Точно тогава Монк влезе в стаята.

— Няма нищо и наполовина така освежаващо като това да си измиеш ръцете, да си изчеткаш зъбите, да промиеш назалните си пътища, да почистиш ушите си отвътре и да промиеш очите си. Готов съм да щурмувам света.

На мен ми се струваше, че Монк щурмува света всеки път щом излезеше през вратата на дома си. Светът обикновено печелеше.

— Подготвих информацията за Линда Вурцел, за която помолихте — каза Даниел, като ми подаде една снимка.

— А „Далбърг Ентърпрайзис“? — попитах, като хвърлих поглед на снимката.

Вурцел беше висока и слаба, и носеше син костюм с панталон, в който Хилъри Клинтън би се влюбила, както и огърлица от едри перли, която ми напомни за пищното бижу на Уилма Флинтстоун. Неестествено бдителните ѝ очи, заострената челюст, изваяният нос, тънките устни, бронзовият тен и стегнатият бюст ми подсказаха, че е имала повече от няколко близки контакта в солариум с г-н Ботокс, г-н Колаген и г-н Скалпел.

— Линда Вурцел е „Далбърг Ентърпрайзис“ — подчерта Даниел. — Далбърг е моминското ѝ име. Занимавала се е с недвижими имоти, преди да срещне съпруга си, и богатството му ѝ е позволило значително да увеличи броя на имотите си.

— Значи тя е купила сградата на Пешел — казах аз. — А не съпругът ѝ.

— Да — каза Даниел. — Макар че не знам какво участие е имал след брака съпругът ѝ в спекулациите ѝ с недвижими имоти. Възможно е да е осигурявал нещо повече, не само пари. След смъртта на съпруга си тя е член на борда на „InTouchSpace“ и отдава останалото си внимание, както и значителен дял от богатството си, на различни филантропски и подкрепящи изкуствата организации.

— Къде можем да я намерим? — попитах.

— Господин Слейд ни накара да обещаем да не се замесваме в разследването на случая „Пешел“ — напомни Монк.

— Той ни помоли за това — казах. — Не сме обещавали. И тук не става дума за случая „Пешел“. Става дума за убийството на Брадок.

— Не виждам връзката — каза Монк.

— И двамата са мъртви, капитан Стотълмайер е в затвора, а аз имах гъделичкащо усещане — казах. Обърнах се към Даниел: — Е, къде е Линда Вурцел?

— Има офис в центъра и жилище на Сий Клиф — каза Даниел. — А три дни в седмицата има постоянно уговорен час при Джо Ан. И днес има час там.

— Това психиатърът ѝ ли е? — попита Монк.

— Козметичката ѝ — уточни Даниел. — Джо Ан има много скъп салон в Китайския квартал.

— Това е последният квартал, в който бих очаквала някой с нейното обществено положение да ходи на маникюр и масаж. — „Китайският град“ беше исторически квартал и популярна туристическа атракция, пълен с евтини мърляви магазини за сувенири и страхотни ресторанти, но не беше точно прочут с модния си стил. Поне аз мислех, че не е.

— Салонът на Джо Ан е мястото, където да отидете за най-новите разкрасителни процедури — каза Даниел. — Всички светски личности, наследници и дебютантки ходят там, а също и всяка актриса и модел северно от Ел Ей, южно от Сиатъл и западно от Санта Фе.

— Толкова ли е добър? — попитах.

— Така твърдят всички списания — отвърна Даниел. — Искате ли да ви покажа да си го позволя. Цените на японските лицеви масажи в стил „гейша“ започват от двеста и петдесет долара, а „рибните педикюри“ „Гара руфа“ могат да струват до двеста.

Благодаря на Бога за кредитната карта на Слейд.

— Внезапно изпитвам нужда да се разкрася — казах. — А вие, господин Монк?

— Аз току-що си измив ръцете, изчетках си зъбите, промив си назалните пътища, почистих си ушите и си измив очите — каза Монк. — Не виждам как можеш да подобриш това, без да бъдеш измит с маркуч и обеззаразен от упълномощен екип за работа с опасни материали.

— Предстои ви да откриете — казах.

[1] Спектър (SPECTRE) — измислена световна терористична организация, която се споменава в романите на Ян Флеминг за Джеймс Бонд и създадените по тях филми. — Б.пр. ↑

25. Г-Н МОНК И ЛИЦЕВИЯТ МАСАЖ В СТИЛ „ГЕЙША“

Всеки път, когато мои приятели от друг град идват на гости, винаги искат да ги заведе на Рибарския кей и в Китайския квартал.

Рибарският кей е изгубил целия си автентичен чар и се е превърнал в долнопробен търговски център с мотиви от Рибарския кей. Но въпреки това водят приятелите си там и се възнаграждавам за жертвата си със самун пресен, топъл хляб от заквасено тесто в „Будин“, която също вече не е някогашната проста пекарница. Следвайки примера на останалата част от квартала, „Будин“ се е превърнала в солидна атракция, завършваща с туристическа обиколка, два ресторанта и магазинче за сувенири.

Потискащо е.

Но Китайският квартал все още си е до голяма степен автентичен, истински град в града. Не чакам да се появят приятели от други градове, за да отида там. Това е едно от любимите ми места.

Има много места, откъдето може да се влезе в Китайския квартал, но туристите винаги искат да минават през построената в стила на пагодите порта с три арки на Грант Авеню и Буш Стрийт, която е украсена с орнаменти във форма на дракони, риби и лъвове. Това е изкуствено пригодно идеално място за паметни снимки, построено през 1970 г., и прокарва ясна граница между търговската част на Юниън Скуеър и главната улица на Китайския квартал.

Избягвам портата точно по тази причина и обикновено се отклонявам и влизам откъм отсрещния край на Грант Стрийт.

Визуално Китайският квартал изобщо не прилича на Китай. Това е американски фон, маскиран с китайски гледки, нещо като градският еквивалент на това да украсиш банкетна зала в „Рамада Ин“ с дъски за сърфинг, купчини пясък, лосион против слънце и мидени черупки за парти с плажен мотив. Червени фенери са пръснати из улици с имена като „Стоктън“ и „Сакраменто“. Корнизи в стил „пагода“, зелени керемиди и пъстроцветни указателни табели на китайски са закрепени

към същия онзи стандартен камък от едурдианската епоха и бетонни сгради, които могат да се намерят на всяка главна улица в Америка.

Но дори при това положение, всичко е истинско. В квартала живеят двайсет хиляди китайци, така че ще откриете някои неповторимо китайски нотки, които ще ви пренесат, ако не в Китай, то поне някъде далече от познатото.

Има светофари с форма на пагоди, крепени от по два златни дракона, чиито опашки се увиват около стълбовете. Няма да намерите това във вашия квартал с построени по проект къщи. На витрините на магазините за месо и бакалниците ще видите костенурки, патици, сепия, прасета и змиорки, готови за трапезата. Това също няма да го намерите в кварталния ви „Сейфуей“.

Когато вървите по улиците, ще чуете какофония от китайска реч, от хора, които говорят и крещат, филмови клипове, пуснати с усилен звук в магазините за DVD, и музика, гърмяща от магазините, апартаментите и радиоуредбите на колите.

И ще подушите мирис на тамян, смесващ се с наситения аромат от пържене, печене на грил, варене и задушаване на пара на китайска храна в безбройните пекарни, ресторанти и чайни.

Китайският квартал е едно изцяло сетивно изживяване.

Обичам да се оставям да бъда тласкана от потока туристи надолу по Грант Стрийт, защото той ме отвежда покрай десетките магазини за сувенири, от които на тротоарите преливат неща като копринени вратовръзки, чесалки за гръб, молитвени колелца, статуетки на Буда, пръчици за хранене, порцеланови фигурки, чайници, тениски, керамични съдове, сандали, вятърни камбанки, ръкохватки за горещи съдове, комплекти за маджонг, звънчета, възглавници „Хелоу, Кити“ и фалшиви чанти „Версаче“.

Разбира се, Монк мрази Китайския квартал по всички причини, по които аз го обичам. Обърква го неорганизираността, безпорядъкът и липсата на симетрия. За него това е анархия.

Затова вместо да го принуждавам да търпи Грант Стрийт, паркирах в източната периферия на Китайския квартал и тръгнахме по една от не толкова оживените и не така пищно украсени с орнаменти улици до салона на Джо Ан — скромна витрина, сгушена между един ресторант, в който се предлагаха леки китайски ястия и чай, и една обществена пералня.

Простата табела на салона гласеше „При Джо Ан“, под — както предположих, същото, написано с много по-едър шрифт на китайски. Сложно изработени драперии, украсени с пагоди, водопади, дракони и шарани, бяха плътно дръпнати върху прозорците, така че не беше възможно да се надникне вътре. Но отвън салонът не ми приличаше на епицентър на шика в грижата за кожата и ноктите.

Отворих вратата и влязохме вътре.

Като съдех от фасадата, вътре очаквах да видя скучен квартален салон за маникюр и педикюр, пълен със сбръчкани стари китайки, насядаш в износени винилови столове.

Бях наполовина права.

Старите китайки бяха там, но същото важеше и за жени от всички възрасти, размери, раси и етноси. Всички носеха бели хавлиени халати и седяха в ретро-футуристични столове, изработени от черна кожа и хром. Плескаха лицата им с бял крем, а ноктите на ръцете им биваха лъскани като спортни коли от красиви, стройни млади китайски стилистки с невероятно гладка кожа, еднакви къси прически и състоящи се от една част бели униформи, които наподобяваха лабораторна престилка отгоре и минипола — в долната част.

Стилистките си приличаха толкова много, че със същия успех можеше да са андроиди, създадени по един и същ калъп.

Мястото приличаше повече на нощен клуб, отколкото на салон. Подовите бяха от черен мрамор, стените блестяха от белота, а извитите плотове бяха от неръждаема стомана и всичко се къпеше в идваща сякаш от друг свят синя светлина от меко успокояващо диодно осветление. — Тук ми харесва — отбеляза Монк. Не бях изненадана. Всички стилистки си приличаха, а също и клиентките, с белия крем за лице и еднаквите халати. Вътре салонът беше лъскав и чист, а успокояващият син цвят на светлината беше същият като на течността в ароматизатора за тоалетни чинии.

Забелязах Линда Вурцел в дъното на салона. Нямаше крем на лицето, иначе можеше и да не я позная от разстояние. Носеше халат и седеше в един стол пред висок до глезените ѝ аквариум на пода. Едва когато се приближихме, осъзнах, че краката ѝ всъщност бяха в аквариума и че наблизо имаше още няколко жени, седнали с крака, потопени в отделни аквариуми.

Десетки мънички кафяви рибки кръжаха около стъпалата ѝ, сякаш ги поглъщаха.

— Извинете, госпожо Вурцел?

Тя погледна нагоре към мен с неестествено бдителните си очи.

— Да?

— Съжалявам, че ви безпокоя. Аз съм Натали Тийгър, а това е Ейдриън Монк.

Тя хвърли поглед към Монк, който беше приковал очи в краката ѝ.

— Прочутият детектив? Онзи, който разкри убийството на двамата съдии?

— Същият — потвърдих аз.

— Вие работите с Ник Слейд — каза тя.

— Познавате ли го?

— Натъкнах се на него по време на голф турнира на „InTouchSpace“ — каза тя. — Беше един от многото ни ранни инвеститори. Какво мога да направя за вас?

— Можете да си извадите краката от този аквариум — каза Монк.

— Това не е аквариум — поправи го тя. — Правят ми процедура. Рибите изяждат мъртвата кожа по стъпалата ми.

— Пирани! — изкрещя Монк.

Той сграбчи краката ѝ под коленете и издърпа стъпалата ѝ от водата.

Столът ѝ се килна назад, но аз го улових, преди да падне.

Линда Вурцел нададе лек изненадан писък и плесна с ръце, като привлече погледите на всички в стаята.

— Пуснете ме — каза тя. Монк го направи.

— Да не сте си изгубила ума? Късметлийка сте, че още имате стъпала.

— Оценявам загрижеността ви за мен, господин Монк, но това не са пирани: тези риби са гара руфа, което означава „риби-лекари“ — каза тя. — Това са безобидни шаранови риби.

— Не са безобидни, щом гризат плътта ви — каза Монк. Трябва да призная, че бях на негова страна по този въпрос.

— Те ядат само мъртвата кожа — каза тя и потопи крака отново във водата, с което накара Монк да ахне. Аз също се чувствах доста

неловко. — Това е безболезнен и напълно естествен педикюр, който съществува от векове.

— Същото важи и за бубонната чума, но не я използваме като лечение за отслабване — каза Монк.

Вурцел се засмя:

— Тази процедура е далеч по-хигиенична от всичко, което правят в традиционните салони. Но съм сигурна, че не сте дошли тук да ме спасите от няколко гладни шаранови риби.

Монк предпазливо наблюдаваше рибите, сякаш чакаше да покажат истинската си, зловна същност. На мен самата ми беше трудно да откъсна очи от тях.

— Разследваме убийството на един полицаи на име Пол Брадок — казах.

— Какво общо има това с мен? — попита Вурцел.

— Смятаме, че убийството му може да има нещо общо с убийството на Бил Пешел.

Тя поклати глава:

— Все още не разбирам с какво мога да помогна. Не познавам никого от двамата.

— Купили сте кръчмата на Пешел в Тендърлойн преди десет години — казах. Сега там има „Джамба Джус“.

— О, да, спомням си сградата — каза тя. — Ще трябва да ми простите: притежавам толкова много имоти.

— Защо купихте този? — попита Монк, без да сваля очи от рибите.

— Купувам имоти из цял Сан Франциско в райони, за които смятам, че в крайна сметка ще се превърнат в първокласни жилищни райони и места за пазаруване — каза тя. — Досега повече пъти съм се оказвала права, отколкото съм грешила.

— Съпругът ви някога посещавал ли е кръчмата на Пешел, или да е имал някакви отношения с него? — попитах.

— Разбира се, че не — каза тя. — Защо мислите така?

— Защото ранната инвестиция на Пешел в „InTouchSpace“ го е направила много богат.

— Това важи за стотици хора — каза тя.

— И сте купили сградата му — казах.

— Не разбирам накъде биете — каза тя.

Честно казано, нито пък аз. Но отново имах онова гъделичкащо усещане в гърдите и не знаех защо.

Приблужи се китайка, която държеше купа с бял крем. Изглеждаше като малко по-възрастна версия на китайските андроиди, които видяхме на влизане. Сигурно тя е била първоначалният модел.

— Здравейте, аз съм Джо Ан — каза тя. — Добре дошли в моя салон.

Бях права.

— Може ли? — обърна се Джо Ан към Вурцел.

— Моля, заповядайте — отвърна Вурцел. Джо Ан започна да нанася крема по лицето ѝ. — Някога правили ли са ви лицев масаж в стил „гейша“, госпожице Тийгър?

— Малко извън обхвата на финансовите ми възможности е.

— Истински рай е — каза тя.

— Скоро ще сте там, ако продължавате да позволявате на разни същества да се хранят с вас — каза Монк.

— В това няма нищо опасно — каза Джо Ан. — Утвърдено е от министерството на здравеопазването. Напълно естествено е.

— Също и това, да оставиш лешоядите и ларвите да гризат плътта ти — каза Монк. — Това ли е следващата ви процедура за разкрасяване?

Посочих към белия крем:

— Защо това се нарича лицев масаж в стил „гейша“?

— Защото актьорите от театъра Кабуки и гейшите използват този крем, за да си свалят грима и да подхранват кожата си — обясни Джо Ан. — Китайците също го използват от векове. Аз използвам сместа на пра-пра-пра-баба си.

— Какво има в нея, което не се съдържа в моето бурканче „Нокзема“?

— Смян славеев гуанин, смесен с оризови трици — каза Джо Ан.

Монк вдигна очи:

— Сигурно грешите. Гуанинът е...

— Птичи курешки — прекъсна го тя. — Това се приготвя от изпражнения на славеи.

Монк замръзна и лицето му стана почти толкова бяло като това на госпожа Вурцел.

— Слагате птичи изпражнения върху тази жена? — Той погледна Вурцел. — И вие ѝ позволявате?

— Усещането е прекрасно — каза Вурцел.

— Гуанинът е стерилизиран с ултравиолетови лъчи, за да бъдат убити бактериите — каза Джо Ан. — Почиства и ревитализира кожата по-добре от всичко друго.

— Почистват кожата на хората с екскременти вместо сапун — възмути се Монк.

— Аз не бих се изразила точно така — каза Джо Ан. — Но да, предполагам, че сте прав.

Монк обърна глава и погледна всички останали жени в салона с покрити с крем лица. Преглътна с усилие.

— Извинете ме, трябва да тръгвам — каза той бавно, като отмерваше думите си. — Натали, би ли ми услужила с мобилния си телефон, ако обичаш?

Подадох му телефона си и той веднага започна да набира някакъв номер, докато се отдалечаваше. Вероятно се обаждаше спешно на д-р Бел. Мисля, че като цяло проявяваше възхитителна сдържаност. Бях подготвена да нападне Джо Ан и да изтръгне крема от ръцете ѝ.

Джо Ан и госпожа Вурцел го проследиха как си тръгва. Не осъзнаваха, че са извадиш късмет.

— Какъв му е проблемът? — попита Вурцел.

— Не може да приеме, че да си слагате птичи изпражнения на лицето е добре за вас. Това накърнява чувствата му — казах. — Трябва да призная, че аз също съм скептична.

— Радвам се, че не му казах за ексфолиращите ни процедури с котешки изпражнения или египетското прочистване — каза Джо Ан.

Досещах се каква е ексфолиращата процедура с котешките изпражнения, но не и за египетския вариант.

— Каква е египетската почистваща процедура? Камилска пикня?

Джо Ан се засмя, а също и госпожа Вурцел. Беше хубаво да знам, че не съм ги обидила.

— Кравешка жлъчка, щраусови яйца и растителна смола — каза Джо Ан.

— Мисля, че ще се придържам към „Нокзема“ — казах аз и се обърнах към госпожа Вурцел. — Ако ви хрумне нещо за Бил Пешел или Пол Брадок, моля ви, обадете ни се в „Интертект“.

Нямах визитка да ѝ дам, но предположих, че номерът на „Интертекст“ е в указателя.

— Ще го направя — каза тя.

Излязох навън и видях Монк на отсрещната страна на улицата. Предположих, че иска да остави известно разстояние между себе си, масажите с изпражнения и плътотоядните риби.

Монк се сбогува с онзи, с когото говореше, и ми подаде телефона.

— Това е истинска зала на ужасите.

— Не бих платила двеста долара, за да ми размазват птичи изпражнения по лицето — казах. — Но може би действа. Жените нямаше да идват откъде ли не, за да им го правят, ако не действаше.

— Сигурно Джо Ан използва някаква форма на контрол над умовете им — предположи Монк.

— Не става дума за контрол над ума. Става въпрос за неувереност и безплодни усилия. Те просто искат да изглеждат млади и красиви колкото е възможно по-дълго, и да препречат пътя на брадавиците и бръчките завинаги. Аз съм същата. Мисля, че това ни е вкоренено.

— Тези жени са в смъртна опасност — каза Монк. — Имах нужда от цялата сила на волята си, за да не направя нещо по въпроса още там на място.

— Защо не направихте?

— Защото това е опасна, критична ситуация. Джо Ан и нейните зли пионки на практика са опрели заредени оръжия в главите на онези жени. Не исках да предизвиквам паника. Затова се държах хладнокръвно.

— Радвам се, че го направихте, господин Монк. Мисля, че спокойният, отпуснат подход беше най-правилният.

— Оставям всичко на професионалистите — каза той.

— Какви професионалисти?

Именно тогава чух сирените. След броени мигове камионите спряха пред нас и в салона се втурнаха огнеборци в екипи за работа с опасни материали.

— Повикали сте екип за работа с опасни отпадъци? — Въпросът беше риторичен, разбира се, тъй като екипът беше там.

— И много подкрепления — допълни той.

— Подкрепления? — попитах. — Какви подкрепления?

Думите едва бяха излезли от устата ми, когато два черни микробуса без прозорци спряха със скърцане зад пожарните коли, задните врати се разтвориха рязко, и десетки мъже в пълна униформа и въоръжени с автоматични оръжия, се изсипаха навън и нахълтаха в сградата.

— Кой са тези?

— От „Национална сигурност“ — каза Монк. Линда Вурцел и останалите клиентки бяха изблъскани навън под прицела на оръжията, както си бяха по халати и с белите маски за лица. Дори само това щеше да е достатъчно смуцаващо, но после започнаха да пристигат микробусите за сателитно излъчване на местните телевизии.

Изблъсках Монк, преди Вурцел или някой от репортерите или полицаите да го забележи.

— Защо си тръгваме? — попита Монк. — Искам тази комунистическа китайска лайнотерористка да знае кой я е сразил.

— Не мисля, че на Ник Слейд ще му допадне тази реклама — казах.

— Защо не? — каза Монк. — Кой знае колко хора сме спасили днес.

— Защото жените може и да не го приемат по този начин и да подадат иск за умишлено и злонамерено причиняване на емоционален стрес — казах, като си мислех по-специално за госпожа Вурцел и големите ѝ финансови възможности. — „Интертект“ може да се оплете в съдебни спорове за следващите десет години.

Монк замръзна. Обърнах се да го дръпна, за да тръгне с мен, когато видях онази искра в очите му, онази глуповата широка усмивка на лицето му, и онова издайническо изопване на плещи.

Беше разрешил загадката.

26. Г-Н МОНК И ГЪДЕЛИЧКАНЕТО

— Знаете, нали? — казах, когато се отправихме обратно към „Лексуса“.

— Да знам какво? — попита той.

— Кой е убил Бил Пешел и Пол Брадок и е натопил капитан Стотълмайер за убийство.

— Не е нужно аз да ти казвам — рече Монк. — Ти разбра всичко тази сутрин.

— Нищо не съм разбрала — казах.

— Имаше гъделичкащо усещане.

— Не знам какво означава това гъделичкащо усещане.

— Да, знаеш — упорстваше Монк. — Затова настоя да се срещнем с Линда Вурцел. Тя е ключът към всичко.

— Тя е убийцата?

— Не, но е олицетворение на злото.

Стигнахме до колата. Отключих вратите и влязохме вътре. Но нямаше да отидем никъде, докато той не обясни какво има предвид.

— Наистина се надявам, че не казвате това само защото си прави маски за лице с изпражнения и педикюр с помощта на риби.

— Това е една огромна част от всичко — каза Монк. — Защото обикновено когато срещнеш някой, който се почиства с екскременти и се къпе с плътоядни риби, това означава, че си в ада, а въпросният човек е Сатана.

— Колкото и убедителен да е този аргумент, разполагате ли с нещо друго, с което да продължите?

— Какво още може да му трябва на човек?

— О, не знам — казах. — Доказателства, може би?

— Това е всичко, с което разполагам. Всичко останало, което знам, не може да се докаже. Тя е единственият човек, който може да оневини капитана за убийството. Има само един проблем.

— Какъв е той?

— Тя никога няма да го направи — заяви той.

Разтърках чело. Чувствах задаващо се главоболие, от онези, които Монк успяваше да ми докара.

— Но *вие* знаете, че капитан Стотълмайер е невинен.

— Да — потвърди той.

— И *вие* знаете кой е убил Бил Пешел и Пол Брадок, и защо.

— Да — каза Монк. — И знам кой е убил Стив Вурцел.

— Бил е убит?

— Разбира се, че е бил убит — каза Монк. — Но ти вече знаеше това.

— Така ли?

— Пешел е продал бизнеса си и се е оттеглил преди десет години, точно след като Стив Вурцел изчезнал на път за Мендосино — каза Монк. — Имало е връзка.

Почувствах как гъделичкащото усещане се връща в гърдите ми, силно като биещото ми сърце.

— Каква е тя?

— Ти знаеш каква е Линда Вурцел — каза Монк. — Конкубината на Сатаната. Но не става дума само за това, какво е станало преди десет години.

Гъделичкащото усещане беше тези три думи: Преди десет години.

Внезапно изпитах същото странно умствено и физическо усещане, което почувствах, след като бях срещнала Фил Атуотър. Почти усещах как синапсите в мозъка ми горят, докато създават нови връзки, свързват несъизмерими факти и спомени, за да изградят едно цялостно разбиране.

И за миг разбрах какво е да бъдеш Ейдриън Монк, да имаш усещането за свят, в който всичко е равно, симетрично, и пасва съвършено на естественото си място.

Беше красота и блаженство.

В този миг на яснота осъзнах защо почти проумях загатката преди него. Беше, защото знаех някои факти, които Монк не знаеше, докато не се срещна с Линда Вурцел. Сега, когато той също разполагаше с тези факти, отговорът го споходи незабавно.

— Ник Слейд е напуснал Полицейското управление на Сан Франциско преди десет години — казах. — И е отворил „Интертект“,

използвайки парите, които е получил от инвестицията си в „InTouchSpace“.

Монк научи още преди дни, че Слейд е напуснал полицията преди десет години, но докато не срещна Линда Вурцел, не знаеше, че детективът е открил „Интертект“ с пари, които е спечелил от ранната си инвестиция в „InTouchSpace“.

Но аз знаех.

В деня, когато Слейд ни нае, Даниел ми разказа, че той е използвал доходите си от инвестицията като начален капитал за бизнеса си, а по-късно видях в кабинета му стика за голф от турнира на „InTouchSpace“, организиран за привличане на нови инвеститори.

Просто никога не бях свързала двата факта. Монк щеше да го направи на мига, ако беше там или ако само бях достатъчно предвидлива да му кажа каквото знаех.

Но сега, когато разполагаше с всички факти, Монк беше дошъл до неизбежното заключение, до което аз самата бях стигнала току-що.

— Ник Слейд е убил Стив Вурцел, Бил Пешел и Пол Брадок — казах. — Това, което не знам, е: защо.

— Да, знаеш — каза Монк. — Бил Пешел ни каза, а вероятно също и Брадок. Именно затова Слейд е трябвало да убие и двамата, и да натопи Стотълмайер за престъплението.

Не беше нужно Монк да бъде толкова дяволски прикрит. Можеше да бъде пряк и направо да ми каже кой го е направил и защо. Но той никога не го правеше. Теорията ми беше, че обича да предвкусва момента на обявяването и да се наслаждава на начина, по който се намества всичко.

Само че този път имах чувството, че го прави по напълно различна причина.

Монк го правеше *за мен*.

По някакъв начин знаеше, че съм способна да разкрия това убийство сама, и именно това ме караше да направя. Насочваше ме така, както добър, разбиращ учител напътства обещаващ ученик.

Това можеше да е най-милото, най-чувствително нещо, което някога беше правил за мен.

Смъкнах прозореца да влезе малко въздух и мислено отметнах нещата, които знаех за Пешел. Беше държал противна кръчма в Тендърлойн. Беше си изкарвал по някой допълнителен долар като

полицейски информатор, давайки сведения за престъпления на Стотълмайер, Слейд и Брадок. Преди десет години продал заведението си на Линда Вурцел и се оттеглил, като оттогава насам живеел заможнo с приходите от инвестицията си в „InTouchSpace“.

Когато се запознахме с Пешел, той живееше в къщата на дъщеря си и страдаше от деменция. Мислеше си, че това е времето преди десет години, че кухнята е кръчмата му, и че Стотълмайер и Монк са дошли при него за информация.

Разбира се, всички сведения, с които разполагаше за продан, бяха отпреди цяло десетилетие. Имаше нещо за кражба на бижута, и още нещо за някаква жена, която...

Аха!

— Линда Вурцел е отишла в кръчмата на Пешел да намери някой, когото би могла да наеме да убие съпруга ѝ — предположих. — Пешел е съобщил информацията на Слейд, който по онова време още бил ченге. Слейд се престорил на наемен убиец и се срещнал с нея.

— Но вместо да я арестува, както му повелявал служебният дълг, Слейд решил, че сделката е твърде добра, за да я пропусне — каза Монк. — Блъснал Стив Вурцел от скала някъде между Сан Франциско и Мендосино.

— Мислите ли, че Пешел му е помогнал?

Монк сви рамене:

— Независимо дали го е направил или не, и на двамата са им платили. Линда купила бара на Пешел и дала и на двамата акции от „InTouchSpace“.

— Тя станала червива с пари, Пешел се оттеглил, а Слейд си получил детективската агенция — казах. — Всички са били доволни.

— Докато Пешел изкуфял и започнал да се обажда на старите си приятели-ченгета с информация с десетгодишна давност — каза Монк. — Слейд не можел да рискува Стотълмайер или Брадок да започнат да мислят за онова, което Пешел им е казал, и да сглобят цялата история.

— Слейд трябвало да разчисти бъркотията и да накара и тримата да замлъкнат — казах, знаейки, че Монк ще оцени метафората. — Да се погрижи за Пешел било лесната част. Но какво да прави със Стотълмайер и Брадок? Как щял да се справи с това?

— Това сигурно го е тревожело до момента, в който ни видя на конференцията — каза Монк. — Да види как Брадок унижава капитана

пред всички, е било невероятен късмет за него.

— Нещата се развили още по-добре за Слейд, когато Стотълмайер ви уволни, а после замахна да удари Брадок по време на бдението — казах. — Вероятно не е можел да повярва какъв късмет е извадил.

— После ме нае — каза Монк.

— Умишлено ви държеше толкова зает, че да не можете да разсъждавате трезво.

— Но ти можеше — призна Монк. — Ти видя всички улики.

— Повече ги почувствах, отколкото ги видях — казах, като докоснах гърдите си.

— Това е дори по-важно. Това е инстинкт и вродено чувство за ред — каза Монк. — Именно така ти разкри три убийства.

— Не аз — казах. — Вие бяхте.

— Ти го направи преди мен — каза Монк.

— Но не знаех, че съм, докато вие не го направихте — казах. — Трябваше да го направите, преди аз да разбера, че съм го направила, така че всъщност не съм го направила, макар че вие ме оставяте да го направя точно сега.

— И все пак го направи — настоя той. — И го направи първа.

— Но аз не можах да го направя — казах. — Затова вие го разкрихте.

Монк поклати глава:

— Ние го разкрихме.

Целунах го силно по бузата и очите ми се напълниха със сълзи.

— Какво има? — попита той. Сълзите го плашеха почти толкова, колкото микробите. Може би повече. С микробите знаеше как да се справи.

— Нищо — казах, като му подадох дезинфекционна кърпичка от чантата си. — Това са сълзи от щастие. Сега знам точно коя съм.

— Ти си Натали Тийгър — каза Монк.

— Асистентка на Ейдриън Монк — допълних, като избърсах бузата му там, където го бях целунала.

— И преди това беше загадка за теб?

— В известен смисъл да — казах. — Но вече не е.

— Радвам се, че днес разкрихме една загадка — каза той.

— Да не би да забравяте за онази, за която говорехме току-що? — попитах. Сложих използваната кърпичка в малко найлоново пликче и го пъхнах в дамската си чанта. Над главите ни летяха новинарски хеликоптери.

— Боя се, че всичко това са само приказки — каза Монк. — Не можем да докажем нищо от тези неща.

Беше прав. Единствените, които знаеха истината, бяха Линда Вурцел и Ник Слейд, а те със сигурност нямаше да направят признания. Дори по-лошо — сега щяха да знаят, че сме по петите им.

— Ник ще разбере, че сме говорили с Вурцел — казах. — Ако тя не се обади и не му каже, той сам ще го разбере, като проследи колата ни.

— Под наблюдение ли сме?

Казах му за проследяващото устройство на колите от „Интертект“, за това, как следят в кои сайтове влизаме от техните компютри, и за подозрението ми, че дори телефоните в компанията се подслушват.

— Слейд е обсебен от желанието да следи служителите си — казах.

— Особено нас. — Монк погледна нагоре към новинарските хеликоптери. Сега три от тях кръжаха над Китайския квартал. — Само се надявам да не подслушват и колата. Трябва да се обадиш на Джули и да я помолиш да се срещне с нас в апартамента ми веднага.

— Защо?

— Ще си разменим колите с нея и ще я оставим да кара тази из целия район на Залива — каза Монк.

— Страшно ще ѝ хареса — казах. — Това е всичко, което иска, откакто получих колата.

— Обади се на Даниел по мобилния телефон и ѝ кажи също да ни чака там, но със собствената си кола.

Монк очевидно не искаше Слейд да продължава да следи движенията ни.

— Какво сте намислили?

— Линда Вурцел ще е заета да разговаря с властите и медиите в продължение на поне още час, а след това ще иска да си отиде вкъщи. Това ни дава достатъчно време да се организираме.

— За какво?

— Постоянно наблюдение — каза Монк. — Няма да изпускаме Линда Вурцел от поглед.

— За колко време?

— Докато адът замръзне — каза Монк. — А ще разберем, когато това се случи, защото тя ще е покрита с лед.

27. Г-Н МОНК И ИЗОСТАВЕНИЯТ СКЛАД

Стъмваше се, когато си разменихме колите с Джули пред апартамента на Монк. Тя нямаше търпение да вземе приятелите си и да навърти някой и друг километър с „Лексуса“, кръстосвайки из Сан Франциско, което напълно устройваше Монк, а мен — не чак толкова.

Не мислех, че я застрашава някаква опасност от страна на Ник Слейд. Повече се безпокоях за неприятностите, в които тя и приятелите ѝ можеха да се забъркат сами.

Веднага щом Джули тръгна, Даниел спря зад нас в своя „Мини-Купър“ кабриолет и се събрахме на тротоара за кратък инструктаж.

Още не исках да ѝ разказвам цялата история и Монк се съгласи с мен, затова пропуснахме детайлът, че Ник Слейд е троен убиец.

Всичко, което тя трябваше да знае, беше че държим под око Линда Вурцел.

Даниел вероятно подозираше, че ще последва повече, отколкото разкривахме, но не настоя. Извади карта на Сий Клиф — първокласен моден, много заможен жилищен квартал, сгушен между Президио и Линкълн Парк, който се славеше със зашеметяващи гледки към Тихия океан, моста „Голдън Гейт“, носовете на Марин Каунти, и в ясни дни — към планината Тамалпаис.

Линда Вурцел живееше на криволичеца улица. Ако паркирахме по една кола в двата края, можехме постоянно да виждаме къщата ѝ и да я следим, независимо в коя посока поеме на тръгване.

След това, като поддържахме връзка чрез мобилните си телефони, можехме да я следим, където и да отиде, отклонявайки този, който беше зад нея, така че тя да не забележи, че я следим.

Така го правеха професионалистите, а аз, за пръв път, наистина се чувствах като такава.

— Защо я следим? — попита Даниел.

— Ще разберем, когато го видим — каза Монк.

Той изтича в апартамента си да вземе „Уийт Финс“, вода и още кърпички, а после потеглихме с пълна скорост към жилището на

Вурцел.

Каменните стълбове на западните и източните ъгли на Двайсет и пето Авеню и Ел Камино Дел Мар бележеха входа на Сийклиф, та всички да знаят, че това е квартал, отделен от останалата част на града.

На никого не му бяха нужни два стълба, за да разбере това. Мирисът на пари беше достатъчен.

Безупречно поддържаните луксозни жилищни сгради в средиземноморски стил на Сий Клиф бяха заобиколени от градини с подрязани в различни форми храсти и красиви пинии, посадени, за да дават отпор на бурните ветрове откъм залива.

Паркирахме на западния край на улицата. Даниел пое източния.

Смъкнах съвсем леко прозореца, за да се наслаждавам на свежия морски бриз и да чувам вълните, които се разбиваха в скалите долу.

Къщата на Вурцел беше огромна и величествена, заобиколена от висока ограда от ковано желязо с охранителни камери, дискретно поставени на ключови места наоколо. Храстите на имота бяха подрязани така, че да наподобяват вихрецо се зелено торнадо, а дърветата ѝ бяха оформени като огромни топки. Автомобилна алея от излъскан калдъръм се виеше покрай входната врата и стигаше до гаража в западния край, вероятно за да може съответният шофьор да остави Вурцел, преди да паркира колата.

Преценихме времето идеално. Няколко мига след като паркирахме, Вурцел мина край нас в двуцветен, сребристосив „Майбах“, в сравнение с който един „Мерцедес“ S-класа изглежда като „Тойота Корола“.

Портите на внушителната ѝ къща се разтвориха и тя влезе в двора, паркира при предните стълби, и забързано влезе в къщата.

Беше шофирала само до Китайския квартал и обратно. Какъв беше смисълът да имаш такава огромна кола, ако няма да се наслаждаваш на лукса да пътуваш на изтеглената назад, отоплена, двойно подплатена, тапицирана с мека велурена кожа седалка, разгърнала „Уолстрийт Джърнъл“ върху поръбената със злато масичка от черешово дърво, докато по някоя от четирите плазми върви CNN?

Ето защо нямах същото оборудване в буика си.

През първите четири часа, докато седяхме там, прекарвах времето, като се опитвах да измисля начини, по които да докажем, че

Ник Слейд е виновен за убийството на Пешел или на Брадок.

Хрумнаха ми няколко начина, но после ги елиминирах сама, без дори да кажа на Монк за тях.

Първата ми мисъл беше, че може би някой е видял „Бентли“-то му, паркирано в квартала на Пешел в сутринта на убийството.

Но дори да можехме да потвърдим, че „Бентли“-то е негово, това нямаше да докаже, че е убил Пешел, а само, че го е посетил, което беше правил няколко пъти по-рано.

Ами ако Слейд не беше отишъл до дома на Пешел с биещото на очи „Бентли“, а беше решил да прояви дискретност, като използва вместо това една от служебните коли? Нямаше ли проследяващата система да е записала къде е ходил?

Но пък, записът нямаше да докаже, че той е бил в колата, или че е убил Пешел. И това беше, ако предположехме, че Слейд не е изтрил записа, за да не може да се открие докъде е пътувала колата.

Доникъде не стигах с опитите да докажа, че Слейд е убил Пешел, затова прехвърлих мислите си към случая „Брадок“.

Очевидно Слейд беше типът в асансьора, с униформата на пазач. Ако имаше кадър, на който Стотълмайер влизаше и излизаше от хотела, нямаше ли да има и запис на Слейд?

Но пък, какво, ако имаше?

Дори и да е бил там по време на убийството, това нямаше да докаже, че е убил Брадок, а само, че е бил в хотела. И можеше да твърди, че е бил там по безброй основателни причини — да изпие едно питие, да посети приятели, или да нагледа служителите си, които, в края на краищата, отговаряха за сигурността в „Дорчестър“.

И тъй като „Интертект“ контролираше системата за наблюдение, Слейд вероятно можеше да изтрие образа си от видеозаписа, ако искаше.

Монк беше прав: Стотълмайер беше прецакан. И не бях сигурна с какво наблюдението над Линда Вурцел щеше да промени това. Но може би бях просто уморена и раздразнителна. Освен това съжалявах, че не отидох до тоалетната, докато бяхме в апартамента на Монк.

Обадих се на Даниел да провера какво прави. Тя слушаше аудиозапис на „Анна Каренина“, отпиваше зелен чай, похапваше ядки

и сушени плодове, и като цяло си изкарваше страхотно на първото си наблюдение над заподозрян.

Носех в чантата си „Убийство по сценарий“, но не можех да я чета, защото включването на вътрешното осветление щеше да предупреди Вурцел и съседите ѝ, че седим навън. Вече бяха минали няколко частни охранители патрула, но ние се снишавахме всеки път, когато минаваха. Затова задряхмах.

Струваше ми се, че бях затворила очи само за секунда, когато Монк ме смуща да ме събуди. Минаваше полунощ и Вурцел излизаше от къщата си с „Майбаха“ и се отправяше в посоката на Даниел.

Обадих ѝ се, предупредих я, че Вурцел идва, и запалих колата.

Трябва да призная, че беше вълнуващо. Никога не бях проследявала някой по този начин. Даниел също звучеше развълнувана. Постоянно поддържахме връзка по телефона, за да можем да се редуваме да караме зад Вурцел или пред нея.

Тя ни отведе на изток през града до Мишън Бей и отдавна изоставените, рушащи се складове, леярни и машинни отделения на „Бетлехем Стийл“ на кейовете. Не беше точно весело място.

Огромните сгради се разлагаха като трупове — с изхабени от природните стихии ронещи се тухли, разбити прозорци и гофриран метал, който се лющеше на ръждиви, прогнили ивици.

Ако някога сте гледали полицейски сериал, знаете, че когато посещавате изоставени складове през нощта, се случват само лоши неща.

Последният път, когато бях тук, беше за да видя тялото на убит полицай, допуснал грешката да срещне не когото трябва в тъмнината на тази гниеща индустриална пустош.

Щом стана ясно къде отива Вурцел, ние изостаняхме няколко пресечки назад, с изключени фарове, като я наблюдавахме, докато колата ѝ изчезна в една от постройките с размери на хангар.

Обърнах се към Монк:

— Сега какво?

— Ще я последваме — каза той.

Тази идея изобщо не ми хареса.

— Не е ли редно да се обадим на полицията?

— Защо?

— Защото това може да е опасно — казах.

— Но не е извършено престъпление — каза Монк.

— Имаше три убийства — припомних му. — Бих предпочела да няма още три.

— Обади се на Даниел, събщи ѝ, че се промъкваме в склада, и ѝ кажи да дойде при нас вътре — каза той. — Да видим с кого се среща Линда толкова късно нощем на това изоставено място.

Обадох се на Даниел: после двамата отидохме пеша до склада, като Монк се опитваше да не се докосне до нищо мръсно или да не стъпи в нещо, което можеше да изцапа обувките му.

Пред склада имаше табела. На нея беше изобразен колоритен архитектурен чертеж на средиземноморско село, завършващ с малко пристанище и градини, под заглавие, което гласеше: „ПРОЕКТ ЗА НОВ ТЪРГОВСКИ И ЖИЛИЩЕН КОМПЛЕКС ОТ ДАЛБЪРГ ЕНТЪРПРАЙЗИС: ОЧАКВАЙТЕ СКОРО“.

Ще прозвучи глупаво, но след като видях тази табела, се почувствах в по-голяма безопасност, сякаш силите на разкрасяването на квартала ме предпазваха да не ми се случи нещо.

В дъното на склада имаше откритата врата и ние се промъкнахме вътре.

Пространството се осветяваше от ярката светлина на фаровете на „Майбах“-а на Вурцел и „Бентли“-то на Слейд, които бяха паркирани в средата на огромното машинно отделение. Вурцел и Слейд стояха един срещу друг пред колите, осветени като двама певци на сцена. Съмнявах се обаче, че са дошли да пеят и танцуват.

Чувах гласовете им, но не различавах думите. Тя обаче звучеше ядосано.

Предпазливо и тихо криволичехме около купчини изпочупени тухли, изкривени тръби и купища ръждясващи машини, които приличаха на скелети на огромни метални зверове.

Вурцел и Слейд бяха само на няколко ярда пред нас. Заглуших звъна на телефона си, за да не може някое позвъняване неволно да разкрие местонахождението ни, и натиснах бутона за бързо набиране.

— Струва ми се толкова отдавна, че всъщност спрях да се безпокоя, че някой ще научи — каза тя. — Какво се обърка?

— Станахме жертви на прищевките на старостта — каза Слейд. — Но се погрижих за това.

— Ако го беше направил, нямаше да дойдат при мен — каза тя.
— Как са ме свързали с каквото и да било от това?

— Няма значение — каза Слейд.

— Разбира се, че има — каза тя. — Ти забърка тази каша: очаквам ти да я разчистиш.

— Имам намерение да го направя, Линда. — Слейд измъкна пистолет от самото си. От един джоб извади заглушител и го завинти върху края на оръжието. — Нощес ще спиш при рибите.

Тя започна да отстъпва назад.

— Не възнамеряваш сериозно да ме застреляш.

— Само ако не скочиш сама от кея в залива — каза той. — Не се тревожи: пребиваването във водата ще направи чудеса за тена ти. Рибите ще изядат цялата ти мъртва кожа. Могат да те погребат в отворен ковчег.

Той насочи оръжието към нея. Ние не бяхме въоръжени. Не можехме да направим нищо, за да спрем това.

Монк излезе от прикритието си.

— Всичко свърши, Слейд.

Излязох и застанах до него.

Слейд изглеждаше повече развеселен, отколкото стреснат от внезапната ни поява.

Продължи да държи оръжието насочено към Линда Вурцел, която стоеше замръзнала на място, със зинала от шока уста.

— В такъв случай предполагам, че не си ти тази, който кара моя „Лексус“ из цял Бъркли — каза Слейд. — Подцених и двама ви.

За миг забравих напълно за Слейд, за пистолета, и за смъртно опасната ситуация, в която се намирахме.

Какво правеше Джули навън след полунощ в Бъркли? С кого беше? Изкуших се да ѝ позвъня още там на място и да ѝ се скарам здравата.

— Знаех, че тя ще ти позвъни, обзета от паника, но не очаквах да я убиеш — каза Монк.

— Забавлявам се — каза Слейд. Изглежда никой освен него не намираше положението за много забавно.

— Всичко свърши — повтори Монк. — Свали оръжието.

— Не и докато не застрелям нея и вас двамата — каза Слейд.

— Не мисля така — казах, повишавайки глас, така че той отекна из склада. — Обадохме се на полицията. Всеки момент този кей ще загъмжи от ченгета.

Надявах се Даниел да се крие някъде там в тъмнината и да се обади, иначе бяхме мъртви.

— Не ти вярвам — каза Слейд. — Но дори да казваш истината, ще свършим само за няколко минути. Кажи ми, Монк, какво ме провали?

— Убили сте Стив Вурцел, вместо да арестувате Линда Вурцел — каза Монк.

— Имам предвид, освен това — попита Слейд.

— Защото вярваме, че Стотълмайер е невинен. Никой друг не мисли така. Единствен ти от присъстващите на конференцията познаваше и Стотълмайер, и Пешел, и Брадок. А имаше и още нещо общо с Пешел: инвестиция в акции от „InTouchSpace“, която е променила живота ви преди десет години.

— Но къде са доказателствата?

— Няма такива — каза Монк. — Освен ако тя не проговори. Или ти.

Слейд се усмихна:

— И аз мисля така.

— Следователно няма причина да ме убиваш — каза Вурцел. — За мен ще е самоубийство да проговоря.

— Играя на сигурно — каза Слейд. — Може да допуснеш нова глупава грешка, както тази вечер, или някой ден да изкуфееш като Пешел.

— Вече е изкуфяла — рече Монк. — Трябва да видите какво си слага по лицето.

— Млъквай, глупак такъв — каза Вурцел. — Не помагаш на никого от нас.

Трябваше да се съглася, но си задържах устата затворена. Колкото повече говорех, толкова по-вероятно беше полицията да се появи, преди да ни убият.

— Не се ядосвай на Монк — каза Слейд. — Вече реших.

Той вдигна пистолета си и се прицели в главата на Вурцел. Времето й, а също и нашето, току-що беше изтекло.

Точно тогава Даниел скочи от една купчина тухли с див писък, профучавайки из въздуха като стрела, с изпънати пред тялото крака.

Блъсна се в Слейд, преди той да успее да реагира, като, събаряйки го, изби оръжието от ръката му, и заблуденият му изстрел спуска една гума на колата на Вурцел.

Слейд се изправи на крака почти веднага, Даниел също. Двамата затанцуваха по пода в някакъв жесток танц от ритници, завъртания и удари от карате.

Вурцел, Монк и аз затърсихме оръжието. Намерих го в същия момент, в който и Вурцел. Изблъсках я с лакът и грабнах пистолета, точно когато Слейд притисна Даниел в задушавача хватка и се обърна с лице към нас.

Даниел се давеше, с яркочервено лице и изцъклени очи. Не можеше да диша.

— Пусни оръжието или ще й счупя врата — викна Слейд.

Прицелих се.

— Направи го и ще ти пръсна главата. И без друго ще го направя, ако не я пуснеш в следващите десет секунди.

Вурцел стоеше далече вляво от мен, обвила ръце около тялото си и трепереща. Не знаех дали беше от страх или от гняв, или и от двете.

— Нямах никакъв опит с огнестрелни оръжия — каза Слейд. — Вероятно си адски лош стрелец.

Даниел имаше вид, сякаш всеки момент ще изгуби съзнание. Още няколко секунди и нямаше да има значение дали ще застрелям Слейд или не.

— Съпругът ми беше летец-изстребител — казах, като се опитвах да овладеем гласа и ръката си. Казах си, че съм Мръсния Хари със сутиен. — Наистина ли сте готов да се обзаложите, че не ме е научил да стрелям?

— Проучих те щателно — отговори той.

— Тогава знаете, че се запознах с господин Монк, след като убих с голи ръце един човек, който нахълта в дома ми — казах. — Независимо дали съм лош стрелец или не, трябва да е по-лесно, отколкото беше онова.

— Всъщност, използва чифт ножици — рече Монк.

— Които бяха в голите ми ръце — казах.

— Не е същото — каза Монк.

— Важното е, че съм способна да убивам, а когато имам оръжие, това улеснява нещата. — Обърнах се отново към Слейд. — Да видим ли дали съм права?

— Може вместо това да уцелиш Даниел — каза Слейд.

Тя отново изгъркори, отпусайки се в ръцете на Слейд.

— Ако имам късмет, куршумът ще мине покрай нея и ще се забие във вас — казах. — Ако ли не, ще стрелям отново.

— Може би трябва да премислиш — каза ми Монк.

— Може би *той* трябва — казах.

Слейд ме гледаше изучаващо като играч на покер, който се опитва да разкрие блъф. Залозите бяха животът на Даниел и неговата свобода. Ако преценеше погрешно, можеше да умре.

Той пусна Даниел и вдигна ръце, с дланите навън.

Тя се отпусна на колене, като се държеше за гърлото и се задъхваше. Надявах се, че не ме мрази твърде много.

Монк отпусна рамене от облекчение.

Аз още не бях готова да се отпусна. Продължавах да държа пистолета насочен към Слейд. Отвън чух сирени, които се приближаваха. Всичко това скоро щеше да свърши.

— Отдръпни се от нея, Ник — казах.

Той го направи.

— Добре ли си? — попитах Даниел. Тя се изправи със залитане на крака и кимна, като отиде до Монк. Някой по-чувствителен от него човек щеше да се опита да я успокои по някакъв начин.

— Сега какво? — попита небрежно Слейд.

— Чакаме полицията да пристигне и да ви арестува — каза Монк.

Сега сирените се чуваха по-силно, може би само на няколко пресечки.

— По какво обвинение? — попита Слейд. Намирах спокойствието му за вбесяващо. Нима не знаеше, че с него е свършено?

— Три обвинения за убийство и едно — за опит за убийство — каза Монк. — Като за начало.

— Не знам за какво говориш — каза Слейд. — Дойдох тук, за да пазя Линда, докато тя нагледа имота си. Опасно е да си на това място нощем.

— Току-що се опитахте да я убие — припомни му Монк.

— Кой го казва? — попита Слейд.

— Всички ние — заяви Монк.

— Не и тя — каза Слейд, като посочи с глава към Вурцел. — Тя няма да предяви обвинения или да подкрепи безумните ви обвинения. За да го направи, ще трябва да признае, че ме е наела да убия съпруга ѝ, а тя няма да направи това. Нали, Линда, скъпа?

Истинността на думите му се заби като игла в кожата ѝ. Също и в моята.

Вурцел поклати бавно глава.

— Ти си копеле, Ник.

— Може и така да е, но си вързана с мен — каза Слейд.

— Докато той ви убие — казах.

Вурцел знаеше, че съм права. Лицето ѝ беше бяло като току-що нанесена маска за лице в стил „гейша“. Но тя нямаше избор. Трябваше да играе по свирката му тази вечер и да се тревожи по-късно за опасността, която той представляваше за нея. Тя имаше достатъчно пари да наеме дузина бодигардове да я защитават или наемен убиец, който да застреля Слейд.

Той сигурно също знаеше това.

— Размислих — каза Слейд. — Но независимо дали съм размислил, или не, никой от нас не иска да отиде в затвора, и ако и двамата си държим устата затворена, това никога няма да се случи.

Трябваше само да погледна Монк, за да разбера, че Слейд е прав. Монк беше унил, раменете му — увиснали, главата — сведена. Това щеше да бъде първият път, в който е победен от по-умен от него убиец.

Не можех да понеса да гледам как Монк страда дори секунда повече.

— И двамата отивате в затвора още тази вечер — казах.

Слейд поклати глава, сякаш беше дълбоко разочарован от мен.

— Не ме слушаш, Натали.

— Да, слушам. — Бръкнах в джоба със свободната си ръка и извадих мобилния си телефон. — А също и гласовата ми поща.

Това беше бутонът за бързо набиране, който натиснах, когато влязохме в склада. Самонадеяната усмивка на Слейд се изпари. Монк ме погледна удивено:

— Наистина ли?

— Наистина — казах.

— А също и операторът на 911 — каза дрезгаво Даниел, като вдигна мобилния си телефон от купчината тухли, където го беше оставила. — Задържах линията отворена, докато те ритах по задника.

Вурцел се облегна на своя „Майбах“, за да запази равновесие, и се разплака. Скоро щеше да живее в килия с размерите на половината от колата ѝ, и съвсем не толкова уютна.

Монк се изправи и кимна на себе си, очевидно доволен и горд от двете си асистентки. Случаят беше решен. Лошите щяха да платят за престъпленията си. Равновесието беше възстановено.

За него положението беше толкова близо до идеалното, колкото изобщо можеха да бъдат нещата.

Зад нас три черно-бели полицейски коли влязоха с рев в склада.

Хвърлих поглед към Слейд, който ме изглежда гневно, с такива убийствени намерения, че се изкуших да го застрелям просто за да съм в безопасност.

— Уволнени сте — каза той.

28. Г-Н МОНК ПРОМЕНЯ СВЕТА

Никак не ми беше приятно да изгубя „Лексуса“, сметката за осребряване на разходите и здравната осигуровка, но поне бяхме живи.

Докато полицаите слагаха белезници на Слейд и Вурцел, а Монк осведомяваше накратко Дишър, аз се обадох на Джули и ѝ казах да си завлече задника обратно вкъщи, като я предупредих, че вероятно няма да се прибера до сутринта.

— Кой е късметлията? — попита тя.

— Лейтенант Дишър — казах.

— Сигурно се шегуваш — каза тя с истински ужас в гласа.

— Не е каквото си мислиш. Ще ми вземе показанията — казах.

— Тази вечер хванахме един убиец.

— Супер — каза тя.

Пожелах ѝ сладки сънища и затворих. Не ѝ казах, че едва не съм загинала, и никога нямаше да го направя. Има някои неща, които не е нужно да знае.

Пъхнах телефона в чантата си и видях, че задната врата на „Майбаха“ е отворена. Даниел седеше на задната седалка на колата на Вурцел, като ме наблюдаваше и отпиваше от бутилка с вода.

— Удобна ли е? — попитах.

— Предполагам, че това ще е най-близкото до притежаването на такава кола, което ще ми се случи, за това е добре да се възползвам от благоприятната възможност — каза тя. — А пък минибарът... Тя има вътре шоколад „Годайва“, грозде, и шест различни вида сирене.

— Тази вечер ни спаси живота — казах. — Благодаря ти.

Тя пренебрежително махна с ръка при тази мисъл.

— Вие ми върнахте услугата.

— По този въпрос — казах, колебливо. — Знаеш, че всичко това бяха просто приказки, нали? Искам да кажа, не бих направила нищо, за да те нараня.

— Ник не мислеше така. Усещах как сърцето му блъска в гърба ми.

— Не знам дали щях да стрелям или не — казах.

— Аз знам — каза Даниел.

Това й даваше предимство пред мен. Аз още не бях сигурна какво щях да направя.

— Какво ще правиш сега?

— Ще си потърся работа — каза тя. — Може би нещо в по-безопасно поприще.

— Но ти си добра в това — казах.

— Не съм сигурна, че искам да бъда — каза тя. — Ще си взема малко почивка и ще обмисля въпроса.

Монк и Дишър се приближиха до нас.

— Поздравления — каза Дишър. — Свършила си удивителна детективска работа. Монк ми разказа всичко. Но все пак трябва да дойдете в центъра и да дадете официални показания.

— Можете ли да потвърдите обвиненията? — попитах.

— Записът от 911 и от гласовата поща имат стойността на подписани самопризнания — каза Дишър. — Слейд и Вурцел също го знаят. Вече се надпреварват да видят кой може да натопи пръв другия в замяна на по-малка присъда.

— Кога ще освободят капитана? — попита Монк.

— Веднага щом прокурорът успее да събуди някой съдия — каза Дишър. — Но междувременно той си отдъхва в стаята за почивка на служителите, с кафе и понички.

— Значи за момента още си изпълняващ длъжността капитан Дишър — казах.

— Да, съм. — Той се усмихна на Даниел и подаде ръка. — Не ни запознаха. Както каза Натали, аз съм временно изпълняващ длъжността капитан Дишър. Но всички ми казват Булит.

— Наистина ли? — попита Монк.

— Да, наистина — заяви Дишър.

— Аз не — каза Монк.

— Това е защото си извън примката — каза Дишър. — Аз съм в примката. Може да се каже, че примката се примчи около мен.

Даниел разтърси ръката на Дишър.

— Защо те наричат така?

Той леко изпъчи гърди и вдигна панталоните си.

— Очевидно е, веднъж щом ме видиш в действие по улиците. Аз съм на практика безстрашен.

— Извини ме, Булит — казах. — Къде мислиш, че ще отиде Стотълмайер, след като го освободят?

— Вероятно ще се отбие до управлението, за да ви благодари, преди да се прибере вкъщи — каза Дишър, като се обърна отново към Даниел. — След като дадеш показания, какво ще кажеш за една обиколка на полицейското управление?

— За начало можеш да й покажеш кабинета си на временно изпълняващ длъжността капитан — предложих. — Сигурна съм, че ще й хареса.

— О, боже. — Дишър внезапно замръзна. — Всичките ми неща още са там.

Той се въртна кръгом и затича обратно към колата си.

— Какъв му е проблемът? — попита Даниел.

Свих рамене:

— С Булит човек никога не знае.

Когато свършихме с показанията, вече беше почти залез-слънце. Даниел се прибра, но ние останахме, за да видим Стотълмайер, когато се върне.

Монк използва времето да измие прозорците, да избърше праха от рафтовете и да мине с парцал подовете в кабинета на Стотълмайер. Предложи ми да ми позволи да му помогна, но аз отклоних предложението. Знаех колко му харесваше да го прави сам, без да се налага да се тревожи, че го правя не както трябва.

Да, има правилен начин и погрешен начин за миене на пода с парцал. Той включва изключително сложна техника, която, ако не се изпълнява точно по правилния начин, може да предизвика чума и загиването на цели цивилизации.

Вместо да рискувам това, аз си взех чаша кафе, седнах на бюрото на Лансдейл, и загледах как Монк работи, а Дишър попълва докладите. Дори не осъзнах, че Стотълмайер беше влязъл, нито пък те, докато той не застана право пред мен. Отново носеше измачканите си дрехи и изглеждаше уморен до смърт, но на лицето му имаше усмивка.

— „Ако имам късмет, куршумът ще мине покрай нея и ще се забие в теб“ — цитира Стотълмайер. — Ще трябва да почнем да ти викаме „Мръсната Натали“.

Дишър направи гримаса. Щеше да е съкрушен, ако този прякор се задържи. Изкушавах се да насърча това, само за да си му го върна, задето арестува капитан Стотълмайер.

— Откъде знаете, че съм казала това? — попитах капитана.

— Пускат откъси от записи на 911 из цялата сграда — каза Стотълмайер. — Корово момиче си.

— Това новина ли е за вас? — попитах.

— Не — каза той. — И преди съм си патил.

Монк излезе от кабинета на капитана, все още с гумени ръкавици на ръцете.

— Добре дошъл обратно, Лилънд — каза той. — Кабинет ти е чист и дезинфекциран. Не ти трябва да знаеш какъв беше преди.

Стотълмайер сграбчи Монк, притегли го в мечешка прегръдка и го тупна по гърба.

— Знаех, че мога да разчитам на теб, Монк. Благодаря ти.

— Това правя — каза Монк, тялото му беше сковано, ръцете — плътно притиснати от страни.

— По-добре от всеки друг — каза Стотълмайер, като отново го тупна силно по гърба, преди да го пусне. — И каквото и да казва някой, това не ме тревожи ни най-малко, особено точно в този момент.

Той погледна зад Монк към Дишър, който стоеше нервно, неспособен да срещне погледа на Стотълмайер.

Капитанът въздъхна и подаде ръка на Дишър.

— Не се сърдя, Ранди. Ти просто си вършеше работата, и то добре.

Дишър сграбчи протегнатата ръка на капитана и го придърпа в голяма прегръдка.

— Благодаря — каза Дишър. — Толкова се радвам, че всичко свърши.

— Аз също — каза капитанът. Но Дишър не го пускаше.

— За мен беше истински ад.

— Да, доста трудно ти беше — каза Стотълмайер, като се опита да се отскубне. Но Дишър държеше здраво. — Сега трябва да вървя.

Монк и аз се отправихме към вратата. Стотълмайер се обърна, за да ни погледне умолително.

— Добре ще ми дойде малко помощ тук — каза той.

— Изпомагахме се — казах и отворих вратата на Монк.

— Това е бремето на значката — каза Дишър. — Тя няма душа.

Но аз имам душа.

— Знам, че имаш — каза Стотълмайер, като потупа Дишър по гърба. — Знам.

Затворих вратата зад нас.

Джули ме чакаше будна, когато се прибрах малко след полунощ. Седеше на дивана, с лице към вратата, скръстила ръце под гърдите.

— Не трябваше да стоиш будна да ме чакаш — казах. Когато се приближих, видях, че очите ѝ са зачервени, а по бузите ѝ има следи от сълзи.

Седнах до нея, обгърнах раменете ѝ с ръка и я притеглих към себе си:

— Какво има, скъпа?

— В гласовата поща имаше съобщение — каза тя. — Изслушах го.

Затворих очи и я целунах по темето.

— Съжалявам.

— Можеше да загинеш, мамо.

— Нямаше — казах.

— Какво си си мислила, да влезеш в изоставен склад посред нощ?

— Върших си работата — казах.

— Да преследваш убийци — каза тя.

— Мисля, че може би точно в това ме бива — казах.

— Наистина — каза Джули.

— Мислиш ли?

— „Способна съм да убивам, а един пистолет само улеснява нещата“ — каза тя, като ме цитира дословно.

Трепнах:

— Не това имах предвид.

— Татко беше страхотен пилот-изгребител, но това не попречи да го свалят. Не искам да загубя и теб.

— Може би трябва да напусна и да върша нещо по-безопасно.

— Може да загинеш, докато пресичаш улицата. Тази работа те прави щастлива — каза тя. — Толкова щастлива, колкото не съм те виждала да правиш нищо друго. Но трябва да ми обещаеш, че ще внимаваши повече.

— Хей, аз съм онази, която се предполага, че трябва да отправя предупрежденията в тези отношения.

— Това се промени, когато разни хора започнаха да насочват оръжия към теб — каза тя. — Обещаваши ли?

— Обещавам — казах.

От толкова отдавна не бях прегръщала дъщеря си. Щом стана тийнейджърка, последното, което искаше, беше привързаността на майка си. Не искаше да се чувства като бебе. Но сега не я беше грижа и аз бях благодарна за това.

Прегръцахме се, защитени и обичани, докато и двете заспахме.

На другия ден си взех почивка, за да наваксам със съня и да се освободя, доколкото е възможно от цялото вълнение. Арестите и освобождаването на Стотълмайер станаха твърде късно, за да се появят в сутрешния вестник, и не включих телевизора.

Прекарах деня, като се мотаех из къщата и не си давах много зор. Обаче дочетох „Убийство по сценарий“. Не знам как може да се справя тази стара дама. Аз бях с цели трийсет години по-млада от нея, а разкриването на убийства и изправянето очи в очи с убийци ме беше изтощило до крайност.

Случаят с Вурцел беше главна новина на другата сутрин. Историята излагаше точно какво са направили Слейд и Вурцел, и как то довело до убийствата на Пешел и Брадок, но иначе нямаше много подробности за това как е разкрит случаят. Монк беше споменат мимоходом, а за мен пък изобщо не ставаше дума (което не беше изненада, защото никой от медиите не се беше опитал да ми се обади предния ден). Намекваше се, че полицаите упорито са разследвали случая, подтиквани от убеждението си, че капитан Стотълмайер трябва да е невинен.

Не ме беше грижа, че историята е неточна. Не търсех известност или признание. Беше ми достатъчно, че се измъкнахме от нея живи, и че капитанът е реабилитиран.

Отидох в дома на Монк в девет на другата сутрин, готова да се изправа челно пред проблема с нашата безработица. Още карах „Лексуса“ и щях да продължа да го правя, докато някой не се появеше да си го прибере. „Интертект“ ми дължеше поне толкова заради онова, на което ме подложи Слейд.

Планът ми беше да започна да се свързвам с местните полицейски управления, за да разбера дали някое от тях се интересува от услугите ни.

Планът на Монк беше да се свърже с хората от компанията, която произвеждаше контейнерите за херметично опаковане на памперси, и да види дали не може да стане техен търговски представител за Западното крайбрежие, отговарящ за развитието и насърчаването на по-широката употреба на уреда. Дневната беше пълна с допълнителните контейнери, които беше купил.

Преди някой от двамата ни да успее да се потопи в набелязаната цел, на входната врата се почука. Беше капитан Стотълмайер. Изглеждаше изненадващо отпочинал и спокоен, като се има предвид какви бяха за него последните няколко дни.

— Имам добри новини за вас — провъзгласи той.

— Полицейското управление се е съгласило да замени всичките си кошчета за боклук с контейнери за херметично опаковане на памперси — предположи Монк.

— Почти толкова хубаво — каза Стотълмайер. — Отново си във ведомостта за заплатите като консултант.

— Удоволствие е да работя отново с вас — каза Монк.

— Чувството е взаимно — каза Стотълмайер.

— Как накарахте началника да промени мнението си? — попитах.

— Чрез изнудване — поясни Стотълмайер.

— Това е незаконно — каза Монк.

— Не и този вид — каза Стотълмайер. — Нарича се политическо изнудване. Казах на началника, че ако не ми възстанови бюджета до предишните размери, ще се свържа с всички телевизии и репортери в града и ще им разкажа как съм бил неправомерно арестуван за

убийство от едно некомпетентно полицейско управление, и освободен чрез усилията на един консултант, когото те са уволнили. Щях също да припомня на репортерите, че сред хората, допринесли най-много за предизборната кампания на кмета, е била Линда Вурцел.

— Оу — казах. — Като говорим за милата Линда, как върви случаят срещу нея и Слейд?

— Всеки от двамата се опитва да сключи сделка с прокурора да свидетелства срещу другия, за да не получи смъртно наказание. Мисля, че Слейд има предимство. Оказва се, че е носел подслушвателно устройство, когато се е срещнал с Вурцел преди десет години, и е запазил записа на разговора им като застраховка.

— Слейд е нямало да запише срещата, ако е отишъл на нея с намерението да приеме работата — каза Монк. — Щял е да я арестува, но сигурно нещо се е променило, когато е чул предложението й.

— Това се нарича алчност, Монк. Видял е начин да осребри мечтите си.

— Защо е искала съпругът й да бъде убит?

— Помниш ли всички онези жени, които са се появили да поискат дял от имуществото на Стив Вурцел, защото са твърдели, че им е направил деца? — каза Стотълмайер. — Е, той наистина го е направил.

— Разбирам защо това би я разярило — казах. — Но защо е отишла да търси наемен убиец тъкмо в кръчмата на Пешел?

— Не знаела къде другаде да отиде. Избрала най-противния, най-опасния бар в най-западния квартал, който успяла да намери, и е смятала, че там непременно ще има някой, който е достатъчно отчаян и неморален, за да приеме работата.

— Трудно е да се повярва, че един полицаи би паснал на това описание — каза Монк.

— Там навън е един грозен свят — каза Стотълмайер.

— Знам — каза Монк и подаде на капитана един контейнер за херметично опаковане на памперси. — Ние можем да променим това.

— С това? — попита Стотълмайер.

— Всяка революция трябва да започне отнякъде — каза Монк.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.